

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TESSA BAILEY

Summer Festive

1. Bölüm

TAYLOR

Bana geçmişte basit diyen tüm insanlara...

Şimdi ne düşünüyorsunuz, ahmaklar?

Bu gerçekten lüks yazlık evi, yıllar boyunca dişimden tırnağımdan arttırarak ve her şeyi tasarruflu kullanarak altı günlüğüne kiralayabilmişim, hem de ikinci sınıf öğretmeni maaşıyla. Cape Burnu sahilinin göbeğindeki bu ıslıl ıslıl pencereli parlak beyaz şaheserin etrafında veranda vardı ve yarı özel bir plaja uzanıyordu. New England güneşi kuzeyli açık tenimi kavururken, ayaklarımın kuma değeceği anı düşündükçe ayak parmaklarım yerinde duramıyordu. *Her şeyden* önemlisi ise burası küçük kardeşimin yüreğindeki acıyı dindirebileceği yer olabilirdi.

Bir elimle valizimi sürükleyip diğer elimle de evin anahtarını kilide sokmak üzere hazırlarken omzumun üzerinden kafamı çevirip Jude'un erkek güzeli hatlarına baktım. "Vay canına, Taylor! Sanırım peçeteleri ikiye bölüp kullanmanın faydaları bunlar."

"Dikkatli bir şekilde yemek yiyen herkese yarım peçete yeter," diye karşılık verdim neşeyle.

"Seninle tartışmayacağım. Özellikle de bize bu manzarayı sunmuşken." Jude kolunun altındaki sörf tahtasını düzeltti. "Bu ev birisinin ve kiraya mı veriyor? Kim bütün yıl burada yaşamak istemez ki?"

“Şunu duyana kadar bekle. Bu sokaktaki evlerin çoğu kiralık.” Başımla dar sokağın karşısındaki dış cephesi kiremit kaplı, ön bahçesinin dört bir yanında mor ortancalar bulunan evi işaret ettim. “Ona da baktım ama onda ayaklı küvet yoktu.”

“Tanrım!” Tavrı alaycıydı. “Ne büyük eksiklik.”

Omzumun üzerinden ona dil çıkardım, girişte durdum ve anahtar kilide sokup büyük bir heyecanla çevirdim. “Sadece her şeyin kusursuz olmasını istiyorum. İyi bir tatili hak ediyorsun, Jude.”

“Peki ya sen, T.?” diye sordu kardeşim.

Ama ben çoktan içeri girmiş, bir oh çekiyordum. Ah, evet. Ev sahibinin internette yazdığı her şey, hatta fazlası vardı burada. Dalgalı Atlantik’e bakan geniş pencereler, deniz yosunu kaplı yamaç, masmavi okyanusa kadar uzanan yabancı çiçekler. Yüksek, kirişli tavanlar, bir düğmeyle yanan şömine, büyük, davetkâr kanepeler ve zevkli, deniz temalı bir dekorasyon. Havada bile bir şey vardı... ne olduğunu tam olarak anlayamasam da çok keyif veriyordu. En güzeli de okyanus evin her yerinden duyulacak şekilde hafif bir müzik çalıyordu.

“Soruma cevap vermedin,” dedi Jude sörf tahtasını duvara dayayıp beni dürterek. “*Kendinin* de iyi bir tatili hak ettiğini düşünmüyor musun? Kameranın kapalı olduğu her saniye gizlice *Minecraft* oynayan çocuklara *Zoom*’dan ders anlatarak geçirdiğin koca bir yılın ardından? Sonra hiç dinlenmeden, geride kalmış başka bir sınıfa iki yıllık programı hızlandırılmış şekilde vermeye geçtin. Tüm bunları düşünürsek, sen dünya turunu hak ediyorsun.”

Sanırım ben de bu tatili hak etmiştim. *Ben* de tadını çıkaracaktım ama asıl Jude’un iyi vakit geçirmesine odaklanmak daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Ne de olsa o benim küçük kardeşimdi ve onunla ilgilenmek benim görevimdi. Çocukluğumuzdan beri hep böyleydi. “Sormayı unuttum, yakın zamanda annemle babamdan haber aldın mı?” Bu soruyu ne zaman sorsam geriliyordum. “Son konuştuğumda Bolivya’dalardı.”

“Sanırım hâlâ oradalar. Olası ayaklanmalar kapıda gibi, bu yüzden ne olur ne olmaz diye ulusal müzeyi boşaltıyorlar.”

Okulun kariyer günlerinde en tuhaf meslekler hep bizimkilerinki olmuştu. Aslında arkeologlardı ama bu unvan asıl yaptıkları işin yanında çok sıkıcı kalıyordu. Mesela, paha biçilmez hazinelerin yok edilebileceği iç karışıklık zamanlarında sanatı koruyup kollamak için yabancı hükümetlerle anlaşıyorlardı. Kariyer günlerinde mutlaka ön sıralardaki bir çocuk, “Indiana Jones gibisiniz o zaman,” derdi ve buna hazırlıklı olan annemle babam da şöyle kükrerdi: “Yılanlar! Neden hep yılan olmak zorunda ki?” Müthiş uyumlulardı.

Büyüleyiciydiler.

Sadece onları pek iyi tanı mıyordum.

Ama bana hayatımın en kıymetli hazinesini vermişlerdi ve gittiği her yere atletikle *Birkenstock*’larını taşıyan o hazine şu an yanı başımdaki koltukta yayılmış yatıyordu. “Sen büyük odayı alırsın, olur mu?” diyerek esnedi, güneşten yanmış parmaklarını dağınık, koyu sarı saçlarının arasından geçirirken. Tam karşı çıkmak üzereydim ki elini dudaklarına götürüp fermuar çekmiş gibi yaparak susmamı işaret etti. “Konu tartışmaya kapalı. Benim buraya ortaklaşa bütçeyle bile gücüm yetmez. Ebeveyn odası senin.”

“Ama Bartholomew ile olan onca şeyden sonra...”

Yüz ifadesi karardı. “Ben iyiyim. Benim için bu kadar endişelenmene gerek yok.”

“Kim demiş?” Valizimi mutfığa doğru sürüklerken havayı kokladım. Cidden, *bu* koku nereden geliyordu? Sanki... kısa süre önce mutfakta bir sürü yemek pişirilmiş de sarımsak ve baharatların kokusu havaya sinmiş gibiydi. “Sen kestir...”

Horultusuyla cümlem yarıda kalınca sessizce güldüm. Kardeşim hareket hâlindeki bir 747’nin kanadında bile uyuyabilirdi. Bense sadece dört saatlik bir uyku çekebilmek için esneme, *peeling* ve gece için titizlikle yastık yerleştirmeden oluşan rutinimi

asla aksatamazdım. “*Belki de buradayken dalgalar beni sakinleştirir ve öyle uykuya dalarım,*” diye düşündüm. Umut dünyası buydu işte.

Ümit dolu bir iç çekişle omuzlarımı dikleştirdim, valizimi saptından tutup sürükleyerek kendime çektim ve öğretmenlikten kazandığım para sayesinde kiraladığım evin üst katına çıktım. O ayaklı küvet, internette bu evin ilan fotoğraflarında gördüğüm andan beri beni çağırıyordu. Hak ettiği şekilde ön plana çıkarılmamıştı. Hartford, Connecticut’taki evimde sadece bir duşakabin vardı ve küvette banyo yapmak hep *hayallerimi* süslerdi. *Instagram*’da takip ettiğim hesapların birkaçı, sıcak su ve köpüklere gömülmüş hâlde yemek yiyen insanları da gösteren lüks banyo ritüelleri paylaşırlardı. Köpüklerin üzerinde spagetti ve köfte. Banyo keyfini hiç bu kadar ileri taşıyabilir miyim bilmiyordum ama onların bu coşkusuna saygı duyuyordum.

Ebeveyn yatak odası büyük ve davetkârdı. Yine deniz temasıyla dekore edilmişti, krem rengi, beyaz ve açık mavilerle doluydu. Vardığımızda hava güneşli olmasına rağmen artık bulutlar güneşin önünü kapatıyor, duvarların rengini koyulaştırıyordu. Sessizdi. Çok sessizdi. Yatak biraz şekerleme yapmam için beni çağırıyordu ama kasırga uyarısı dışında hiçbir şey beni haftalardır hayalini kurduğum banyoyu yapmaktan alıkoyamazdı.

Banyoya girip de yerden tavana kadar olan bir pencerenin yanı başında duran küveti gördüğümde içimden bir çığlık koparmak geldi. Valizimi kapının dışında bırakarak ayakkabılarımı ayağımdan çıkarıp fırlattım; heyecandan tüylerim diken dikendi... ancak o keskin koku üst kattan mı geliyordu? Tuhaf değil miydi bu? Belki de önceki kiracı *yemeğini* küvette yiyenlerdendi, yanlışlıkla artığını orada unutmuştu ve küflenmişti.

Hımm. Evin geri kalanı tertemizdi. O yüzden bu koku biraz garip gelmişti.

Duvarların içinde ölmüş bir fare falan vardı belki ama bunun keyfimizi bozmasına izin veremezdim. Ev sahibini arayıp

evi ilaçlatmak için birilerini göndermesini isteyecektim. Tatilin tamamını düşününce bu kısa sürede halledilebilecek bir şeydi. Jude'un uykusundan uyanmasına gerek bile kalmayacaktı.

Ayaklı küvet, banyonun öbür köşesinden beni çağırıyordu ve ben şimdiden akan suyun oluşturduğu beyaz gürültüyü duyabiliyordum. Buharın kıvrıla kıvrıla çıkıp camı buğulandırıldığını görebiliyordum. Belki de ev sahibine kokuyu haber vermek için aramadan önce kısacık bir banyo yapmalıydım?

Deneme amaçlı banyonun kapısını kapattım ve koku belirgin bir şekilde kayboldu.

Artık banyo zamanıydı.

Küvete doğru ilerlerken biraz yalpaladım, sıcak su musluğunu büyük bir coşku ve iç çekişle açtım, tek tük insanın bulunduğu plajı pencereden görebiliyordum. Yüksek ihtimalle insanların çoğu evde, dün kutlanan 4 Temmuz'un yorgunluğunu atıyordu. 4 Temmuz sonrası kiralar çok daha ucuzdu ve benim oldukça popüler kardeşim uzun hafta sonu tatili boyunca birçok barbekü partisine katıldığından dolayı ikimiz için de ayın beşinde, yani salı günü gelmek daha uygun olmuştu.

Küvet yarısına kadar dolunca bir koşu kıyafetlerimi çıkarmak için yatak odasına dönüp üzerimdekileri düzgünce katlayarak yatağa koydum. Daha sonra valizimi boşalttığımda hepsini yerleştirecektim. Kokuyu bastırabilmek adına nefesimi tutmuş banyoya doğru ilerlerken birden aklıma çok önemli bir şey geldi. Bu evi *StayInn.com* sitesinden bulmuştum ve kiracının yapması gerekenler listesinin en başında şu yazıyordu: Vardığınızda yangın ve karbondioksit alarmlarının açık olup olmadığını kontrol edin.

“Unutmadan baksam iyi olacak...” diye mırıldanarak tavana baktım ama dedektörler muhtemelen koridorda...

İki küçük delik.

Kartonpiyerde açılmış iki küçük delik vardı.

Hayır. Hayır, bu olamazdı. Hayal falan görüyordum muhtemelen.

Çıplak kol ve bacaklarımdaki tüyler diken diken olmuştu, hemen kollarımla memelerimi kapattım. Şakaklarımdaki nabız hızlanmaya başladı ve ürperdim. Şaşkınlıkla birlikte gelen normal bir tepkiydi, hepsi buydu. O delikler kesin zamanında çivi takmak için falan açılmıştı. Tabii ki *gözetleme deliği* değildi. Lanet olsun, kendimi gerçek suç *podcast*'lerine çok kaptırdığımı biliyordum. Artık her şeyi ölüm kalım meselesi olarak görüyordum. Sanki yaşadığım her şey, kolluk kuvvetlerinin yirmi yıllık meslek hayatlarında gördüğünün en kötüsü olmak zorundaymış gibiydi.

Ama bu olay öyle bir şey değildi. *Etched in Bone*'un yeni bölümünde değildik.

Bu küçük panik atağı arka fonda sunan da *Dateline*'dan Keith Morrison* değildi.

Bu sadece benim sıradan, sıkıcı hayatımdı. Ben de sadece banyo yapmak isteyen bir kızdım.

Dört dönüp tavanda başka delik var mı diye kontrol ettim ama yoktu. Lanet olsun. Tabii ki bu iki delik odanın evin merkezine bakan tarafındaydı. Diğer tarafta bir tavan arası ya da dolap gibi bir şey vardı muhtemelen. İğrenç. *Lütfen biraz hayal gücünü çalıştır.*

Yine de artık sakinleşemeyeceğimden emindim. Hızlıca banyo musluğunu kapatıp çıplak bedenimi havluya sararak deliklerin altına geri döndüm. Sanki üzerime atlayıp beni ısıracaklarmışçasına temkinli bir şekilde deliklere baktım. Elbette, daha önce de bu tür şeyler duymuştum. Röntgencilik. Herkes duymuştur. Ama bu, bir aylık maaşa mal olan, plaj manzaralı bir yazlık evde insanın başına geleceğini düşündüğü türden bir sorun değildi. Bunlar gözetleme deliği olamazdı. Mümkün değildi. Sadece ahşaptaki bir kusurdu. Bundan emin olduğum gibi kendimi boynuma kadar sıcak suya gömecek, bu mükemmel tatile kusursuz bir başlangıç yapacaktım.

*MSNBC'de yayınlanan gerçek suç konulu televizyon programı *Dateline*'in sunucusu. (ç.n.)

Korkuya kapılmadan önce banyonun önündeki koridora çıkıp bitişikteki dolabı açtım ve içeride gözetleyen biri olmadığını görünce, o ana dek tuttuğum nefesi bırakıverdim. Kaldı ki... zaten delik falan da yoktu. Yani dolapta yoktu. Ama ortak duvarda çıkarılabilir bir panel vardı. Tesisat boşluğu muydu?

Aklımdan boşluk kelimesi geçince tenimi yine bir ürperti kapladı.

Ev biz vardığımızda da bu kadar sessiz ve karanlık mıydı? Artık Jude'un horlamasını bile duymuyordum. Yalnızca küvet musluğunun uzaktan damlama sesi geliyordu. Pıt. Pıt. Nefesim hızlanmaya başlamıştı. "Jude?" diye seslendim, sesim sessizliği yırtarcasına etrafta yankılandı. "Jude?" dedim daha yüksek sesle.

Birkaç saniye geçti. Ses yoktu.

Ardından üst kata doğru gelen ayak sesleri duydum. Niye ağzım kurumuştu ki şimdi? Gelen sadece kardeşimdi ancak sırtım duvara çarpınca korkudan sindiğimi fark ettim ve savaş ya da kaç içgüdüm beni derhal banyoya gidip kapıyı kilitlemeye yönlendirdi. Ne olursa diye? Yukarı gelen kardeşim değil de başka birisidir diye mi? Ne tür bir korku filminde olduğumu sanıyordum ki? *Sakinleş.*

Annemle babam tarihi korumak adına sanat eserlerine sahip çıkmak için isyanların içine sızıyordu. Belli ki onların cesareti bana geçmemişti. Kartonpiyerdeki iki delik yüzünden kalbim yerinden fırlayacakmışçasına atıyordu. Hatta bir yıl boyunca sınırlı fiziksel aktiviteyle eve tıkılan ikinci sınıf öğrencilerinden oluşan bir çeteye yüz yüze yaptığım derslerin ilk gününden bile daha fazla.

"Daha ne kadar acınası olabilirsin acaba, Taylor?"

Yirmi altı yıllık hayatımın çok güvenli ve öngörülebilir oluşuna bir kanıt arıyorsam, işte karşımdaydı. Rutine bağlı varlığım, motorda küçük bir tekleme olduğu anda kendi kendini imha etmeye hazırdı.

Jude'un esneyen yüzünü gördüğüm anda sırtımı duvara yasladım. "Ne oldu?"

Bütün tedirginliğimi bastırıp dolabı işaret ettim. "Muhtemelen ben abartıyorum ama yatak odasının tavanında iki tane delik var. Bana kalırsa bu delikler yukarıda bir tesisat boşluğuna açılıyor."

Jude ayıldı. "Gözetleme deliği gibi mi?"

"Evet?" dedim çekinceyle. "Ya da sadece hayal gücümün eseri?"

"En iyisi emin olalım," diye mırıldandı ve yanımdan geçip odaya girdi. Elleri belinde uzunca bir süre deliklere baktı, sonra bana döndü. İşte o an sırtımdan aşağı buz gibi bir his indi. İfadesi şüpheliydi. Beklediğimin aksine şaka yapmadı. "Bu da ne böyle?"

"Pekâlâ." Huzursuzca tuttuğum nefesimi yavaşça verdim. "Gülmüyorsun ve düşündüğüm gibi inşaat sırasında yapılmış bir hata olduğunu da söylemiyorsun."

"Hayır ama enine boyuna bir düşünelim, T. Eğer gözetleme deliğiye şu an gözetleyen biri yok." Koridora gelip yanımda durdu. Birlikte tesisat boşluğuna baktık. "Ama emin olana dek ikimiz de rahatlayamayacağız, değil mi?"

Homurdandım, banyo hayallerim gözümün önünde bir bulut misali dağılıp gitti. "Polisi mi arasak?"

Jude, bu son derece mantıksız sorumu düşündü. Gerçekten düşündü, hem de elini çenesine götürerek. Onu bu kadar sevme nedenlerimden biri de buydu. Kardeşlik, doğal olarak yıllardır defalarca kavga etmiş olsak da, birbirimize bağırıp çağırsak da nihayetinde aynı takımdaydık. Buna şüphe yoktu. Beni aklımı kaçırmakla suçlamamıştı. Söylediklerimi ciddiye almıştı. Bana önemli gelen şeyler ona da önemli geliyordu ve ben de daima, daima onun hayatını kolaylaştırmak için elimden geleni yapacaktım. Tıpkı ebeveynlerimizin neredeyse daimi yokluklarında onun benim için yaptığı gibi.

"Sanırım şu paneli açıp bakmak en iyisi," dedi sonunda Jude.

“Bu fikri sevmedim.” Jude bir seksenden uzun, yirmi üç yaşında yetişkin bir adam olsa bile hâlâ benim küçük kardeşimdi ve onun beni korumak için olası bir röntgenci Tom’la’ karşılaşması düşüncesi midemi bulandırdı. “En azından elimizde bir silah bulunsun.”

“Altı ay *jujitsu*” kursuna gittiğimi hatırlatmama gerek var mı?”

“*Sana* orada o kadar fazla zaman geçirmenin sebebinin eğitmeninin erkek arkadaşından ayrılmasını beklemek olduğunu söylememe gerek var mı?”

“Araları bozuktu.”

“Eminim gamzelerin işleri hızlandırmıştır.”

“Haklısın.” Bana kasıtlı bir tavırla ürpertici şekilde baktı. “Gerçek silahım bakışlarım.”

Ona doğru başımı iki yana salladım ama Tanrıya şükür vücudumun titremesi geçiyor gibiydi.

“Pekâlâ.” Ellerini birbirine vurdu. “Bir bakalım ve umalım ki bir kavanoz dolusu tırnak ya da ona benzer bir şey bulmayalım.”

“Belki de bir *GoPro*’dur,***” diye mırıldandım. Ardından duvara yaslanıp ellerimle yüzümü kapattım. Jude dolabın içine doğru uzanıp paneli kenara çekerek o küçük boşluğu açarken ben de parmaklarımın arasından izledim. Çok küçüktü. Ancak iki delikten içeri hemen gün ışığı süzüldü, deliklerin arasındaki boşluğun tam da iki göz arasındaki mesafe kadar olduğu ve doğrudan yatak odasına baktığı gerçeğini göz ardı etmek artık imkânsızdı. Bunlar gözetleme delikleriydi. Yüzde yüz. “Tanrım. İğrenç. Orada bir şey... ya da biri var mı?”

Jude tesisat boşluğunun kenarını tutup yukarı çekti. “Hayır. Hiçbir şey yok.” Omuzlarını silkti. “Bir insanın oraya sığması için ya ufak tefek olması lazım ya da çok esnek. Tahminlerime göre röntgenci bir jimnastikçi.”

**Peeping Tom* dilimize *Röntgenci* adıyla çevrilmiş 1960 yapımı korku filmidir ve Tom filmin ana karakteridir. (ç.n.)

** Eski bir Uzak Doğu dövüş sanatı. (ç.n.)

*** Bir aksiyon kamerası markası. (ç.n.)

“Ya da ufak tefek bir kadın?” Birbirimize şüpheyle baktık. “Evet, röntgenci profiline pek uymuyor, değil mi?” Havlumu kol-tuk altlarıma kadar çekip sıkıştırdım. “O zaman ne yapacağız?”

“Bana ev sahibinin numarasını gönder. Onu arayayım.”

“Hayır, ben ararım. Bunun tatilini mahvetmesini istemiyorum. Sen gidip uyumana bak.”

Merdivenlerden inmeye başlamıştı bile. “Bana numarayı gönder, T.”

Hâlâ o gözetleme deliklerinin olduğu yerde yalnız kalmak istemiyordum, o yüzden üzerimde havluyla kardeşimin ardından koşturdum. “Peki.” Dudağımı ısırdım. “Çamaşır odasında merdivenli tabure ve delikleri kapamak için bant var mı diye bir bakayım.”

Bana göz kırptı. “Röntgenci, hayalet olabilir diye mi?”

“Elbette. Şu an komik ama hava karardığında röntgenci bir hayalet olasılığı gerçekçi gelecek.”

“İstiyorsan diğer odaya geç. Casper’ın beni gözetlemesinden rahatsız olmam.”

Merdivenlerin başına geldiğimizde güldüm, ikimiz de çamaşır odasının kapısının bulunduğu mutfak tarafına ilerledik. “Muhtemelen hoşuna giderdi,” dedim.

“Yine günlüğümü mü okuyorsun?”

Çamaşır odasının kapısını açtığım anda kardeşimle o kadar keyifli bir an geçiriyordum ki, gördüğüm şeye önce inanmadım. Şaka olmalıydı bu. Ya da *Netflix*’teki gerçek suç belgesellerinin birinden çıkma ürkütücü bir canlandırma sahnesi falandı. Tam karşımda, çamaşır makinesiyle kurutma makinesinin arasında, yüzü çürüklerden dolayı mosmor, gözleri donuk ve boş bakan, iriyarı ölü bir adam duruyor olamazdı. Alnının ortasında da düzgün, kenarları kararmış bir kurşun deliği vardı. Bu gerçek olamazdı. Ama boğazıma doğru yükselen safra gerçektir. Tepe-den tırnağa buz kesmem, çılgılığımın boğazımda donup kalması da öyleydi. Hayır. Hayır, hayır, hayır.

“Taylor?” diye yaklaştı Jude endişeli bir tonla.

İçgüdüsel olarak onu uzaklaştırmaya çalıştım. Küçük kardeşim böyle bir manzaraya tanık olmamalıydı. Onu bu görüntüden uzak tutmam gerekiyordu. Ne yazık ki ellerimin gücü yetmedi ve ben Jude’un içeri bakmasını engelleyecek kuvveti toplayamadan yanı başımda beliriverdi. Hemen ardından beni birkaç adım geri çekti. “Siktir, bu da ne böyle?” diye bağırdı. Ortama ürkütücü bir sessizlik çöktü. Gördüklerim gözümün önünden gitmiyordu. Hâlâ orada duruyordu. Hâlâ ölüydü. Adamda tuhaf şekilde tanıdık bir şey vardı ama tir tir titrerken hem kusmamaya hem de konsantrasyonumu toplamaya çalışıyordum. *Tanrım*, neler oluyordu burada böyle? Bu bir şaka mıydı?

“Tamam,” dedim fısıldayarak. “B-bence *artık* polisi aramalıyız.”

TAYLOR

Battaniyeye sarmalanmıştım, yanıp sönen mavi ışıklar yüzüme yansıyor. Bu gerçek hayattan bir sahne olmamalıydı. *Etched in Bone*'un bir bölümünde sıkışıp kalmış gibiydim. Tesadüfen bir cinayet mahalli görmüş masum bir görgü tanığıydım. Tabii ki programda, bunu atlatmak için yıllar boyu almak zorunda kalacağım terapiden söz dahi edilmeyecekti. Sunucular adımı yanlış telaffuz edecekti. Peki ben? Yaşadığım müddetçe, muhtemelen cinayete kurban gitmiş adamın görüntüsünü gözlerimin önünden silemeyecektim.

Tabii eğer... bu çok gerçek bir kâbus değilse?

Değildi. Adli tıp uzmanlarının evden çıkardığı kesinlikle kocaman siyah bir plastik torbaydı. Jude'la ben *suç mahallinin* dışında, ağızımız bir karış açık, olan biteni izliyorduk. Önümüzde, sehpanın üzerine oturmuş polis memurunun söylediklerini anlamak için odaklanmaya çalışıyorduk ancak zaten üçer kez ifade vermiştik. En ufak bir detay bile değişmemiştii ve bir cinayet kurbanı bulmanın yarattığı adrenalin artık azaldığından, derhal-bas-git-buradan düşüncesi ağır basmaya başlamıştı.

“Kesin cinayet, değil mi?” diye sordum daha çok kendime. “Kendini o şekilde alının ortasından vurmuş olamaz.”

“Hayır,” diye katıldı Memur Wright, kırklı yaşlarının başındaydı ve Jamie Foxx’a aşırı derecede benziyordu. O kadar ki, kapıdan içeri girdiğinde iki kez bakmıştım. “Neredeyse imkânsız.”

“O zaman katil... hâlâ dışarıda bir yerlerde,” dedi Jude. “Belki de yandaki evde.”

Memur içini çekti. “Öyle. Bu da bir olasılık. İşimizi zorlaştıran kısım da bu. Sorun şu ki yaz aylarında buradaki evlerin hepsi kiralanıyor, yani evlerde kalanlar buralı değil. Herhangi bir yerden herhangi biri olabilir. Bir ziyaretçinin ziyaretçisinin ziyaretçisi. *StayInn.com* gibi ev kiralama siteleri başa bela olmaya başladı. Üzerinize alınmayın.”

“Alınmadık,” dedim otomatik olarak, o sırada gözüm ön kapıdan çıkarılan ceset torbasının ucuna takıldı. İşte o zaman anladım. Adamın neden bu kadar tanıdık geldiğini buldum. “Bu adam evin sahibiydi. Oscar. Şimdi hatırladım.” Alelacele telefonumu aldım. “İlanda fotoğrafı...”

Memur elini benimkinin üzerine koyup beni durdurdu. “Evin sahibi olduğunu zaten biliyoruz. Aslına bakarsanız, hepimiz burada yaşadığını da gayet iyi biliyoruz.”

Başka bir polis memuru yanımızdan geçerken sesli şekilde boğazını temizledi.

Memur Wright hemen sustu.

Diğer adam evden çıkar çıkmaz Jude ve ben aynı anda öne doğru eğildik. “Bu da ne demek?” diye sordu Jude. “Burada yaşadığını gayet iyi biliyoruz derken?”

Wright arkasını kontrol etti, içini çekip defterine bir şeyler yazıyormuş gibi yaptı. “*StayInn.com*’da çalışan biri sizinle iletişime geçmiş olmalıydı. Bu durumun başından beri onlarla iletişim halindeyiz. Sizin buraya gelmenize izin vermemiş olmaları gerekirdi.”

“Bir dakika, yavaş yavaş anlatın,” dedi Jude yüzündeki elini indirip aklını toplamaya çalışırken. “Hangi durumdan bahsediyorsunuz?”

“Birkaç gece önce aile içi huzursuzluk nedeniyle buraya çağırıldık.” Memurun sesi o kadar kısıktı ki onu duyabilmek için biraz daha eğildik. Sakalında kaç tel olduğunu sayabilecek kadar

yakındık. “Bloğun aşağısındaki kiracılardan biri aradı. Bağrışmalar duyduğunu söyledi. Bir de kırıp dökme sesleri.” Elindeki kalemi bacağına koyup yine sağı solu kontrol etti. “Gelince gördük ki evi bir grup kız kiralamış ve üst kattaki gözetleme deliklerini fark etmişler...”

“Aman Tanrım!” diyerek elimi şap diye alnıma yapıştırdım. “Gözetleme deliklerini unuttum.”

“Kafan yerinde değildi,” dedi Jude, sırtımı sıvazlarken bir yandan da gözü memurun üzerindeydi. “O zaman evdeki bu ilginçliği ilk fark eden biz değiliz?”

Wright başını iki yana salladı. “Delikleri gören kız babasını aramış. İriyarı bir adam, tır şoförü. Sinirden deliye dönmüş halde gelmiş, anlayabiliyorum ama polisi aramak yerine kızına ev sahibini aratıp adamı eve çağırtmış. Biz olaya müdahale etmek üzere geldiğimizde kızın babası ev sahibini çoktan dövmüştü. Kızlar para iadesi aldıkları ve kızın babası hakkında darp suçlaması yapılmadığı için şikâyetçi olmamaya karar verdiler. Fakat Barnstable Polis Departmanı *StayInn.com*’la iletişime geçti. O yüzden sizi bilgilendirmiş olmaları gerekirdi.”

“Evet, gerekirdi.” Şimdiden kafamda *StayInn.com*’a yazacağım sert e-postayı kurgulamaya başlamıştım. İçine, özenle seçilmiş *duygusal travma, yasal danışmanlık* ve... *açık hesap* gibi kelimeler serpiştirebilirdim. “Peki gerçekten de Oscar’ı o deliklerden *bakarken* mi yakalamışlar?”

“Hayır.” Wright devam etmeden önce lafı biraz ağzında gevelledi. “Ama bir kamera vardı. Tripoda yerleştirilmişti.”

Kardeşimin yüzüne dahi bakmadan, ikimizde de aynı tiksinti ifadesinin oluştuğunu biliyordum.

Bir adamın bu evde -ki ben de altı günümü burada geçirecektim- gizlice kadınları kameraya çektiğini bilmenin yarattığı ürpertiye üzerimden atıp mantıklı bir açıklama bulmaya çalıştım. “Sanırım öfkeli babayla yaşadığı şey Oscar’ın yüzündeki

morlukları açıklıyor ama onu *öldüren* o adam değil, değil mi? Tüm bunlar ortaya çıktığında Oscar hayattaydı?”

Wright omuzlarını silkti. “Teğmenim tüm o bağırış çağırışa ve dayağa rağmen babanın hâlâ öfkeli olduğunu düşünüyor. O yüzden de gelip yarım kalan işini bitirdiğini. Ev sahibi bir şüpheli tarafından dövülüyor, sonra başka biri gelip onu öldürüyor? Hem de aynı *hafta*? Yok. Biz tesadüflere inanmayız. O kadar da değil.”

“Evet ama...”

Bu senaryoda beni de rahatsız eden bir şeyler vardı. Taşlar tam yerine oturmuyordu. Her şey kelimenin tam anlamıyla karman çormanken bir de olanı biteni kafamda yerli yerine koymaya kalkmamam gerekiyordu ama hiçbir zaman yapbozları yarım bırakan biri olamamıştım. Yine de ben yapbozlarımı genellikle beş bin parçalık tercih ederdim, gözetleme delikli ya da kurşun yaralı değil.

Ne olursa olsun, meraklı tabiatım annemle babama çeken tek yanımdı. Onlardaki cesaretin bir gramı bile bende olmasa da. Yıllar boyu, birkaç kez elimi okşayıp bana zoraki gülümseyerek yakındıkları bir gerçektir bu.

“İşte bizim küçük öğretmenimiz. İşini hep sağlamaya alır.”

Jude, Endonezya’da sörf yapardı. Montana’da serbest atlayış. Bir hayvan barınağında çalışıyordu, çoğunlukla pandaları beslese de bazen gerçek *aslanları da besliyordu*. İnternette o koca kedilerden biriyle sarmaş dolaş olduğu bir video bile vardı. O koca hayvanla çimlerde yuvarlanırlarken hem gülüyor hem de hayvanın yelelerini okşuyordu. Biri bana o videoyu gönderdiğinde oracıkta son nefesimi verecektim. Tabii ki kimse Jude’un ablasına tehlikeli işler konusunda danışmayı düşünmezdi bile ama artık bu konuda *tecrübeliydim*. Ya da tecrübeli sayılırdım demek daha doğru olurdu.

Neyse, tamam. Çok cesaretli olduğum söylenemezdi işte. Bu tatil uzun zamandır yaşadığım en macera dolu şeydi. Burayı

tutmak için “rezervasyon yap” butonuna tıkladığım sırada ne-redeyse kırlenti kemiriyordum. Fakat o çamaşır odasına girip de zavallı Oscar’ın boş boş baktığını görünce içimde bir şeyler olmuştu.

Ya da daha doğrusu... *hiçbir şey* olmamıştı.

Dünyanın sonu gelmemişti, hem de bu korkunç şartlara rağmen.

İki ayağımın üzerinde orada öylece durmuştum. Acaba şimdi... *başka* neler yapabilirim, diye düşünüyordum. Acaba yardım edebilir miyim, diye düşünüyordum. Annemle babam ve Jude gibi cesur olabilirdim. Ya da araştırdıkları küçük kasaba cinayetlerinin geçtiği mahallere sızarak zor sorular soran *Etc-hed in Bone* sunucuları gibi. Ben de böyle cesur olabilir miydim? Yoksa her zaman düşündüğümünden daha mı cesurdum?

Bu konu hâlâ belirsizliğini korusa da benim de kendimce bir süper gücüm vardı: Her şeyi fazla düşünmek. Şu an yaptığım da buydu. Gerçekleri didik didik ediyordum... ve hikâyedeki boşlukları bulmaya çalışıyordum. Tamam, belki bu benim işim değildi, belki de kalacak başka bir yer bulmaya odaklanmalıydım ama Oscar’ın cesedini bulan kişi olduğum için doğrudan işin içinde olduğumu düşünüyordum ve aksini yapmam mümkün değildi. Onu ben bulmuştum. Kulağa çılgınca gelse de katili bulmak ve bu yapbozu tamamlamak konusunda sorumluluk hissediyordum. Bu kutunun kapağını tüm gerçeklerle sıkı sıkıya kapatmadıkça hayatıma devam edebileceğimi sanmıyordum.

“Memur Wright...”

Camları sarsan acı dolu bir feryat geldi, hemen ardından da inkâr dolu bir bağırış. “Hayır! Kardeşim olamaz! *Oscar*? *Oscar*!”

Jude ile önce göz göze geldik, ardından bakışlarımızı açık ön kapıya çevirdik. Ambulansın açık kapısında bir kadın, sağlık görevlisinin kollarına yığılmış, başını geriye atmış acı acı feryat ediyordu. Wright’ın omzundaki telsizden cızırtılı bir ses geldi. “Kurbanın ablası burada. Biri buraya sosyal hizmet görevlisini gönderebilir mi?”

“Ah, hayır.” Burnumun direği sızladı ve hiç düşünmeden Jude’un koluna uzanıp sıktım. “Zavallı kadın. Kardeşini kaybetti. Neler hissettiğini hayal edebiliyor musun?”

Önümüzdeki memur biraz homurdandı. “Kardeşinin neler karıştırdığını öğrenince daha farklı hissedecektir.”

“Şaşırsa da bu hüznünü dindirmeyecek,” dedi Jude. Yorgun olduğu her halinden belliydi, minderlere yaslandı. Zavallı bebeğim uykusunu alamamıştı. Ona bu gece için güvenli bir yatak ayarlamalıyım.

“Evet,” diyerek kardeşime katıldım. Wright’a dönüp, “Röntgencinin Oscar olduğundan *emin* misiniz peki? Delikler...”

Ağlayan kadın eve girdiği anda sözüm tekrar kesildi. Ayakta durmak için duvardan destek alarak salona doğru bir adım attı, arkasından iki adım daha atıp solumuzdaki kanepeye yığılıp kaldı. Onun acısını düşünmek bile gözlerimi yaşartıyordu, gözyaşlarım taşmak üzereydi. Eğer kardeşimi kaybetsem ne yapacağımı hayal dahi edemiyordum. “Başınız sağ olsun,” dedim.

Dikkatini bana çevirdi ve...

Bunu söylemek *istemiyordum* ama kadının gözlerinin kuru olduğunu fark ettim.

Herkesin acıyı yaşama şekli farklıydı. Sanki ben değil de Amanda Knox konuşuyordu. Yargılamıyordum. Sadece öylesine, fazla düşünmeden bir çıkarım yapmışım. O kurak yanaklarda kaktüs bile yetiştirirdi.

“Adınızı söyler misiniz, hanımefendi?” dedi Wright.

“Lisa. Lisa Stanley.” Jude’la bana döndü. “Siz kimsiniz?”

“Ben Taylor Bassey. Bu da kardeşim Jude. Burada kalıyorduk. Daha doğrusu kalacaktık ama... geldikten kısa süre sonra Oscar’ı bulduk.”

“Ölen kardeşim tatilinizi mahvettiği için çok üzgünüm,” diye tersledi. Daha ben bunu şikâyet etme amaçlı söylemediğimi ekleyemedi yüzü asıldı. “Özür dilerim. Ben... kabalık etmek

istemedim. Sadece bu olanlara inanamıyorum. Vurulmuş diyorlar! Benim kardeşimi kim vurur ki? Onun içinde en ufak bir kötülük yoktur. Düşmanı da yok...”

Kimse bir yorum yapmasa da Wright polis akademisinde duygularını belli etmeme dersinden geçememiş olacak ki patlamaya hazır halde duruyordu.

“Ne?” diye sordu Lisa doğrularak. “Ne oldu?”

Wright, Lisa’ya kiracının babasıyla gözetleme delikleri ve kamera yüzünden yaşanan kavgayı anlatırken dünyanın en huzursuz edici sohbetine tanık olduk. Detayları anlatmayı bitirdiğinde Lisa gözlerini boşluğa dikmişti. “Neden bana dayak yediğini anlatmadı ki?”

“Muhtemelen utanmıştır, olan biten düşünülünce.” Wright içini çekerek ayağa kalktı ve bize kartını uzattı. “Aklınıza başka bir şey gelirse ulaşırsınız. Eğer geceleme için bir yer arıyorsanız Hyannis’te bir *DoubleTree* var. Havuzu fena değil.”

“Teşekkürler,” dedi Jude kartı alırken. Wright kapıdan çıkar çıkmaz kardeşim ayağa kalktı. “Ben gidip *DoubleTree*’yi arayayım.”

“Gerek yok,” diye araya girdi Lisa, boş bulunmuş gibiydi. Biz öylece bakınca çantasından bir halka etrafına dizilmiş çok sayıda anahtar çıkardı. “Kardeşimin bu blokta üç tane kiralık evi var. Bakımlarıyla ben ilgileniyorum. Kiracılar gelmeden önce eksik bir şey var mı diye kontrol ediyorum. Burayı kontrol etmekte geciktim yoksa onu *ben* bulacaktım.” Derin bir şekilde iç çekti. “Bu işlere hiç karışmaz... *karışmazdı*. Sıradan biriydi. Emlak işine girmeden önce posta dağıtımı işi yapıyordu. Tanrı yüzüne güldü, yoksa kardeşim tembeldir. Hep işlerini başkasına yaptırır. O yüzden...” Başını hafifçe iki yana salladı. “Bana hiç mantıklı gelmiyor. Oscar insanları *gözetleyecek* biri değildi.”

“Hayır. Hiç mantıklı değil,” dedim kendimi tutamadan.

“Taylor,” dedi Jude ağzının kenarıyla. “Frene bas.”

“Oscar onun kardeşi,” dedim fısıldayarak. “Ben olsam ben de her şeyi bilmek isterdim.”

“Seni seviyorum ama lütfen bir cinayet soruşturmasına bulaşma.”

“Bulaşmıyorum. Sadece birkaç konuyu netleştiriyorum.”

“Düpedüz bulaşıyorsun.”

Lisa az önce Wright’ın oturduğu önümüzdeki sehpanın üzerine çöktü. Dirsekleri dizlerine yaslanarak öne eğildi ve yakından bakınca Oscar’la ne kadar benzediklerini fark ettim. İkisi de ellilerindeydi. Hafif kemerli burunları vardı. Geniş alınları. Kırlaşmaya başlamış saçları ama Lisa daha ufak tefekti, oysa kardeşi...

“Çok iriydi. Oscar o tesisat boşluğuna sığamayacak kadar iri bir adam.”

Lisa birden dikkatini bana çevirdi. “Gözetleme deliklerini bulduğunuz tesisat boşluğu mu?”

“Evet, orası.” Jude’un homurtularına kulaklarımı tıkadım. “Oraya çıkmasına imkân yok.”

“Merdiven kullanmıştır, T.” Kardeşim hiç istemese de konuşmaya dahil oldu ve Lisa’yı gücendirmemek için, “Tabii ki farazi konuşuyorum,” diye ekledi. “Pekâlâ bu delikler kolaylıkla diğer taraftan da açılmış olabilir. Ayrıca tesisat boşluğuna kendisinin girmesine *gerek* yok. Tek yapması gereken kamerayı içeri itmekti.”

“Evet. Eğer o deliklerden kendi bakmayı hiç düşünmemişse, öyle.” Bir an, kısacık bir an kendimi SVU’daki* Olivia Benson gibi hissettim. Tek ihtiyacım bir pardösü, derin bakan kahve-rengi gözler ve yanı başımda düşüncelere dalmış bir Stabler’dı**. “Niye *iki* delik açsın ki?” Önce kardeşime sonra da Lisa’ya baktım. “Belli ki biri oradan bakabilsin diye açılmışlar. Eğer Oscar, diyelim ki misafirleri kameraya çekmek isteseydi bir tane delik yeterli olurdu. İki taneye gerek yok.”

Jude ellerine doğru bakarak kaşlarını çattı. “Haklısın. Yani en azından tuhaf.”

“Yani diyorsun ki o delikleri açan kişi tesisat boşluğuna sı-

* Law & Order: Special Victims Unit adlı suç dizisinin kısaltması. (ç.n.)

** Law & Order dizisinde yer alan kurgusal karakter. (ç.n.)

ğabilecek kadar küçük biri olmalı,” dedi Lisa, yavaşça başını iki yana salladı. “Bir kadın mesela?”

Hâlâ ağlamamış olması gerçeğini aşamıyordum. Bir damla gözyaşı bile yoktu.

“Olabilir.”

Jude huzursuzlanmaya başladı. Bunu saçlarını düzeltip durmasından anlamıştım. “Biz *DoubleTree*’yi arayalım, Taylor. Eminim Bayan Stanley’nin arayacağı çok yer vardır...”

“Polis, katilin son kiracının babası olduğundan şimdiden çok emin.” Lisa camdan, garaj girişinde toplanmış polis memurlarına baktı. “Açık konuşalım, sapık olduğunu düşündükleri biri için enine boyuna çalışmazlar zaten, haksız mıyım?” Gözlerinden kurnaz bir bakış geçti. “Belki de özel dedektif tutmalıyım. Erkek arkadaşım şu an görevde ama Boston’da beraber büyüdüğü bir arkadaşı var. Şimdilerde ödül avcılığına başlamış eski bir dedektif. Buranın halkına kök söktürür ve belki de kardeşimin adını temize çıkarır.”

Gördünüz mü? Hepimizin acıyı yaşama şekli farklıydı.

Ben ağlardım. Lisa ise sevdiklerinin intikamını alırdı.

Kısacası, herkes benden daha cesurdu.

“Özel dedektifin bir sakıncası olacağını sanmam,” dedim sonunda Jude’a acıyarak ve koltuktan kalktım. Omzumdaki battaniye sıyrılıp düştü. “Tekrar başın sağ olsun, Lisa.” Tokalaşmak için elimi uzattım. “Keşke daha iyi şartlarda tanışmış olsaydık.”

Sarılmak için beni kendine çekti. “Bana umut verdin, Taylor. Teşekkür ederim. Onun ahlaksız biri olarak hatırlanmasını istemiyorum. Gerçekleri ortaya çıkaracağım.” Avucuma sert, metalik bir şey değdi ve kafamı eğip baktığımda bunun bir anahtar olduğunu gördüm. “Hemen bloğun aşağısında. Altmış iki numara. İtiraz kabul etmiyorum.”

Anahtarı geri vermeye çalıştım. “Biz gerçekten...”

“Emin misiniz?” Kaşlarını kaldırdı. “Ayaklı küveti var ama.”

Üzerimde tabela mı asılıydı benim?

“Ah,” dedim. “Gerçekten mi?”

Jude başını öne eğdi ve gönülsüzce bavulları almaya gitti.

“Altmış iki numara mı demiştiniz?”

Evden çıkarken kapının girişindeki konsolun yanında durdum.

Evle ilgili yorumları okurken bir konuk defteri olduğunu görmüştüm. Salakça olabilirdi ama bizden sonraki konuklar okusun diye o sayfalara kendi mesajımızı yazmayı dört gözle bekliyordum. Kenar boşluklarına bir mürekkepbalığı çizecektim.

Konsolun çekmecesini açar açmaz beyaz, üzerinde altın rengi harflerin bulunduğu defteri gördüm. *Müşteri deneyimleri*. Beni onu almaya iten neydi, bilmiyordum. Hızlıca çantama attım, üzerini el temizleme mendillerim ve gözlük kılıfımla örterken Jude’un bana bakıp başını iki yana salladığını gördüm. Belki de bu akşam bir ceset bulduktan sonra fazla rahat olduğum için kendime şaşıırıyorumdur. Ayrıca başka neler yapabilirim görmek istiyordum. Bir gizemi çözmek için gerekenlere sahip olup olmadığımı ve her zaman eksik olan cesaretimi bulup bulamayacağımı. Polisin ilk tezinin dışında başka bir soruşturma yapmayacağından da emin sayılırdım. Kabul etmek gerekirse, Lisa’nın duygusuzluğu da altıncı hissimi dürtüyordu. Altıncı hissimin *var olduğundan* bile haberim yoktu.

Birdenbire ortaya çıkan kanıt hırsızlığımın sebebi ne olursa olsun, hızlıca göz attıktan sonra defteri yarın geri bırakacaktım. Büyütülecek bir şey yoktu, değil mi?

MYLES

Motosikletimden inip ağzıma bir *Antiasit** attım.

Cod Burnu, bu cehennem gibi sıcak perşembe öğleden sonrası için biraz fazla neşeli değil miydi?

Her kapıda hayatın plajdan ibaret olduğu yazan küçük tabelalar asılıydı. *Deniz kenarında hayat daha güzel. Denizin tadını çıkar.* Bir insan nasıl olur da bu kadar çok kumun olduğu bir yeri böylesine severdi, aklım almıyordu. Şimdiden yollara düşmek istiyordum. Ne yazık ki sırtımı döndüğüm pek çok şeyin yanı sıra arkadaşım Paul'e aynısını yapamıyordum. Özellikle de görevde olduğundan dolayı kız arkadaşı için bu pisliği çözemeyecek durumdayken. Paul bir keresinde beyzbol oynarken yaptığım sert bir atışla kilisenin vitraylı camını kırdığımda beni ispiyonlamamıştı.

Ona borçlu olduğum ve Boston'da beraber büyüdüğümüz için buradaydım ama sonra dönecektim.

Gidene dek tek işim Oscar Stanley'nin "gerçek katilini" bulmaktı.

Yaptığım iş olan ödül avcılığında böyle şeyler çok olurdu. Aile inkâr ederdi. Oğulları şartlı tahliye kurallarını ihlal etmiştir ama hayatını düzene sokmak istiyordur. Kızları kaçaktır ama haksız yere uyuşturucudan hüküm giymiştir ve masum oldu-

* Mide asidi giderici tablet (ç.n)

ğuna kimse inanmıyordu. Bunları o kadar çok duymuştum ki bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu. Benim işim, kötü adamları kolluk kuvvetlerinin kapısına götürmek ve hiçbir bürokrasi ya da evrak işiyle uğraşmadan çekimi alıp ıslık çalarak oradan uzaklaşmaktı.

Bu seferki biraz farklıydı çünkü ucunda ödül yoktu. Kaçan bir suçlu yoktu. Elime tutuşturulmuş bir isim, fotoğraf ya da hapisane kaydı da yoktu. Elimdeki tek şey koca bir soru işareti ve karşılığını ödemem gereken vefa borcuydu. Aslında Paul bana Oscar Stanley'le ilgili bilgileri vermişti. Adamın röntgenci Tom olduğu ortaya çıktığı için cinayetten önce bir güzel dayak yediğini anlattığında bu konuda yerel polisle aynı fikirdeydim. Kızın babası yarım bıraktığı işi tamamlamaya gelmişti. Şüpheyi ortadan kaldırmam bir ya da iki günümü alırdı, sonra da her türlü vefa borcu ve sorumluluktan azat olmuş şekilde kendi yoluma bakardım.

Coriander Yolu'na gelirken Lisa Stanley'nin evine uğrayıp elimdeki anahtarları almıştım. Teknik olarak bakarsak burası bir suç mahalliydi ve girişte sarı uyarı bandı vardı ama kurallara uymak bana göre değildi. Zaten bu yüzden kötü bir dedektif, ondan daha da kötü bir kocaydım. Sadık biri olabilirdim fakat sadakat, evlilik yemininin güzel kısımlarını yerine getiremediğinizde yok oluyordu.

Plajdan kahkahalar yükseliyordu, bu seslere Tom Petty'nin* sesi karışıyordu. Yaban arısı şeklindeki bir uçurtma gökyüzünde dalgalanarak salınıyordu. Sosisli sandviç ve hamburger kokuları esintiyle havaya yayılıyordu. Burası insanların ailece tatil yapmaya geldiği bir yerdi. Mutlu olmaya geldikleri bir yerdi.

Buradan defolup gitmek için sabırsızlanıyordum.

Anahtarları havaya fırlatıp elimle yakaladım, karşıya geçip cinayetin işlendiği söylenen eve doğru ilerledim. Olay yeri fotoğraflarını görmemiştim ama kurbanın eşkalini vermişlerdi ve

* Amerikalı rock şarkıcısı. (ç.n.)

Oscar gibi bir adamın ölü bedeninin buraya taşınmış olması pek mümkün görünmüyordu. Üstelik katil neden cesedin bulunmasını *kolaylaştırsındı* ki? Hayır, bu anlık bir dürtüyle işlenmiş bir cinayetti. Öfkeyle. Çok barizdi.

Hadi şu iş bitirelim.

Birinin bakışlarını sırtımda hissettiğimde caddenin yarısını geçmiştim.

Yavaşça omzumun üzerinden geriye baktım. Genç, kahverengiye çalan sarı saçları olan, muhtemelen yirmilerinin ortasında, ön bahçedeki çiçekleri sulayan bir kadın gördüm. Ama saksıyı ıskalıyordu. Su doğrucu döşeme tahtalarına dökülüp çıplak bacaklarına sırıyordu. Ve sanki bunun hiç farkında değilmiş gibiydi.

“Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?” diye seslendim güçlü bir tonla.

Su maşrapasını büyük bir gürültüyle düşürdü, parmak ucunda geri dönerek ön kapıya koşup birden kapıya çarptı. Yüz metre öteden bile kafasında uçuşan kanaryaları görebiliyordum. *Başkalarının işine burnunu sokarsan işte böyle olur.*

Kotumun cebinden bir *antiasit* daha çıkarıp ağzıma attım. Caddedeki çok-mutluyum yürüyüşüme devam ettim. Ön kapıdaki uyarı bandını yırttım, bant yere düştü. Eşiğe adımımı attığım anda arkamdan yaklaşan ayak sesleri duydum. Çevik bir kızın ayak sesleri gibiydi. Dış kapının yansımada meraklı komşu belirdi. Bam! Şimdiden sinirlenmiştim. “Baksana, polisi mi arayacaksın?” Kaşlarımı çatarak onunla yüz yüze gelmek için bedenimi biraz çevirdim. “Hadi, durma...”

Ne söyleyeceğimi unutmam çok tuhaftı.

Daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmemişti. Ağzımdan çıkan her kelimenin hep bir amacı olurdu ve kiminle konuşuyor olursam olayım beni dinlese iyi ederdi. Aslında... ona karşı neden bu kadar kötü davranmaya çalıştığımı da bilmiyordum.

Daha az önce kapıya çarpmamış mıydı? Canı acımış olmalıydı. Ayrıca bacakları sıırıslıkladı ve...

Hakkını vermem gerekirdi. Çok hoş bir kadındı.

Hoş kadınlara dönüp iki kez bakmazdım. Güzel olan hiçbir şeye *aslında*. Traktörün karahindibaya hayran bakması gibi bir şeydi bu. Bakmak iyi bir fikir gibi görünse de traktörler tüm karahindibaları biçip geçmek için üretilmişlerdi. İşleri buydu. Bu yüzden burnundan boynuna kadar yayılan... çillerinin dikkatimi çekmesinin pek bir anlamı yoktu. Çiller memelerine kadar iniyordu. Bikiniyle örtülü memelerine. Pembe bir bikini. Bu renk sırf baktığım için bile bana kendimi kötü hissettiriyordu ama lanet olsun ki memeleri tam avucuma sığacak kadardı. Pek çok yeri. O kalçaları. Dizleri. Güzel yüzünün her iki yanı.

Tanrım. Boyu aşağı yukarı çeneme geliyordu. Neyim vardı benim böyle?

Boğazımı temizledim. Sertçe. "Polisi mi arayacaksın, bücür? Buyur, ara. Burada olduğumu biliyorlar."

"Bücür mü?" diye sordu soluk soluğa ve neredeyse anlaşılmayacak bir tonda. Kalın bir tutam saç kulağının arkasına atınca gözleri aklımı başımdan aldı. Yemyeşillerdi. Lanet olsun. "Seni temin ederim ki," diye devam etti. "İşyerimdeki en uzun kişi benim."

"O zaman ya yalnız çalışıyorsun ya da anaokulu öğretmenisin."

Bir an tereddüt etti. Ağırlığını sağ ayağından soluna verdi. "Yanılıyorsun."

Ona göz kırpınca kızardı. "Ben asla yanılmam."

Boynundan yukarı doğru kızarıyor muydu? Tanrım, muhtemelen benden sekiz ya da dokuz yaş küçüktü. Ben otuzlarımın ortasıındaydım, o da yirmilerinin ortasıındaydı. Bu yüzden bikini askısının omzunu hafifçe kestiğini kesinlikle fark etmiyordum. Bir tarafı daha fazla sıkıyordu. Aklımdan kesinlikle parmağımı altına sokup askıyı omuzlarından indirmeyi geçirmiyordum. Onu tıpkı doğum günü hediye paketi gibi soymayı da.

Tanrım, acilen biriyle yatmam lazımdı. Orta Sınıf Tatilköyü'nün ortasında bir yabancıyı arzulayana, tükürüklerime bulanmış memelerinin gün ışığında nasıl görüneceğini merak edene dek bu ihtiyacımın farkında değildim. Muhtemelen evliydi. Yirmilerindeki bekâr kızlar Cod Burnu'nda tatil yapmazdı. Provincetown'da belki. Ama Falmouth'un bu aile tatil yerine gelmezlerdi. O zaman neden alyansı yoktu?

Eline baktığımı fark etti.

Kahretsin.

Bakışım karşısında duruşu değişti. Ellerini iki yana bıraktı ve istemsizce saçını omzundan geri atarken ağırlığını tekrar sol ayağından sağ ayağına verdi. Sanki tam da o an bir erkek olduğumu ve bana bir bikini üstüyle külotu benzeyen yırtık bir kot şortla yaklaştığını fark etmişti. Benimse tek merak ettiğim o tatlı, kalp şekli verilmiş panjurları olan evinde onu bekleyen bir erkeğin olup olmadığıydı. Tüm bunları fark etmişti ve o muhteşem yüzünde hiçbirini gizleyemiyordu.

Harika. Güzelden muhteşeme geçmiştim.

Kesinlikle evliydi, seni geri zekâlı.

İşini yap ve defol.

“Git çiçeklerini sula. Meşgulüm.”

“Biliyorum. Ben sadece...” Bir süre elini kolunu nereye koyacağını bilemedi, sonra kollarını karnının üzerinde kavuşturdu. “Ben sadece herhangi bir teorin var mı diye merak etmiştim.”

“Daha şimdi geldim.” Çenemle motorumu işaret ettim. “Beni gelirken gördün, değil mi?”

“Ölüm tuzağının üzerinde. Evet ama bence sana önden bir bilgilendirme ya da dava dosyası vermişlerdir, değil mi?”

Gözlerimi kısıp bakarken bu bakışlara maruz kalan her talihsiz gibi onun da sinip gideceğini umdum.

“Peki. Nazlan bakalım, Bay...”

“Adımı boş ver.”

Bu bir an için onu sinir etti, hayal kırıklığına uğramış gibiy-

di. Fakat sonra omuzlarını silkti. “Benimle konuşmak istersin diye düşünmüştüm.” Beni baştan aşağı süzdükten sonra kafasını çevirip caddenin karşısına geçmek için ilerledi. “Sonuçta cesedi bulan benim.”

“Buraya gel.”

“Hiç sanmıyorum.”

“Bücür.”

“*Benim* bir adım var.”

“O zaman gel de bana adını söyle.”

Tanrı aşkına, benim neyim vardı böyle? Adı muhtemelen Carter ya da Preston olan biriyle evli olduğu kesin olan bu genç kadını sokağın karşısına doğru takip mi ediyordum?

Oysa cinayetin işlendiği evde fotoğraf çekmem, kan lekesi ya da gözden kaçmış bir kanıt var mı diye kontrol etmem gerekiyordu. Bu kadının adını öğrenmek için yanıp tutuşmuyor olmam lazımdı. Ama lanet olsun ki, bir kalçanın nasıl hareket etmesi *gerekiyorsa* tam da öyle hareket eden kalçalarına bakarken kendime engel olamıyordum. *Lanet olsun.*

Aniden geri döndü ve ben karahindibayı biçmek üzere olan bir traktör gibi az kalsın onu eziyordum. Ayak uçlarımız birbirine değdi, ondan en az yirmi beş santim daha uzundum. O yüzden başını yukarı kaldırdı ve yüzünün tamamı güneş ışığıyla kaplandı. Göğsümde bir şeyler kıpırdandı. Hiç de hoşuma gitmeyen bir şeyler.

“Cesedi sen buldun,” dedim, tamamen işime odaklanmak için elimden geleni yapıyordum. Zaten olması gereken buydu.

Başlayıp bitirirdim. Hiçbir şeye bulaşmazdım. Benim işim buydu. Bu şekilde olmasını seviyordum.

Bir an için bakışları dudaklarıma inince baksırım bir beden dar geldi. “A-ha.”

Neden onun ölü bir adamın -yeni öldürülmüş bir adamın- yanında olduğunu düşününce tenim buz kesmişti? Böyle bir şey görmemiş olmalıydı. Bu manzara çiçeklerini sulayan ve kapılara

çarpan birine göre değildi. “Bana hemen evden çıktığını söyle. Katilin hâlâ evde olma ihtimaline karşı.”

“Ah.” Burnunu kıvırdı. “Hayır... çıkmadık.”

Biz. İşte. Midem bu kadar yanarken konuşmak iyi bir fikir değildi. Benim sorunum buydu. Boynumdan aşağısının ayanı yoktu. “Sen ve kocan.”

“Ben ve erkek kardeşim.”

Midemin yanması nereye gitmişti? Dalga dalga geliyor olmalıydı. “Buraya kardeşinle geldin,” diye tekrar ettim sesimdeki rahatlamayı gizlemeye çalışarak.

Başıyla onayladı, gözlerindeki bakış gayet ciddiye. “Cesedi kimin bulunduğu çok önemli bir bilgi. Muhtemelen dosyada da vardır.”

Şimdi içimden gülmek gelmişti. Gerçekten de gidip kafama bir baktırmam lazımdı. “Biz ona dosya demiyoruz, bücür.”

Merakla kafasını yana eğdi. “Ne diyorsunuz?”

“Notlar. Sıkıcı, eski notlar. Bu dava da öyle olacak. Sıkıcı, hızlı, aç-kapa. Herif bir grup kızı gözetlemiş ve yakalanmış. Baba da kendini kaybetmiş. Ölümle sonuçlanan kavga sayısı tahmin edeceğinden çok daha fazla. Biri kavgayı kaybederse, dönüp intikam alır. Ya da taraflardan biri işin peşini bırakmaz. Burada da öyle olmuştur.”

“Ama seni Lisa Stanley tuttu, değil mi? Oscar’ın kız kardeşi.”

“Kâğıt üstünde öyle, evet ama aslında onun erkek arkadaşına iyilik yapıyorum.”

“Onunla konuştun mu? Gözetleme delikleriyle ilgili ne düşündüğümüzü anlattı mı sana?”

İçimi çekerek başımı geriye attım. “Sen şu amatör dedektiflerdensin, değil mi? Sansasyon yaratan Netflix belgesellerini izledin ve şimdi kendini kolluk kuvvetlerinin fahri üyesi sanıyorsun.”

“Ben daha çok podcast tercih ediyorum aslında...”

Bulutlara doğru homurdandım.

“...ama konunun bununla ilgisi yok. Her şeyin düzenli ve yerli yerinde olmasını *hep* sevmişimdir. Mesela gömleğinden bir iplik kaçmış ve onu koparmak için deli oluyorum.” İpe doğru parmaklarını uzattı. Bir an ipe erişebilsin, bana dokunabilsin diye öne doğru bir adım atacak gibi oldum. “Amaç, evde kalanları kameraya kaydetmekse iki gözetleme deliğinin bir anlamı yok. Bir tanesi yeterdi. Belli ki birisi zamanında iki gözünü kullanarak röntgencilik yapmış. Bir de Oscar Stanley o tesisat boşluğuna hayatta sığamazdı.”

“Belki önce delikleri açmıştır, sonra da yanlış hesaplama yaptığını fark etmiştir.” Dudaklarını yerken bir şey demedi. “İnsanlar her zaman mantıklı davranmaz. Hatta çoğu zaman hata yapar. Tıpkı benim bu işi almam gibi.” Elimle onu kovar gibi yaptım. Onun caddenin karşısındaki, kurabiye kalıbına benzeyen tatil evine geri dönmesini gerçekten istiyordum çünkü beni huzursuz ediyordu. Onun hakkında daha fazla şey fark etmeye başlamıştım. Göbek deliğinin altındaki küçük ben. Konuşmaya başlamadan önce nefes alış. Elma ağacına benzeyen kokusu. “Eve dön. Bu iş bende. Dediğim gibi, hızlıca toparlayacağım.”

Biraz durduktan sonra başıyla onayladı ve dönüp yürümeye başladı.

Adeta midemi de beraberinde götürüyordu.

İçimdeki tuhaf kayıp hissi çok manasızdı. Bu hissi *yok saydım*.

“Peki,” diye mırıldandı bikinisinin askısını düzeltirken. “Konuk defterine ihtiyacın olursa benim valizimde.”

“Hı-hı,” dedim. Daha arkamı dönmemiştım ki ne dediğini idrak ettim. “Bir saniye. Evden konuk defterini mi aldın?”

Yürümeye devam etti, o seksi kalça iki yana sallanıyordu. “İhtiyacın olursa haber ver.”

“Olay yerinden delil alamazsın.”

“Ne dedin?” Elini kulağına götürdü. “Kusura bakma, uyarı bandının yırtılma sesinden seni duyamıyorum.”

“Ukalalık etme,” diye söylendim. “Ben profesyonelim.”

Verandanın merdivenlerinde duraksayıp kalçasını bir yana çıkardı. “İkimizin de delil toplama yetkisi yok çünkü polis değiliz. Lisa senin bir ödül avcısı olduğunu söylemişti, öyle değil misin? Ben de ikinci sınıf öğretmeniyim.”

İkinci sınıf öğretmeniydi.

Neredeyse doğru bilmiştim. O yüzden işyerindeki en uzun kişi oydu.

Ne düşündüğümü anlamıştı muhtemelen çünkü bana bakarken istemsizce gülümsedi.

Kendime engel olamadan ben de ona gülümsedim.

Ben de gülümsüyordum.

Jetonum bowling topundan bile hızlı düştü. “Konuk defterini bana ver, bücür.”

Dünya umurunda değilmiş gibi hızla merdivenlerden çıktı. “Ancak gelişmelerden beni de haberdar edersen,” diye bağırdı omzunun üzerinden.

Gerçeklerle yüzleşme zamanıydı. Ben kocaman, leş herifin tekiydim ve bu çilli suratlı öğretmen istese benden daha az korkamazdı. “*Rüyada görürsün,*” diye bağırdım.

Bana el salladıktan sonra kapıyı kapattı.

Onun yokluğu güneşin önüne bulut gelmesi gibi bir şeydi ve yanımdan gitmiş olmasının beni bu kadar derinden etkilemesini anlayamıyordum. Onu sadece on dakikadır tanıyordum. İşimi cidden kolaylaştırabilecek bir şeyi kasıtlı olarak benden gizliyordu. Üstelik hiç tipim de değildi. Benim tipimin *stratosferinde* bile değildi. Eve arada bir yaşı yaşıma uygun bir kadın götürüyordum, çoğunlukla da benim gibi dul, romantizme, gerçek aşka ve bir yastıkta kocamaya dudak büken biri oluyordu. Disney bu saçmalıkları, kadınlara daha yaşlarını bile doldurmadan satmaya başlıyordu, biz erkekler de hayatımız boyunca bu beklentilerle başa çıkmak zorunda kalıyorduk. Hayır. Ben o kişi değildim. Tek bakışım, beklentileri arşa uzanan kadınları ayırt edebiliyordum. Ona çiçek mi aldın? Yetmezdi. Muhte-

melen onun için koca bir bahçeyi donatman ve mum ışığında onunla vals yapman gerekirdi. Bu kız da evlenme meraklısıydı, Jersey Sahili ya da Miami yerine Cod Burnu'nda tatil yapmasından belliydi. Tek gecelik kaçamakların insanı değildi ama benim sevdiğim de buydu.

Onunla fazlasıyla ilgilenmiyordum.

Yeşil gözlü tehdidi aklımdan çıkarmak için elimden geleni yapmaya çalışıyordum. Evin kapısını ayağımla iterek açıp içeri adımımı attım. İçeride hâlâ çürüme kokusu vardı ama ağzımı burnumu kapamamı gerektirecek kadar değildi. Güzel bir yerdi. İnsanın kendini gözetleme deliklerine ya da kayıttaki bir gizli kameraya karşı koruma gereksinimi duymasına neden olacak türden bir yere benzemiyordu. İlk olarak çamaşır odasına yöneldim, telefonumun kamerası açıktı. Duvara sıçramış kan lekeleri kurbanın burada vurulduğunu gösteriyordu, keza yerdeki vücut sıvılarının oluşturduğu siyah birikinti de öyle. Fail muhtemelen arka kapıdan girmişti, o yüzden bir sonraki hedefim orasıydı. Kırılmamış kilit hâlâ sağlamdı ama bu bir şey ifade etmiyordu. Cinayetin işlendiği gün kilitli değildi belki. Ya da içeri zorla girmesi gerekmemişti.

Üst kattaki ebeveyn yatak odasına doğru ilerledim. “*Acaba o burada mı uyuyacaktı?*” diye geçirdim içimden rahatsız edici şekilde. Bu koca yatakta kaybolurdu. Keşke şimdi onunla bu yatakta olsaydım...

Bu düşünceyle penisimde bir hareketlenme hissettim. İkimiz yatakta. Tabii ki onun üstte olması gerekirdi. Üste geçip her şeyi riske atamazdım. Aramızdaki cüsse farkını düşününce yani. Yatakta nazik değildim ve o... onun ihtiyacı nazik biriydi. Hassas davranan biri. Öyleydi, değil mi?

“Senden böyle bir şey beklenmemesi gerektiğini adı gibi biliyordur,” diye homurdandım enseme ovalarken, üstelik beni rahatsız eden kaşıntının yerini de bulamıyordum. Belki de sadece işime yarayacak bir delilin varlığından ve o delilin benden çalın-

mış olmasından dolayı huzursuzdum. Sadece benden de değildi üstelik, polislerden de.

Hah.

Demek ki masum gibi görünse de asi bir yanı vardı.

Bunu düşünmemeliydim. O asi yanın onu neler yapmaya iteceğini düşünmemeliydim.

Tatilde kaba saba, edepsiz bir ödül avcısıyla takılmak gibi mesela.

“Benim tipim değil...” diye geçiştirdim düşüncelerimi hemen ve gözetleme deliklerinin fotoğrafını çekmek için kamerayı kaldırdım.

Duraksadım. Başımı kaldırıp biraz daha yaklaştım.

Her iki deliğin kenarlarındaki çapaklar dışa, yani yatak odasına doğruydı.

Bu delikler tesisat boşluğundan açılmıştı.

“Lanet olsun.”

Oscar Stanley iriyarı bir adamdı. Fiziksel olarak içeride olmadan o delikleri açmak için epey hareket etmesi gerekirdi. Ve evet, o deliklerden bakmayı planlamadıysa neden iki deliğe ihtiyacı olsundu ki?

Oscar Stanley’nin konuklarını izleyen bir röntgenci Tom olduğu varsayımını bir kenara atmaya henüz yanaşmıyordum ama çapak detayı biraz canımı sıkıyordu. Her ne kadar bu işi hızlıca bitirmek istesem de sırf kendi menfaatin için soruları cevapsız bırakacak, yanlış suçluya parmak doğrultacak biri olmamıştım ve hiçbir zaman da olmayacaktım.

Paul’e göre, polisler kızın babasıyla -Judd Forrester- çoktan konuşmuştu. Oscar Stanley’yi öldürdüğünü inkâr ediyordu. Sadece bir gün önceki kavgayı kabul ediyordu. Fakat doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için onunla bizzat konuşmam lazımdı.

Onun dışında...

Buraya başka kim girip çıkıyordu ya da hâlâ kim girebiliyordu?

“Bilemem, değil mi?” dedim merdivenlerden inerken, yüksek sesle. “Çünkü o lanet konuk defteri bende değil.”

Evin ön kapısını açtığım anda onun evinin ön penceresinden dudaklarını ısırarak beni izlediğini gördüm. Saklanmaya çalışıyordu fakat ben başımı iki yana sallayıp parmağımla ona gel işareti yaptım. Şimdi başını iki yana sallama sırası ondaydı. Verandasını geçip kapıyı çalana kadar hızlı adımlarla yürüdüm.

“Beni her şeyden haberdar edecek misin?” diye seslendi kapının diğer tarafından.

“Hayır.”

“Ama ben de bu işin içinde olmak istiyorum.”

“Olmaz.”

“Lütfen?”

Kapıyı kırmak üzere olduğumu söylemeye niyetlenmişim ki o “lütfen” sözcüğü yüzünden çenemi kapadım. Neden, bilmiyordum. Sadece bir sözcüktü. Ama ondan duymak beni terletmişti. Bu kadına kim hayır diyebilirdi ki? Özellikle de o umutlu, prenses ses tonuyla sorunca. Ona sürekli hayır demem onu hayal kırıklığına uğratiyordu. Her seferinde iyimserliğini biraz daha kaybettiğini sesinde duyabiliyordum... bu içime sinmiyordu. Aslına bakılırsa, onu hayal kırıklığına uğratmak kırık bir cam parçasını mide zarıma batırmaktan farksızdı. Sırf onu mutlu etmek için evet mi diyecektim? Lanet olsun, bilmiyordum ama aksini yapmak da hiç içimden gelmiyordu.

“Neden?” dedim kollarımı göğsümde kavuşturup. “Bu senin için neden bu kadar önemli?”

Bir tık sesi geldi, ardından kapı açıldı. Yavaşça. Kapı açılınca yüzü belirdi ve o an kalbim göğüs kafesime dar gelmeye başladı, normal ritmi bozuldu. Kahretsin, çok güzel bir kadındı. Nazikti. Bir erkeğe kahraman olmayı istetecek türden bir kadındı.

Yani *diğer* erkeklere. Bana değildi elbette.

Omzunun üzerinden arkaya baktı. Kardeşi oralarda mı diye kontrol mü ediyordu? Yüzünü bana tekrar döndürdüğünde beni

ona doğru eğilmeye mecbur bırakan hafif bir fısıltıyla konuşmaya başladı. Mecburen yeşil gözlerindeki altın rengi benekleri saydım. “Ben pek cesur biri sayılmam,” dedi yavaşça. “Gerçekten çok mantıklı biriyimdir, daima işimi sağlama alırım. Ama bir ceset gördüm ve oradan kaçmadım. Sakinliğimi koruyup polisi aradım. Kendimle Jude için birer battaniye kaptım ve Dedektif Wright’a ayrıntılı şekilde ifademi verdim. Daha önce oturup da böyle korkunç bir durum karşısında nasıl tepki vereceğim üzerine pek düşünmemiştim ama muhtemelen ağlayacağımı, nefesimin kesileceğini ya da korkudan öleceğimi sanırdım. *Kesin* eşyalarımı toplayıp o evden toz olacağımı farz ederdim. Ama tepkim bu olmadı. Tepkilerimi kontrol edebilmek beni de şaşırtıyor. Sanırım başka neler yapabilirim görmek istiyorum.” Bana göz kırptı, koyu renkli kirpikleri adeta ağır çekimde aşağı inip kalktı. “Şimdi beni anlıyor musun, ödül avcısı?”

Hâlâ adımı bilmiyordu.

Bırakayım, öyle kalsın.

Çünkü *şu an bile* ona battaniyeye ihtiyacı var mı diye sormak üzereydim. Şayet adımı söylerse yanıp kül olabilirdim. *Harley*’i nasıl avucumun içi gibi biliyorsam bunu da öyle biliyordum. Yalan yoktu, açıklaması sanki karnımda gizli bir kapı açmıştı ve duyduğum bütün rahatsızlık oradan akıp gitmeye başlamıştı. Hatta gitmişti bile. En çok da ona cesur olmadığını söyleyen kimdi merak ediyordum. Öldürmesi çok keyif verecek biri olmalıydı. “Benden korkup geri adım atmıyorsun, değil mi?” dedim yumruğumun içine öksürerek. Başımı çevirip mahalleye baktım. “Bana çok cesurmuşsun gibi geldi.”

Ona doğru baktığımda bana gülümsedi.

İstemsiz bir gülüş değildi. Kocaman, kendini tutmayan, çeneme yumruk atan cinstendi.

“Şey...”

“Hiç de korkutucu değilsin,” dedi bana neşelenmiş yüzüyle.

“Evet, öyleyim,” dedim yüksek sesle. Bunu göstermem gere-

kiyormuş gibi hissediyordum. Sanki kendimi korumaya geçmiştim. *Bu ben miydim?* Son yarım saatte bana neler olmuştu?

“Taylor, kiminle konuşuyorsun?” diye soran boğuk sesi bize doğru gelen ayak sesleri takip etti ve ardından hemen arkasında, gözlerini ovalarken esneyen bir adam belirdi. Gözlerini açıp kapıda beni görünce istemsizce küfredip geri sıçradı.

“Siktir.”

“Gördün mü?” dedim ona hem memnun... hem de hiç alışık olmadığım şekilde utanmış hissederek. Bu duyguyu daha önce hiç tatmamıştım. Ta ki bu kadın karşıma çıkıp da benim hikâyedeki çirkin, onun da güzel olduğunu gösterene kadar.

Hâlâ gülümsüyordu. “İçeri gelip konuk defterine bakmak ister misin?” Kapıyı ardına kadar açtı. “Az önce limonata yaptım.”

Çok fazla taviz vermeye başlamıştım, o yüzden ters bir şekilde, “Sana limonata içen biri gibi mi duruyorum?” dedim. Eve girdim. İkisi de geri çekildi ve kardeşi, -sanırım Jude demişti- kız kardeşini korumak istercesine ona yaklaştı. “Ben bir bira alırım.”

“Tamam,” dedi Taylor kardeşini kaburgalarından hafifçe dürterken. “Bu bey cinayeti çözmemize yardım edecek!”

“Ben öyle bir şey deme-”

Ama çoktan mutfağa yönelmişti bile.

Tanrı aşkına, kendimi neyin içine sokmuştum böyle?

TAYLOR

Ödül avcısına bir şişe bira verdim ve etikete bakıp yüzünü buruşturdu.

“Kusura bakma.” Salonda onun karşısındaki sandalyeye oturdum. “Evde sadece bu var.”

“Şeftali aromalı bira.” Şişenin arkasını çevirip besin değerlerini okudu, sanırım onunla dalga geçtiğimizi falan düşünüyordu. Ödül avcısı geldiği andan beri ilk kez *beni* dikkatle izlemiyordu, ben de fırsattan istifade hemen onu incelemeye başladım. Dış görünüşüne bakınca yeraltı dünyasından fırlamış bir suçlu gibi duruyordu. Sürekli çatık kaşları *kötü adamım* diye bağırıyor olsa, uzun, bakımsız saçları, kargacık burgacık dövmeleleri ya da parmak eklemleriyle boynundaki yara izleri onun yerine konuşurdu.

Tabii bir de kılık kıyafeti vardı. Ne olduğu şüpheli şeylerle kaplı pis botlar, derhal yıkanması ya da yakılması gereken bir kotla siyah tişört ve aşınmış, kahverengi deri bileklikleri.

Yumuşak beyaz koltukta oturmuş, çatık kaşlarla şeftalili birasına bakan bu en az bir doksan beşlik dev, komik bir şekilde hiç buraya ait değilmiş gibi görünüyordu. Sanki daha çok yol kenarındaki bir bara ait gibiydi. Barın arka taraflarında bilardo oynayan ve her an olay çıkarıp kargaşaya neden olacak bir tipti. Sanki bu sahneden öylece tutulup alınmış ve deniz temalı, okya-

nusu anımsatan zevkli eşyalar ve küçük dümen desenli kırlentlerle bezeli bir salona bırakılmıştı.

Her şekilde, ürkütücü biri gibi görünüyordu.

Ürkütücü biri *olabilirdi de*. Şayet korkunç kelimesinin tam aksi olduğunu gösterecek birkaç ipucu vermemiş olsaydı.

En azından *benim* açımdan bir önemi yoktu. Herkesin korkmak için bir nedeni olabilirdi.

Ödül avcısına cesedi bulanın ben olduğumu söylediğimde rengi hayalet gibi bembeyaz kesilmişti. Caddenin ortasında kusacak gibi olmuştu. O kısacık birkaç saniye içinde asık suratı gitmiş, koruyucu birine dönüşmüştü.

Bana hemen evden çıktığını söyle.

Katil hâlâ evde olabilir diye.

Benim için endişelenmişti. Beklenmedik şekilde insanın içini ısıtan bir şeydi bu.

Gülümsemesinden bahsetmezsem haksızlık etmiş olurum.

Haklı olduğunu ve benim aslında öğretmen olduğumu doğru bildiğini anlayınca caddenin karşısından birbirimize öyle gülümsemiştik ki ben hâlâ... bu konuda karmakarışık hissediyordum. Bu adam gülümsediğinde çok yakışıklıydı. Dişleri beyaz ve düzgün olsa da bir deri kemeri ısırp koparacak ya da taşı parçalayacak gibi görünüyordu ve evet, gülümsemesinin inkâr edilemez bir çekiciliği vardı. Bu, kendine has bir çekicilikti. Klasik türde değildi. Benim çıktığım erkeklere benzemiyordu. Tırnakları tertemiz, üstü başı düzgün, hep daha iyisini hedefleyen iş insanlarından değildi. Bu adamlar birlikte yeni bir ev satın alacakları ve sonunda çocuk sahibi olacakları doğru partneri arıyorlardı. Arkadaşlık sitesi profillerinde her şey açıkça yazardı. Sadece ciddi düşünenleri tercih ederlerdi.

Bu ödül avcısının bir randevu uygulamasında profili olduğundan dahi şüpheliydim.

Varsa da muhtemelen profil resmi ortaparmağını gösteriyordu.

Muhtemelen kendine uyacak kadınları arıyordu. Bir moto-

sikletin arkasında otoyolu yararcasına yol almayı arzulayan maceraperest ruhları... Kim bilir, belki de sadece yerli serserilerin bildiği gizli bir mekânda taze istiridye yiyenleri. Ya da buna benzer bir şey.

Benim son buluşmam *Cheesecake Factory*'deydi.

Ödül avcısı bana bakıp kaşlarını kaldırana dek çatık kaşlarla onu süzdüğümün farkında değildim.

"Hiç *Cheesecake Factory*'ye gittin mi?" diye sordum.

"Nereye?"

"Biliyordum." Kendimi daha güzel şeyler düşünmeye zorlarken Jude'a gelip yanıma oturmasını işaret ettim çünkü polisi arayıp aramama konusunda kararsız kalmış gibi hâlâ salonla mutfak arasında bir yerde duruyordu. "Pekâlâ. Olay yeriyle ilgili ilk düşünceni bizimle paylaşmak ister misin?"

Şeftalili birasını eskimiş beyaz sehpaye bırakıp hiç hoşlanmadığı içkiyi parmağıyla biraz daha iterek kendinden uzaklaştırdı. "Hayır, bücür. İstemem." Boğazını temizledi. "Kaldı ki sizi listeden çıkarana dek teknik olarak ikiniz de cinayet şüphelisiniz. O sebeple detayları sizinle paylaşmam hiç akıllıca değil."

"Şüpheli mi?" diye kekeledim şaşkınlıkla. "Ama geçerli mazeretlerimiz var. Cinayet olduğunda Cod Burnu'nda bile değildik."

"Ölüm saati henüz belli değilken nasıl geçerli mazeretleriniz olabilir ki?"

Bir şey diyemedim. *Etched in Bone*'u daha dikkatli izlemeliydim. İzlerken bir yandan da ders planlarımı çıkarınca bazı kısımları kaçırmıştım demek ki. "Cesedin çürük kokusundan yola çıkarak tahmin ettim."

"Neyse, öğreneceğiz. Barnstable Polis Departmanı buraya daha erken gelip gelmediğinizi görmek için köprü gişelerinin kayıtlarını inceliyor." Ödül avcısı omuz silkti. "Konuk defteri nerede?"

Bize şüpheli dediği için bir an ona iyilik yapmamak adına güçlü bir dürtü duydum. Onu şaşırtmak istiyordum. Sersem bir *podcast* meraklısıyla konuştuğunu düşünmesin diye. Lanet ol-

sun, ben pandemi dönemi öğretmeniydim. Buradan çıkıp başkanlık yarışına bile girebilirdim. Yüzündeki bu zafer ışıltısına hazırlıksız yakalanıp sırtımı dikleştirdim. “Deliklerin kenarındaki çapakları fark ettin mi?”

Başını hızla kaldırdı. Hah! Demek *fark etmişti*. Meraklı ve sinirli bakışları beni delip geçerken göz renginin güzel bir kah-verengiyle yosun yeşili karışımı olduğunu fark ettim. Niye bu karışım böylesine hoşuma gitmişti ve niye gözlerimi alamıyordum? “Cesedi bulduğun gecedен sonra oraya bir daha dönmedin, değil mi?”

“Tabii ki dönmedi. Ev uyarı bandıyla çevrili,” diye çıkıştı Jude yarı esner halde.

“Evet, döndüm. Bulduğum gibi bıraktım ama,” diye açıkladım, sesimdeki neşeli tonun yasadışı bir şey yaptığım gerçeğini gizlemesini umut ediyordum. “Fakat buradaki herkes öyle yaptı diyemem.”

Jude bir omzunu duvara yasladı, ifadesi şaşkındı. “Gerçekten de bana haber vermeden oraya mı gittin? *Tek başına?*” Yüzümü inceledi, yarı etkilenmiş, yarı korkmuş görünüyordu. “Bu sen değilsin, T.”

Birden ayağa kalktım. “Biliyorum.” Şimdi ikisi de mikroskop altında böcek izler gibi beni izliyorlardı. Kardeşim tamamen haklıydı, bu ben değildim. Bulmaca sever miydim? Peki gizem? Evet. Tartışmaları ya da münazaraları bir çözüme bağlamayı severdim. Açık uçlu hiçbir şeyi sevmezdim. Ama bunlar daha çok *Clue* oyununda işe yarayan özelliklerdi. Bir olay yerine dalacak türden biri değildim. Yine de ödül avcısına söylediklerim doğruydu. Oscar Stanley’nin cesedini bulduğumda verdiğim tepkilere ben de şaşkındım. Vücudumu hiç bilmediğim bir sakinlik kaplamıştı ve ardından yüksek doz adrenalinle harekete geçmiştim. Normalde olmadığım kadar dikkatliydim. Her detayı fark etmeye başlamıştım. Bu hissi kaybetmek istemiyordum. O hissin bana verdiği güven duygusunun peşinden gitmeliydim... zor olsa bile.

Belki kısa ömürlü olacaktı.

Belki de tek yaptığım cesur biriymişim gibi rol kesmekti.

Ama öyle ya da böyle bunu bilmek istiyordum.

“Özür dilerim, Jude. Bir dahaki sefer söylerim.”

Kardeşim bana gözlerini kırpmadan bakıyordu, gözbebekleri hınzır bir ifadeyle parladı. “*Bir dahaki sefer mi?*”

“Bir dahaki sefer olmayacak,” dedi çatallı sesiyle oyunbozan, namı diğer ödül avcısı. “İhtiyacım olanı verdikten sonra gideceğim.”

Onu duymazdan gelip kardeşimle konuşmaya devam ettim çünkü konuşmamız daha bitmemişti. “Sana söz veriyorum, bunun senin tatilini bozmasına izin vermeyeceğim. Eve dinlenmiş olarak dönmeni istiyorum.”

“İkimizin de dinlenmeye ihtiyacı var, değil mi?” dedi Jude yumuşak bir sesle. “Sadece benim değil.”

“Biliyorum, sadece... öyle işte.”

“Öyle. Evet, biliyorum.”

Odaya sessizlik çöktü. Ödül avcısı çatık kaşlarla bizi süzüyordu. “Siz ikiniz aranızda şifreli falan mı konuşuyorsunuz?”

Jude kıkırdadı. “Kulağa öyle gelmiş olabilir.” Yaslandığı duvardan ayrıldı, salona gelip ödül avcısının oturduğu koltuğun diğer ucuna oturup bir ayağını dizinin üzerine attı. “Bir yakınlımı kaybettiğim için ablam tüm itirazlarıma rağmen bu tatili ayarladı, şunu da eklemem gerekir ki biriktirdiği paranın büyük bir kısmını harcadı.”

Somurtkan adam özür dileyecekmiş gibi duraksadı. “Çok üzüldüm.”

Bu kelime ağzında zehir gibi bir tat bırakmış gibiydi.

“Sorun değil. Zamanı gelmişti,” diye içini çekti Jude ellerine bakarak. “Bartholomew yirmi iki yaşına kadar yaşayabildi.”

Ödül avcısı kaşlarını daha da çattı. “Yirmi iki mi?”

“Bart bir pandaydı. Ben bir panda bakıcısıyım.”

“Sen bundan çok daha fazlasısın,” dedim. Onu utandırmak için sesimdeki gururu gizlemeye çalıştım. Kardeşimi utan-

dırma kraliçesiydım. Üniversite mezuniyetinde adı okunduğunda sandalyemden fırlayıp herkesten çok bağırmıştım. Öyle hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum ki tuba çalan birini devirmiştim ve kalkmaya çalışırken de bileğimi burkmuştum. Ayağınızda topuklu ayakkabı varsa plastik sandalyelere çok dikkat etmeniz gerekiyordu. “Jude’un çalıştığı barınağa yuvasız kalmış ve terk edilmiş pandalar getiriliyor. Bazıları o kadar küçük ki daha kendi başlarına nasıl hayatta kalacaklarını bile bilmiyorlar. Onun için Jude da panda kılığına girip onlara öğretiyor.”

“Panda kılığına mı giriyorsun?”

“Evet. Onlara nasıl yiyecek bulacaklarını, yemek yiyeceklerini, tırmanacaklarını ve diğer pandalarla nasıl iletişim kuracaklarını öğretiyorum.” Jude koltuğun yanındaki adama göz kırptı. “Ayrıca o kostüm bana çok yakışıyor.”

“Bartholomew ormanda bulunmuş... bir babaydı, değil mi?” Gözlerimdeki nemi sildim. “Senin gibi antipatikti ödül avcısı ama Jude her şeyi öğretince herkes ona ısınmaya başladı.”

“Bölmek istemiyorum fakat burada pek iç açıcı şeyler olmayacak.” Misafirimiz tam bir çaresizlik içinde şeftali aromalı birasını içti. “Ben ödül avcısıyım, siz de şu ana dek gördüğüm en tuhaf iki tipsiniz.” Bir an durdu ve Jude’a baktı. “Gerçekten yaprak da yiyor musun?”

Jude sıırttı. “Yutmuyorum.”

Ödül avcısı biraz duraksadıktan sonra aniden bana döndü. “Konuk defteri. Şimdi.”

“Tamam, tamam. Üst katta.” Daha önce bir sandalyeden hiç bu kadar yavaş kalkmamıştım. “Hemen getiriyorum. Ama hâlâ burada, salondayken...” Merdivene doğru bir adım attım. Durdum. “Sen de şu ilk anlatılan tır şoförü baba hikâyesine pek inanmışa benzemiyorsun.”

“Sadece durum tespiti yapıyorum.” Hafifçe üst kolunu kaşıdı, o sırada dövmelelerini daha net gördüm. Vay canına! İskeletin göz kısmında ateş topları vardı. “O varsayım şimdilik geçerliliğini

koruyor. Bildiğimiz kadarıyla ondan başka birinin Oscar Stanley'yi öldürmek için geçerli bir sebebi yok.”

“Gördün mü? *Ben* de öyle düşünmüştüm.”

“Sonra bu sokakta iki gün kaldık,” diye araya girdi Jude.

“Burada yaşayan birileriyle tanıştık. Biri ilgini çekebilir.” Parmaklarımı Jude’a doğru salladım. “Göster ona, Jude.”

“Bana bir şey göstermenizi istemiyorum,” diye homurdandı ödül avcısı.

Onu susturdum.

Şaşkınlıkla bana baktı.

Jude’un parmağı telefonun ekranı üzerinde hareket etti ve müzik uygulamasını açtı. Listedeki ilk şarkıya bastığında şöminenin üzerindeki *Bluetooth* hoparlörden *Bleachers* çalmaya başladı. Başımınla onay verdikten sonra sesi sonuna kadar açmıştı ki tam o sırada dışarıda bir gürültü koptu. Bir kapı çarptı ve kiralık evimizin yan duvarına biri süpürge sapıyla vurmaya başladı.

“Sal olmalı,” diye bilgilendirdim ödül avcısını. “Komşumuz. Çaydanlığımız ötüncü de aynı şekilde tepki veriyor, bir de ben...” Harika. Kızarmaya başlamıştım. “Duştaki şarkı söylediğim zaman.”

Bu dövme koca adamın dudaklarının hafifçe kıvrıldığını mı görüyordum yoksa?

Sal atıp tutmaya başlayınca o filizlenen gülümseme kayboldu.

“Sesi kısın! Açtığınız müzik buraya kadar geliyor! Burasının sakini bir muhit olması gerekiyor ama siz kiracılar her şeyi bozuyorsunuz! *Bıktım usandım!*” Acımasızca laf sokmaya devam etti. “Sizi başımıza getiren piçleri gebertmek istiyorum. Kahretsin, kendi evimde huzurlu oturmaya hakkım yok mu?”

Jude müziği kapattı, telefonu havada döndürdü ve Vahşi Batı’dan fırlama biri gibi yakalayıp silahını kılıfına sokarmışçasına cebine koydu. “Sen adamı bir de Taylor, Kelly Clarkson söylerken duymahsın.”

“Nedense *Since You’ve Been Gone* söyleyince adama bir şeyler oluyor,” diye ekledim ürpertiyle. “Belki de benim söyleyişimdir. Sesim boğazlanan bir kedi gibi çıkıyor.”

“Hayır, hiç de değil,” diye karşı çıktı Jude. “Harikasin.”

Gözlerim yine nemlendi. “Teşekkür ederim.”

Ödül avcısı başını geriye atıp tavana doğru iç çekti. “Tanrı aşkına.”

Merdivene doğru yavaş bir adım daha attım. “Sal ile ilgili bir şey söylemeyecek misin?”

“Aklıma yazdım,” diye cevap verdi dişlerinin arasından. Bir şeyler daha diyecek gibi oldu ama Sal saydırmaya devam etti.

Geçici komşumuz mutfak penceresinden bağırdı. “O kaltağa söyle, şarkı söylerken pencereyi kapatsın, yoksa evimdeki tüm aynalar çatlayacak!”

Hayatımda hiç bu kadar hızlı hareket eden birini görmemiştim.

Ödül avcısı bir saniye içinde komşumuzun yanında bitti. Gözlerine tehlikeli bir bakış yerleşmişti. Öyle ki ben bile ürpermiştim. Ardından hışımla evden çıkıp verandadan indi. Sal boğuk bir sesle haykırdı, sonra ödül avcısı sessizce ne dediği anlaşılmayan bir şeyler söyledi.

Jude’la ağzımız açık bir şekilde göz göze geldik.

“Ne yapıyor bu?” diye sordu kardeşim fısıltıyla. “Kim bu adam?”

Ben daha cevap vermeye fırsat bulamadan misafirimiz eve geri döndü ve kapıyı menteşeleri titretecek kadar sert bir şekilde çarptı. “Konuk defteri. Hemen.”

Basamakları ikişer ikişer koşarak çıktım.

En üst basamakta hafifçe tökezledim. Beni gören oldu mu diye bakmak için geriye doğru kafamı uzattığımda içimden ağzımı bile açmama fırsat vermeyen bir çığlık yükseldi. Ödül avcısı yanı başımdaydı ve ben onun hareket ettiğini bile duymamıştım. Ters ters bakarak kocaman elleriyle beni belimden tutup ayağa kaldırdı. “Yürü.”

“Peki,” diye sızlandım.

Koridoru geçip ebeveyn yatak odasına kadar peşimden geldi. Kalbim kulaklarımla şahdamarım arasında güm güm atıyordu.

Plajdan birkaç adım uzakta olduğumuz ve burası Cod Burnu olduğu için bikini üstümle şortum alt kata son derece uygundu, peki ya şimdi? Bu konforlu, davetkâr ve tabii ki deniz temalı yatak odasında birdenbire kendimi çıplak ve teşhir edilmiş gibi hissediyordum. Tüylerim diken dikendi.

İçten içe savunmaya geçtim. “Peşimden gelmene gerek yok.” Valizimin yanına diz çöküp omzumun üzerinden ona ters ters baktım. “Defteri alıyorum.”

Ben yerde dururken yanımda gökdelen gibi dikiliyordu. “Beni oyalıyordun.”

Konuk defterini aramak için yanımda getirdiğim *Sudoku* bulmacalarını kenara çektim. Valizi tamamen açsam daha kolay bulabilirdim ama bu adam içindeki file gözde seksi iç çamaşırlarımı görürse biterdim. “Sal’e ne dedin?” diye sordum.

“Boş ver.”

“Ee... Taylor. Her şey yolunda mı?” diye seslendi Jude aşağıdan. “Yukarı geliyorum.”

“Gelme, yolunda,” diye bağırdım. Bu adamın bana zarar vermeyeceğine dair tuhaf, belki de yersiz bir güven duyuyor olabilir miydim? Evet. Konu diğer insanlar olunca sanırım sağı solu belli olmuyordu? Evet. En son istediğim şey Jude’un kendini tehlikeye atmasıydı. “Sadece konuşuyoruz.” Dudaklarımı ıslatıp kardeşimi rahatlatacak bir şeyler düşündüm. “Jude. *Hindistancevizi*.”

“Şifreli konuşurken biraz daha dikkatli ol, bücür,” diye homurdandı ödül avcısı, ardından yanıma diz çöktü. Ben ona engel bile olamadan tutup valizi ardına kadar açtı. İşte oradaydı. Fırfırlı kırmızı külotum. Valizin tam ortasında, fark etmemek mümkün değildi.

Paniklememeliydim.

Belki de kibarlık yapıp görmezden gelirdi.

“Bunlar da ne böyle?” diye sordu kalın parmağını aralarına sokup.

“Bunlar... ne olduklarını biliyorsun!”

Bir valizime bir şifoniyerime baktı. “Niye diğer şeyler gibi bunları da bavuldan çıkarmadın ki?”

Yüzümün rengi artık külotumdan bile daha koyu bir kırmızıydı. “Koymadım... çünkü ihtiyacım olup olmayacağını bilmiyorum.”

Jetonu düşmeye başlamıştı. “Olur da birisiyle tanışırsın diye getirdin.”

Put gibi sessiz kaldım. Valizi biraz daha kurcalayıp konuk defterini bulduğum gibi ona uzattım. Ama artık defteri alıp hemen toz olmak istiyor gibi bir hali yoktu. Kalın kaşlarının altından beni süzdü. “Yanında bir çift kaçamak külotu mu getirdin?”

“Hayır. Öyle değil,” diye geveledim. “Bunlara öyle demek için öncelikle bunlarla en az bir kez sevişmiş olmam gerekir.”

Neden?

Neden böyle bir şey demiştim ki?

Lütfen hızlıca hayatımın sonuna sarabilir miyiz?

“Birileriyle görüşüyorsun, değil mi?” Neden konuyu uzatıyordu? Sadece birkaç dakika önce buradan çıkıp gitmek için yanıp tutuşurken şimdi de muhabbeti bitirmiyordu. “Devamlı birileriyle görüşüyorsundur.”

“Bu düşünceye nasıl vardın?”

Gözlerini devirdi. “Ah, oyun mu oynayacağız?”

“Oyun mu?”

“Benden iltifat almak için güzel olduğunun farkında değilmiş gibi davranacaksın. Amacın bu mu, bücür?” Bir kahkaha attı. “İstedğini alamayacaksın.”

Az önce bana güzel dediğini vurgulamayacaktım.

Yani aslında bana *zaten* iltifat etmişti.

Bunu söylemem çocukça olurdu.

“Evet, birileriyle görüşüyorum ama devamlı diyemeyiz... ara ara.”

Alnında birkaç dakika önce olmayan birkaç ter zerreciği mi belirmişti? “Ve bu kaçamak külotunu hiç kullanmadın.”

“Ona şöyle demeyi kes.” Omzuna sertçe vurdum, kıpırdama-

dı bile. “Bakire falan değilim. Sadece... seçiciyim. İflah olmaz bir seçici. Zaten bu yüzden yalnız öleceğim.”

Yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlayamıyordum. “Dur tahmin edeyim. İşe takım elbise ve baklava desenli çorapla giden, kahvaltı ederken bir yandan gazetenin yalnızca finans sayfalarını okuyup bir yandan da sana robot gibi, ‘Evet, canım. Hayır, canım’ diyen bir adam arıyorsun.”

“Fazla küstahça bir tahmin.”

Üstdudağı kıpırdandı. “Yanılıyor muyum?”

Bakışlarındaki meydan okuma beni kibarlığı bir kenara bırakıp keşfedilmemiş topraklara çağırıyordu. Belki de zavallı, rahmetli Oscar’ı bulmak beni bu noktaya getirmişti. Emin değildim. Ama bu dev gibi adamın yanında diz çökmüş dururken zihnimin derinliklerinden bazı sesler duymaya başlamıştım. Hayatıma girmiş insanlar, üniversite arkadaşlarım, iş arkadaşlarım ve özellikle de annemle babam bana sürekli aşırı mantıklı biri olduğumu söyleyip duruyorlardı. Daima işimi garantiye aldığımı. İkinci sınıf öğrencilerim bile mizacımdan farkındaydı. Beş, altı yudum aldıktan sonra bile kahvemi içmeden önce serçeparmacıyı fincana sokup sıcaklığını kontrol etmeme kıkırdıyorlardı. Sadece emin olmak için yapıyordum. Eğer çocuklardan biri tuvalette beş dakikadan fazla kalırsa huzursuz olup hemen ona bakmaya birilerini gönderirdim. Yaşadığım cinayet deneyiminin beni yeni bir Lara Croft’a dönüştürdüğünü söylemiyordum ama şu son iki günde kendimi daha önce *hiç* olmadığı kadar cesur ve sorumluluk sahibi hissetmeye başlamıştım.

Bu kabadayı beni yolumdan döndürmeyecekti.

Kaldı ki her zaman da garantici olmayı *istememiştim*. En azından hayatımın her alanında.

Hep birazcık... yani birazcık *olmasa* bile... hayatıma... tat katmayı arzu ediyordum.

“Sanırım derdim takım elbiseli, çoraplı, finans sayfalarını karıştıran adamlar falan değil. O tarz bir adam olmasında da

hiçbir mahsur yok bu arada. Yeter ki bana yatakta porselenmişim gibi davranmasın.” Tanrım, yüzündeki o sırıtışın kayboluşuna tanık olmak inanılmaz tatmin ediciydi. *Al bakalım*, bunu hak ettin kas yığını. “İşte seçiciliğim burada başlıyor. Görünen o ki ikisi aynı anda olmuyor. Bir tarafım düzgün bir hayatı olan ve günün birinde aile kurmak isteyen bir adam istiyor. Diğer tarafım da arada bir hırpalanmak istiyor. Yani beni altına alıp patronun kim olduğunu gösterecek birini, anlıyor musun? Çok şey mi istiyorum? Çıktığım ve... o raddeye gelecek kadar uzun görüştüğüm üç kişi de... bana yatakta saygılı davranma konusunda ısrarcıydı. Koca bir hayal kırıklığı. Sıfır yıldız veriyorum. Hiç önermem.”

Alnındaki ter damlacıkları artık daha belirgindi.

Yaşadığı şok da öyle.

Yeni cesur beni *sevmeye* başlamıştım. Sayesinde bir ödül avcısının nutku tutulmuştu!

Üstelik daha tatilimin bitmesine dört gün vardı!

“Pekâlâ.” Geniş omzuna vurdum. “Defterini aldın. Gitme zamanı.”

“Defter?” dedi.

“Konuk defteri.” Bu hayatımın en güzel günüydü. “Elinde tuttuğun.”

“Doğru.”

“İlgini *çekebilecek* bir şey söyleyeyim. O kız grubundan önce, geçen yazdan beri evi başka kimse kiralamamış.” Dengemi sağlamak için yatağın kenarına tutunup ayağa kalktım. “Çünkü on aydır Oscar o evde kendi yaşıyormuş.”

“Yani?” diye mırıldandı ödül avcısı. Sanki konuşan göbek deliğimmiş gibi oraya doğru bakıyordu. Bana olan ilgisinden hoşlanmıyormuşum gibi görünsem bile o gemi limanı çoktan terk etmişti. Ne kadar kaba olsa da onu zaten çekici buluyordum. Üstüne bir de cinsel hayatımda özlem duyduğum şeyleri ona tüm detaylarıyla yatak odasında vermişken aramızda bir ya-

kınlık oluşmuştu. Güçlü. İçgüdüsel. Elimde değildi, vücudumun ona karşı verdiği tepkiye engel olamıyordum. Bu adam *kesinlikle* birlikte hayat kurmak isteyeceğim türden biri değildi ama bana hayatım boyunca bulamadığımı o baş döndürücü fiziksel deneyimleri yaşatacağından hiç şüphem yoktu. En azından yaklaşırdı? Gerçek sevgi ve saygıyla karışık hayvani çekimin sadece filmlerde ya da aşk romanlarında var olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Bakışları aşağı doğru inip şortumun fermuarında oyalandı, oradan da kalçalarımın indi. Dudaklarını ıslattı. Ciğerlerimdeki bütün hava uçup gitti. Tanrım, neler oluyordu böyle? Hiçbir şey. Hiçbir şey olamazdı, değil mi? Gündüz vaktiydi ve kardeşim alt kattaydı.

Belli ki bunları kafamda tartan bir tek bendim çünkü ödül avcısı uzanıp şortumun kemerini tuttu, dokunuşunun sıcaklığı kalçalarımı yaktı ve beni kendine çekti. O kadar hızlı çekti ki sendeledim. Sıcak nefesi göbek deliğimde gezindi, ben de parmaklarımı saçlarına doladım ve zevk, bir mil yüksekteki bir şelale gibi içimden akmaya başladı. Sonra eğilip *beni yaladı*. Açıktaki göbeğimi bir uçtan diğer uca yaladı. Ardından kalçamı ısırdı. O kadar sertti ki nefesim kesilmişti.

“Myles,” dedi boğuk bir sesle. “Adım.”

“Myles,” dedim fısıltıyla. Dizlerimin bağı çözülmek üzereydi.

“Taylor,” diye seslendi Jude aşağıdan, ses tonu endişelenmiş gibiydi. “İyi misin sen?”

“Hi...hindistancevizi,” demeye çalıştım ama ağzımdan çıkan anlaşılmayınca ödül avcısı durdu. Hırıltılı bir iç çekişle ayağa kalktı, gözlerini kısarak bana baktı. Çenemden tutup başımı yukarı doğru kaldırdı, yüzümün her santimetrekaresini inceledi. “Sana nazik davranıldığı için tatmin olmamış olabilirsin. Ama... en azından onlarda şefkat vardır. Bende yok. Hem de hiç. İnan bana, biz yattıktan sonra kendini çok daha kötü hissedersin. Sana saygı duyulması bomboş bir seksten daha iyidir. Benim sana verebileceğim ancak bu.”

“Belki benim istediğim de budur.”

Gözbebekleri biraz daha büyüdü ve bir adım yaklaştı, gözkapakları kapandı, parmaklarını saçlarımın arasına sokup elini yavaşça yumruk yaptı. “Lanet olsun, sana bunu vermeyi istiyorum. O kırmızı külotu benim için giyersen bu yatak bir daha asla eskisi gibi olmaz. Ama bu yıllardır aklıma düşen en kötü fikir ve inan bana, bücür, haklıyım.” Elini saçımdan geçirmek için kendisiyle savaştığı gözle görülüyordu, geri çekildi ve titreyen elini açık ağzına götürdü. “Beladan uzak dur, Taylor. Ciddiyim.”

Bu geri gelmeyecek demek miydi?

Belli belirsiz başımla onayladım, ellerini bedenimden çekmesinin yarattığı hayal kırıklığını gizlemeye çalıştım. Vücudum alev alevdi, yarı çıplaktım. En mahrem yerim düğüm düğüm olmuş haldeydi ve o gidiyordu. Kafamdaki ses başka yolu olmadığını söylüyordu. Haklıydı da. Bir ödül avcısıyla takılamazdım. Cehennemden kaçmış gibi görünen, hatta öyle davranan bir adamla. Belki çılgın bir kaçamak yapabileceğimi sanırken yanıliyordum? Belki de bu kadar yükselmemim asıl sebebi bu yeni cesur halimdi, tamam ama anlamsız bir seks benim için *gerçekten de* uygun değil miydi?

“Komşun seni bir daha rahatsız etmeyecek. İstedğin kadar yüksek sesle Kelly Clarkson söyleyebilirsin.” Bunu söylediği için kendini aptal gibi hissetmişçesine sessizce küfredip topuğunun üzerinde döndü. Kısa bir süre sonra da alt kattan kapı kapanma sesi duyuldu. Hiç düşünmeden pencereye gittim ve aşağı bakıp Myles’in motosikletine atlayıp kaskını takışını izledim, *Harley Davidson* olduğunu şu an fark ediyordum. Kafasını kaldırıp bana bakıp motoru çalıştırdı. Tanrı yardımcım olsun, hissettiğim arzu öyle yoğun ve uzun sürmüştü ki bacaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalmıştım.

Sonunda bakışlarını çevirip sokaktan aşağı doğru ilerledi.

Kendimi yatağa fırlatıp boş boş tavana baktım, libidomun normale, en azından makul seviyeye dönmesini bekledim. Oda-

da bir tuhaflık vardı ama bir süre ne olduğunu anlayamadım. Ta ki Jude beni kontrol etmek için odaya gelene kadar. Açık saçık alışverişim konusunda bir günde iki kez açıklama yapmak zorunda kalmayayım diye refleks olarak valizin kapağını kapatmaya çalıştım.

İşte o an kırmızı külotun orada olmadığını gördüm.
Onun yerinde Myles'in kartı duruyordu.

MYLES

Gözden kaçırdığım bir şey vardı.

Ne olduğunu tam olarak bilemiyordum ama gördüğümde direkt “işte bu” diyebileceğim bir şeydi.

Cuma sabahı gün yeni aydınlanmıştı ve yine Oscar Stanley’nin evine geri dönmüştüm. Dün gece kafamdaki soruları sormak için Oscar Stanley’ye saldıran tır şoförü Judd Forrester’ı görmeye Worchester’a gitmiştim ama bir uzun mesafe işine çıktığı için bu akşamüstüne kadar dönmeyeceğini söylemişlerdi. Ben de gece motel odamda basit bir zaman çizelgesi çıkarmıştım, Coriander Yolu’nda yaşayanlarla ve Stanley’nin postanede beraber çalıştığı bilinen kişilerle ilgili birkaç araştırma yapmıştım. Bunun sonucunda Stanley’nin çoğunlukla içine kapanık biri olduğunu öğrenmiştim. Konuk defterini incelediğimde Taylor’ın haklı olduğunu gördüm, kızlar evi kiralamadan önce on ay boyunca evde Stanley kalmıştı. Ondan öncesinde evi kiralayanlarla ilgili bir bilgi yoktu. Bol yıldızlı yorumlar da.

Ama oturmayan... bir şey vardı. Tam olarak “şu” diyemediğim bir şey.

Ağzıma bir *antiasit* atıp odada dolaşmaya başladım, Taylor’ın evine doğru baktım. Bu ilk kez olmuyordu. Kim bilir kaçınıcı kez oraya bakıyordum. Pencereye doğru birkaç adım daha gidersem döşeme tahtalarını aşındıracaktım.

O pürüzsüz, güneşten yanmış göbeği yalayışımın üzerinden yarım gün geçmişti ve aletim hâlâ yarı sertti. Tanrım, tadı elma şekeri gibiydi. Tabii ki ısıracaktım.

Bahse girerim aletimi de sıcak karamel gibi sarabilirdi.

Adını nasıl fısıldadığını düşünmeyi kes. Titriyorsun. Dünden beri onun külotunun sende olduğunu da düşünme.

Kahretsin. Bu kadın aklıma nasıl bu kadar çabuk sızmıştı? Çünkü oradan bir türlü ayrılmıyordu. Belki de bunu kabul etmem lazımdı. Eğer dün sadece azmış olsam onu yatağa fırlatıp istediğini verirdim. *Arada bir hırpalanmak istiyorum. Yani beni altına alıp patronun kim olduğunu gösterecek birini, anlıyor musun?*

Hay sikeyim.

Kolay kolay şaşıran biri değildim ve birinin beni şaşırtacağı aklımın ucundan dahi geçmezdi.

Meraklı, küçük öğretmen demek ciddi bir şey istemiyordu.

Peki bunu itiraf ettikten sonra odadan çıkıp gitmeme ne demeliydi? Korkunçtu. İşkence gibiydi. Çünkü benim bildiğim tek yol öylesine takılmaktı. Ama sezgilerim? Belli ki sadece suçla ilgili konularda işe yaramıyorlardı. İçimden bir his hemen o odadan çıkmamı yoksa asla çıkamayacağımı söylemişti ve böyle bir şeyi göze alamazdım.

Çözmem gereken bir cinayet vardı.

Koca kafanı işine ver.

Eğer geçmişimden bir şey öğrendiysem, o da dikkat dağınıklığının insanı hataya sürüklediği idi. Eğer bir dedektif gözünü odak noktasından ayırırsa neler olabileceğini, hayatların nasıl mahvolabileceğini ilk elden öğrenmiştim. Rozetimi üç yıl önce teslim etmiş olabilirdim ama nereden bakılırsa bakılsın, *bu* olayın soruşturması bendeydi. Eski bir arkadaş için *tek* bir iş halledecektim. Eğer tek bir davada bile hata yapıyorsam, akademiden hiç mezun olmamalıydım.

Odaklan.

Sokağın karşısına son kez baktıktan sonra dışarı çıkıp kulübeye gittim. Gözetleme deliklerinin açıldığı aleti, bir de ne zamandan beri orada olduklarını anlamama yarayacak bir ipucu arıyordum ama hiçbir şey yoktu. Plaj şezlongları ve inmiş bir bisiklet lastiğinden başka bir şey yoktu. Bir kutuda da fare ka-panı vardı.

Eve geri döndüğümde birden donup kaldım.

Bir mırıldanma sesi geliyordu.

Biri bir şeyler mırıldanıyordu. Bir kadın. Kim olduğunu gayet iyi biliyordum.

Midemin davul gibi gerilmiş olması konsantrasyonuma hiç iyi gelmiyordu.

Köşeyi dönüp oturma odasına girince Taylor'ı elleri ve dizlerinin üzerinde, telefonun flaşıyla kanepenin altını ararken buldum. "Bir şey mi arıyorsun?"

Çığlık attı. Tanrı'ya şükür, kanepenin yanındaki pencerenin yansımından gelenin ben olduğumu anlayınca çığlık atmayı kesti. Elini inip kalkan göğsüne koyup mavi-beyaz çizgili kanepeye tutunarak doğruldu. "Dışarıda motosikletini görmedim."

"Bloğun aşağısına park ettim."

"Neden?"

"Sen görünce buraya gelip beni rahatsız etme diye."

Bu koca bir yalandı. Sokağın başında kahve içmek için durmuştum ve oradan burası çok yakın diye yürüyerek gelmişim.

"Ah," dedi dudakları hafif sarkarak. "Anladım."

Onu böyle görünce, işin doğrusunu söyleyecek gibi oldum. Ramak kalmıştı. Dudaklarının bükülmesini hiç istemiyordum. Nasıl bir insana dönüşüyordum böyle?

Mavi kıyafetiyle ne kadar güzel görüldüğünü söylemek isteyen birine değildi, orası kesin.

"Burada ne yapıyorsun, bücür?"

Bana cevap vermek yerine dudaklarını ısırды. "Niye düşman olalım diye uğraşıyorsun? Beni gerçekten de gıcık mı buluyor-

sun yoksa geçmişte Connecticutlı başka bir WASP* kız canını yaktı da acısını benden mi çıkarıyorsun?”

“Seni gerçekten gıcık buluyorum.”

Yine yalan söylüyordum. Aslında onu fazlasıyla eğlenceli buluyordum. Bir de ısrarcı.

Ayrıca acayip güzeldi. Aklımdan hiç çıkmıyordu.

“Dürüst olduğun için teşekkür ederim.” Ayağa kalktı, şortunun arkasındaki tozları silkeledi. Kıyafetinin üstüyle altı birleşti. Ne deniyordu bunlara? Tulum mu? Bu şey en kolay nasıl çıkarılırdı? “Çoğu dostluğun iki kişinin ortak bir düşmanı olmasıyla başladığını biliyor musun? Biz de öyleyiz. Oscar’ı her kim öldürdüyse, ona karşı birlikteyiz.”

“Ben yalnız çalışırım. Birlikte falan değiliz, hem de hiçbir konuda.”

“Tamam ama ikimiz de aynı şeyi istiyoruz. Ortak bir noktamız var. Mesela öğrencilerim ödevleri sevmedikleri konusunda bağ kuruyorlar. Sonra buradan yola çıkarak başka şeyler buluyorlar.” Ellerini havada hafifçe çırpı. “Hadi gel seninle biraz kaynaşalım. Üç deyince, hoşlanmadığımız bir şey söyleyelim.”

Onu sınıfın önünde öğrencilerin dikkatini kendine çekmeye çalışırken hayal ettim. Renkli, sempatik ve yaratıcı. Muhtemelen işinde harika biriydi. “Ben oyun oynamak...”

“Bir. İki. Üç. Bağırarak hapşırırlar.”

“Oynamak istemediğimi...” İçimden bir kahkaha yükseldi, az kalsın duyulacaktı. “Ne?”

“Bağırarak hapşırırlar. Hapşırırken insanların ömründen on yılı götürecek kadar yüksek sesle bağırımları gerektiğini düşünen insanlar. Bundan gerçekten de hiç hoşlanmıyorum.”

“Ama *nefret* etmiyorsun, değil mi?”

“Sınıfta ‘nefret’ sözcüğüne izin vermiyorum.”

“Sınıfında değiliz,” dedim.

* White Anglo-Saxon Protestan tanımının kısaltması. ABD’de yaşayan, beyaz ırktan ve Protestan kilisesine bağlı kişiler için kullanılır. (ç.n.)

Onu sınıfında görmeyi çok istedim.

Sadece bir anlığına, özel bir sebebi yoktu.

“Pratik yapmam lazım.” Sehpayı bana doğru itti ve gözüm, üzerindeki askılı kıyafetten görünen omuzlarındaki bikini izlerine kayd. Bu izden başka nerelerinde var merak ediyordum. Kalçalarında? Memelerinde? Eminim ki bacak arasında da küçük bir üçgen iz vardı. Lanet olsun. “Eminim ödül avcısı olmak için çok ciddi olman gerekiyordur. Sen de bunun pratiğini yapıyorsun, değil mi?” Ona cevap vermedim. Çünkü elma kokusu gitgide yoğunlaşırken cümle kurma kabiliyetimi kaybetmeye başlamıştım. “İşini seviyor musun?” diye sordu.

“İş işte.”

“Şiddet dolu. Ürkütücü bir iş.”

Bunu inkâr edemezdim, onun için başımla onayladım ve nereye varmaya çalıştığını merak ettim. Ağzından çıkacak bir sonraki sözcüğü ödül gibi beklerken, onu omzuma atıp karşıdaki eve geri götürmeyi ve kıpırdamadan durmasını emretmeyi düşünüyordum.

“Birinin izini sürüp sonra da kaçmasına izin verdiğin oldu mu hiç?”

“Hayır.”

“Hiç mi?”

“Bir kez.” Bunu sesli mi söylemişim? Bunu söyleme niyetinde değildim halbuki. Herhangi başka bir şey de öyle. Planım, o tatilini geçirebileceği güvenli bir yere gidene kadar elimden geldiğince kaba davranmaktı. Bir cinayet soruşturmasından çok uzağa. “Bir keresinde birinin kaçmasına izin verdim. “

“Gerçekten mi?” dedi fısıldayarak, sanki sırrımı paylaşıyor-muş gibiydi.

Yalnız olmak istememek gibi bir arzum olmamalıydı. Normalde umurumda olmazdı. Tek başınalık ve yalnızlık. Hoşuma gidiyorlardı. Ama belli ki zayıf bir anımdaydım ya da akşam internetteki araştırma beni çok yormuştu. Çünkü kendimi...

bu öğretmenle *konusurken* bulmuştum. Hem de uzun süredir kimseyle konuşmadığım gibi. Yıllardır. “Üç çocuk annesiydi. Kadın... mahkemeye günü orada olmaktan korkuyordu çünkü çocukların babası orada olacağını söyleyerek onu tehdit etmiş. Olay çıkaracakmış, çocukları alacakmış. Onu terk etmesinin bedelini ödetecekmiş. Biri onu muhtemelen polis zoruyla getirecekti ama o kişi ben olamadım.”

“Sen ne yaptın peki?”

“Hiçbir şey.” Sessizliği doldurmak zorunda hissedene dek sadece gözlerini bana dikti. “Onları sığınma evine bıraktıktan sonra ne olduğunu bilmiyorum.”

Bakışları yumuşayınca gözlerinin rengi yeşilin başka bir tonuna büründü. Sanki tropik yağmur ormanından çıkmıştı ve rengi daha iyi inceleyebilmek adına kendimi öne doğru biraz fazla eğilmiş bir halde buldum. Niye bana öyle bakıyordu? Oysaki duygusuz ve umursamaz konuşmaya çalışmıştım. Duyduklarının hoşuna gitmesini istemiyordum. “Öğretmenlik nasıl bir şey?” dedim çatallı sesimle, dikkati kendi üzerimden çekmeye çalışıyordum.

Onun hakkında bir şeyler öğrenmek gibi bir niyetim yoktu.

“Öğretmenliği seviyorum,” dedi sakince. “Ben de mahkeme tarihini kaçırdığı için sadece bir öğrenciyi polise götürmek zorunda kaldım.”

Kahkaha atarken aynı anda homurdandım. Korkunç bir ses olsa dahi bu onu gülümsetti. Bu gülümsemeye biraz fazla yakından bakıyordum. Yaklaştım, tadı nasıldır diye merak ettim. Tulumun nasıl çıktığını merak ediyordum, acaba ortasından mı açılıyordu? Nasıl çıkarabileceğimi çözmeye çalışıyordum.

“Gördün mü?” diye mırıldandı. “Kahkaha attın. Yanında olmam o kadar da kötü bir şey değil. Hadi bir kez daha deneyelim. Üç deyince, hoşlanmadığın bir şey söyle.”

Biliyordum. Beni kandırıp güvendeymişim gibi hissettirecekti. “Hayır,” diyerek kestirip attım.

“Bir, iki...”

“Alyan anahtarları,” dedim bağıırır gibi.

O da benimle aynı anda, “*Starbucks*’ın sipariş alma bankosunda zavallı *barista*’ya, sanki acele etmek için elinden geleni yapmıyormuş gibi sabırsızca bakan insanlar. Aslına bakarsan bu...” Nefes alırken gözleri kocaman açıldı. “Bir saniye, alyan anahtarları mı dedin sen? Onlardan ben de hiç hoşlanmam! Onlarla dolu bir çekmecem var çünkü atınca suçluluk hissediyorum! Güzel. Soruşturmayı yürüten iki kişinin ortak bir şeyleri var en azından.”

“Kurduğun son cümle doğru değil.” Yüzündeki sert bakışı görünce bir timsah vücudumun orta yerinden beni ağzına atmış gibi hissettim. Konuşmaya başlamadan önce tonumu yumuşatmaya çalıştığımı fark ettim. Biraz yaklaştım. Kış için bütün kokuyu depolamak istercesine elma kokusunu içime çektim. “Bak, bu olayda içime sinmeyen bir şeyler var ve senin... buna bulaşmanı istemiyorum. O yüzden-”

Taylor gözlerini kırptırdı. “Neye bulaşmamı istemiyorsun?”

Beni ağzımdan çıkarmak istemediğim şeyi söylemeye zorladı. “Tehlike.”

Sırf düşüncelerimi belli ettim diye nasıl bu kadar şaşırmış olabilirdi? Olası tehlikelere maruz kalmasının beni huzursuz ettiğini daha açık nasıl söyleyebilirdim ki? “Ben kendi kararlarını kendi veren bir yetişkinim. Riski de *kendim* alıyorum.”

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Olmaz.”

“Anlaşması çok zor birisin,” dedi sanki biri onu boğuyormuş gibi konuşarak. “Peki.” Ben daha ne yapacağını anlamadan kendini geri çekti. Elma kokusu da onunla gidiyordu. “Şimdilik yolundan çekiliyorum...”

Kapıya doğru yürürken bir döşeme tahtasının üzerinden geçti. Sağlam, *çok* sağlam bir tahtaydı ama bir ucu diğer ucuyla bağlı değilmiş gibi havaya kalktı. Maalesef bunu Taylor da gördü.

İkimiz de aynı anda döşemeye doğru eğilip o tahtayı kaldırdık... İçinden ince, beyaz bir zarf çıktı.

TAYLOR

Şaşkınlıktan sıçrayıp popomun üzerine düştüm.

Oynayan bir döşeme tahtasının altından başka kim zarf bulurdu ki? Gerçek hayatta yani?

Bu, *Etched in Bone*'da bile olmazdı.

Ama *olmuştu* işte. Diğerleri bunu asla öğrenemezdi çünkü gizli mektubu bulan kesinlikle sonraki kurban olurdu. Bu zarfı açıp içinde Sam Brekowitz* tarzı, manasız yazılar falan mı bulacaktık?

"Bu da ne..." diye mırıldandı Myles elini uzatıp delikten zarfı alırken. Bana baktığı sırada endişesini gizleyemiyordu. "Senin artık gerçekten gitmen lazım, Taylor."

Belki de haklıydı.

İşler ürkütücü bir hal almaya başlamıştı.

Buradan otuz adım ileride bir ceset bulmuştum, gözetleme deliklerini fark ettiğim andan itibaren içimi gıdıklayan bir şeyler vardı. Kardeşimle huzur dolu bir tatil yapıyor olmam gerekiyordu ama onun yerine, gitgide hiç bilmediğim bir şeyin içine batıyormuşum gibi hissediyordum.

Ama kontrolümü kaybettiğim falan yoktu. Sadece biraz korkuyordum.

Ve tekrar etmem gerekirse, dünyanın sonu falan gelmiyordu.

Belki ben de diğer insanlar gibi cesurdum. Hatta belki biraz daha fazla bile olabilirdi.

Eğer şimdi kaçıp gidersem asla öğrenemeyecektim. Ya güvende, ya güvenilir ve rutin odaklı bir hayat arkadaşı arayan güvende, ya da güvenilir ve rutin odaklı Taylor olmaya geri dönecektim. *Ya da* burada kalıp o zarfta ne olduğunu öğrenecektim.

* Kendinden "Sam'in Oğlu" diye bahseden, Amerikalı seri katil David Brekowitz'e gönderme yapıyor. (ç.n.)

Tabii ki kalmam gerekiyordu.

Hatta belki *Etched in Bone*'a bu konuyla ilgili bir e-posta gönderebilirdim. Tabii şayet bu, döşemelerin arasına düşmüş bir alışveriş listesi değilse? İçimden bir ses hiç de öyle olmadığını söylüyordu. Myles'in o kâğıt parçasını alıp da içine baktıktan sonra dudaklarının huzursuzlukla gerildiğini görünce teorim doğrulanmış oldu.

Kesinlikle kayda değer bir şeydi.

Myles kâğıdı bana göstermeden gömleğinin cebine sokmaya çalıştı fakat buna izin veremezdim. Artık kalıp soruşturmaya katılma kararı verdiğime göre, benden delil saklama şansı yoktu. Ona doğru eğilip elimi zarfa doğru uzattım. Böyle bir şey beklemediği için hazırlıksız yakalandı. Beni tanıyan kimse beklemezdi zaten ama eminim öğrencilerim görseydi sevinç çığlıkları atardı.

Kalın parmakları daha havadayken mektubu kapmak için atıldım ama hareketim *gerçekten* planlı değildi. Hem de hiç. Çünkü bir *off* sesiyle kendimi yüzüstü onun bacağına buldum. Mektubu geri almadan önce yaklaşık üç saniyem olduğunu bildiğim için kâğıtta yazanlara bir çırpıda göz attım.

Sen de benimle batacaksın.

Herkes senin kim olduğunu öğrenecek.

Ben bunca zamandır biliyorum ama bu artık sadece benim sırrım olmayacak.

Tehdit mektubunun son satırını da okuduğumda Myles mektubu almak için bana doğru uzandı ve ben de sağa döndüm. O hareket edince yere düştüm. Küfrederek beni yakalamaya çalıştı ve canım yanmasın diye kalın kolunu altıma uzattı. Bir anda kendimi sırtüstü, üzerimdeki yüz on kiloluk adama bakarken buldum. Salt gururla hareket ediyordum, mektubu başımın üstünde, onun ulaşamayacağı bir yerde tutmak gibi aptalca bir

girişimde bulundum, mümkün olduğunca uzanmak için sırtımı geriye doğru çıkardım.

İyice uzaklaştırdım, uzaklaştırdım...

Bu sırada Myles ise sadece homurdanıyordu.

Nefes nefese kalmıştım ve aynı zamanda gülüyordum çünkü bu profesyonel ödül avcısından *herhangi bir şey* kaçırmaya çalışmak çok komikti ama... bir an pozisyonumuzun pek de komik olmadığını farkına vardım. Hem de hiç. Kalçaları üzerime baskı yapıp hareket etmemi zorlaştırıyordu. Sık sık alıp verdiğimiz nefeslerle, ikimizin arasında hissedilir bir kabartı oluşmuştu. Bakışlarımı aşağı doğru çevirip vücutlarımıza baktım, cüsse farkımızı görmeyi istemesem de sabırsızlanıyordum. Üzerimde tam olarak hangi pozisyonda durduğunu anlamaya çalıştım. Sanırım beni neyin beklediğini biliyordum ama yine de gördüğüm manzara karşısında bocaladım.

Memelerim neredeyse tulumdan çıkmak üzereydi. İçimdeki bikini üstünden fırlamışlardı. Aramızdaki itişmeden yakam açılmıştı ve meme uçlarım da kendilerini şehvetli bir şekilde teşhir etmek üzerelerdi. Evet, şehvetli bir şekilde. Çünkü taş gibilerdi ve bariz sinirli bu adam ağırlığını üzerimden kaldırmadıkça gitgide daha da farkındalıkla zonkluyorlardı. O sırada tek fark ettiğim şey cüsse farkımız değildi. Benden en az sekiz yaş büyük olduğunu da fark etmiştim. Şüphesiz, sekste daha deneyimliydi. Seks. Üstelik tehlikeliydi. Aksi ve tehlikeliydi ve ben bu adamın altındaydım, onu baştan çıkarıyordum. Onu taş gibi sertleştiriyordum.

“Kalkıyorum,” dedi güçlkle nefes alarak.

“Tamam,” diye fısıldarken mektubu düşürdüm.

Mektubu düşürünce kavgasını edecek bir şey kalmadı. Şu an sadece üzerine çıktığı kadını bileklerinden kavramış bir adamdı. Bileklerimi sertçe yere yapıştırmıştı. Beni tek seferde yutacaktı gibi bir hali vardı. Büyük bir ısırıkta.

Vücudumun istediği de buydu.

Huzursuz hali onun kalçalarının altında bacaklarımı iki yana açmam, o bana dokunsun diye ne gerekiyorsa yapmam için yalvarıyordu. Üzerimde gücünü kullanması için. Hem de hemen.

“Lütfen.”

“Lütfen ne?” Bir parmağıyla askımı kaldırıp biraz daha aşağı indirdi ve dimdik meme uçlarım görünür görünmez geniş göğsüne doğru derin bir şekilde inledim. “Bu muhteşem memeleri emmemi mi istiyorsun? Tanrım, üçgen şeklinde güneş izleri olduğunu biliyordum. *Lanet olsun.*”

Bir anda sarhoş olduğumu hissediyordum.

Sırf...

Konuşma şekli yüzünden.

Her zaman dobraydı. Hatta kabaydı. Ama... bana iltifat ederken? Çatallı sesiyle dillendirdiği bu sert sözlerin neden kalçalarımı onunkilere bastırma arzusunu tetiklediğini anlamıyordum. Sırtımı biraz daha gerdim ve bu kadar açık bir biçimde söylediği sözleri gerçekleştirmesi için bekledim. Evet, *evet*. Söylediği şey tam olarak istediğim şeydi.

“Lütfen.”

Uzun saçları yüzüne düşmüştü, yüzünü zar zor görüyordum. Sadece ifadesinin gergin olduğunu anlayabiliyordum. Dudakları aralıktı. Gözleri karanlıktı.

Bir bileğimi bırakarak belindeki silahı çıkarıp dikkatlice yere itti. Ardından silahı bıraktığı elini yavaşça kaldırdı. Yavaşça. Eli çıplak memelerimin üzerinde gezindi. Karnımda bir ürperti duydum. Titriyordum ve ne yapacağını merak ediyordum. Nereye dokunacağını. Sırf bir elini kaldırdığı için nefesimi tutmuş, inlemeye hazır bir halde bekliyordum. Titriyordum. *Titriyordum*. Bana dokunmasını beklemek beni tüketiyordu. “Hayatımda hiç bu kadar seksi bir şey görmemiştim. Seksi ve ateşli. Öyle misin?” Altdudağının kenarında dili belirdi, işaretparmağının ucunu meme ucuma doğru indirdi, hafifçe dokundu ve yavaşça bir daire çizdi. “Evet, öylesin.”

Boğazıma doğru bir inilti yükseldi, sonunda yüksek bir ses-

le uzun uzun dışarı çıktı. Vücudum onun altında hem kasılıyor hem de eriyordu. Şimdi ne olacaktı ya da ne istiyordum, bilmiyordum. Tek bildiğim buna ihtiyacımın olduğuydu. Hemen. Düşünmek istemiyordum. Benim yerime onun düşünüp karar vermesini istiyordum. İkimizin yerine. Düşünmek ve karar vermek için önümde koca bir gün vardı. Şu an tek istediğim beni kaçırmasıydı.

Parmağını diğer meme ucuma götürdü, aynı yavaş ve işkence eder gibi dokunuşla onun da etrafında bir daire çizdi. “O minik güzel ağzı öpmemi mi istiyorsun?”

“E...evet.”

“Şimdi kekeleymeden söyle, bebeğim.”

“Evet.”

O el. Üzerimde nazikçe dolaşan o el yavaşça yukarı doğru çıktı ve ardından sıkıca boğazımı tuttu. Beklenmedik şekilde nefesim kesildi, kasıklarımın arası o kadar yumuşayıp hassaslaştı ki bacaklarım kendiliğinden aralandı. Sanki başka seçenekleri yokmuş gibiydi, o da parmaklarını rahatça içime soktu ve hissettiği her neyse güldü.

Ardından dudaklarını benimkilere yaklaştırdı. Hazırlanmak için dudaklarımı ıslattım.

Dışarıda bir araba kapısı kapandı.

Hayır. Beynim ani zevk sarhoşluğundan sıyrılınca, bunun sürgülü bir minibüs kapısı olduğunu anladım. Evin garaj girişinden geliyordu. Bu yüksek sesi art arda duran başka araba motorları ve telaşlı konuşmalar izledi. Ayak sesleri. Topuklu ayak-kabılar ve daha yumuşak bir ayak sesi.

“Buraya kuralım. Hadi hızlıca,” dedi yaşça büyük bir kadın.

Myles küfrederek başını öne eğdi ve yuvarlanarak üstümden kalktı. Kotunun önünü düzelttikten sonra elini bana uzatıp kalkmama yardım etti. Kalçamı sıkana ve alınlarımız birbirine değene kadar böylesi bir sahne için yanıp tutuştuğumun farkında bile değildim. Neydi bu? Rahatlık mı? Her ne ise, onu buldu-

ğum saniye midemde çırpınıp duran şey yatışmıştı. Ben başımla onay verene dek gözlerimin içine baktı, neye başımı salladığımı bile bilmiyordum. Tek bildiğim onun altında, elinin boğazımda olmasının hoşuma gittiği idi ama bu rüyadan öyle bir uyandırılmıştım ki kendime gelmek için gözlerime bakmasına ve bana dokunmasına ihtiyacım vardı. Başımla onaylamamla beraber ona sözcüklerle anlatılabileceklerden çok daha fazlasını ifade ettiğimi hissettim.

Tuhaftı.

Birlikte salonu geçip pencereye yürüdük ve dışarıda bir grup insan olduğunu gördük. Koyu renk saçlı, mürdüm eriği rengi bir takım elbise giymiş bir kadın. Elinde dosya olan genç bir adam ve kamera ekibi.

“Ne halt yaptıklarını sanıyorlar?” diye söylendi Myles.

Kapıya doğru ilerledi ve çıkmadan önce bana dönüp, “Sen burada kal,” dedi.

“Hayır.”

Uygunsuz birkaç kelime sarf ettikten sonra kapıdan çıkıp kayboldu. Üstümü başımı düzelttikten sonra ön bahçeye, onun yanına çıktım. Beş kafa aynı anda bize döndü. Dosyalı Adam kalemini notlarının üzerine tutturdu. Takım elbiseli kadının gülümsemesi donup kaldı. Kamera ekibi, görevleri olan mini basın toplantısı için tekerlekli cam kürsü dahil ne gerekiyorsa onu hazırlıyordu.

“Burada neler oluyor?” diye sordu Myles.

“Ben de size aynı soruyu soracaktım,” dedi genç adam. Takım elbiseli kadının bulunduğu yöne bakıp sırtarak dosyasını kolunun altına aldı, elini bize doğru uzatarak yaklaştı ve ikimiz de adamla el sıkıştık. “Ben Kurt Fortsythe, belediye başkanının asistanıyım.” Omzunun üzerinden gülümsedi, sonra bana dönünce gülümsemesi genişledi. “Eminim ki belediye başkanımız Rhonda Robinson’ı tanıyorsunuzdur.”

“Biz şehir dışından geldik.” Myles bana biraz yaklaşmış mıy-

dı ne? “Bir çekim falan yapmaya mı hazırlanıyorsunuz?”

Kurt başını yana eğdi. “Evin sahibi siz misiniz?”

Asistanın soruyu soruş tavrından cevabını bildiği belliydi. Myles cevap vermeye tenezzül etmedi. Kollarını göğsünde kavuşturup Kurt’e böcekmiş gibi baktı.

“Hayır, hiç sanmıyorum,” dedi asistan geriye doğru belirgin bir adım atarken. “Burada ne arıyorsunuz acaba, sorabilir miyim?”

“Beni aile tuttu. Özel olarak. Oscar Stanley cinayetini araştırmam için.”

“Ben de tatildegim,” dedim. “Ayrıca araştırmasına yardım ediyorum.”

Myles hemen başını iki yana salladı. “Hayır, etmiyor.”

Kurt ikimize de şaşkın şaşkın baktı. “İlginçmiş.”

“Siz kiracı mısınız?” dedi mürdüm eriği rengi takımlı kadın. Belli ki, belediye başkanıydı. “Bunu dinlemek istemeyebilirsiniz,” dedi bana zoraki bir gülümsemeyle. “Sizin için buradayım.” Ellerini kürsünün iki yanına koydu ve kameramana başıyla onay verdi. Işıkçı başparmağını kaldırdı, hemen ardından kameranın kırmızı ışığı yanıp sönmeye başladı. “İyi günler, sevgili Cod Burnu sakinleri. Güzide kasabamızın sahilinde yaşanan son olayların hepimizi derinden sarstığını biliyorum. Biri canından oldu ve merhum Oscar Stanley’nin ailesine makamım adına en içten taziyelerimi iletiyorum.”

Belediye başkanı duruşunu dikleştirdi.

Kurt sert bir şekilde iç çekti, patronunu gözle görülür bir gururla izliyordu.

“Tüm endişelerinizi anlıyoruz. Çok haklısınız,” diye devam etti Rhonda. “Bu talihsiz kayıp daha büyük bir sorunun parçası, o da yazlık evlerin kiralınması. Günlük yaşamımızda sürekli bir huzursuzluk ve rahatsızlığa neden oluyorlar. Bu devam eden bir sorun ve size söz veriyorum, ilk günden beri Falmouth’umuzu alıp bir parti bölgesine çevirmeye çalışanlarla mücadele ediyο-

rum. Bu konuda daha fazla çalışacağımız konusunda sizi temin ederim. Hep birlikte eski, sakın, yalnızca ailelerimiz ve dostlarımızla tatil yaptığımız günlere döneceğiz. Cod Burnu eski günlerine geri dönecek.”

Ardından uzun bir sessizlik oldu.

Kameranın kırmızı ışığı söndü.

Kürsü hızla kenara çekilirken belediye başkanının gülümsemesi de aynı hızla yok oldu.

“Harikaydı, başkanım,” diye seslendi Kurt, eliyle tamam işareti yapmıştı.

“Bunu hemen web sitesine yükleyebilir miyiz, lütfen?” dedi Rhonda telefonunu kurcalarken. “Yerel televizyonlara gönder ve saat altıda yayınlanmasını söyle.”

Kurt dosyasına notunu aldı. “Hallediyorum.” Bize döndü, özellikle de bana doğru ve öncekinden daha sakın bir şekilde gülümsedi. “Belediye başkanını sonraki randevusuna yetiştirmem gerekiyor.” Kurşunkalemin silgisiyle kaşını kaşırken Myles’a doğru baktı. “Yani siz ikiniz beraber mi çalışıyorsunuz yoksa?..”

“Defol git, Kurt,” dedi Myles, adamı kafasıyla kışkırtarak. Ardından aynısını elini savuşturarak da yaptı.

Asistan bir kelime daha etmeden dönüp patronunun yanına gitti.

“Bu çok kabaydı.”

Ayrıca o sahiplenme gösterisinden de hoşlanmamıştım.

Hem de hiç.

Doğru.

“Kabalığma hâlâ şaşıırıyorsan, tatlım, sorun sende.” Kısık gözlerle belediye başkanını, Kurt’ü ve çekim ekibini araçlarına binerlerken izledi. “Judd Forrester’la konuşmak için Worcester’a gitmem gerek.” Bana dönünce, ifademden anlamadığımı fark etti. “Kızın babası, Oscar Stanley’ye saldıran kişi.”

“Doğru.” Galiba birkaç dakika önce yerde sevişmek üze-

re olduğumuz gerçeğini görmezden gelecektik. Yerde olanlar. *Mektup*. Birdenbire neredeyse öpüşmemizden hemen önce tesadüfen bulduğumuz mektupta yazanları hatırlamıştım. “Sence o tehdit mektubu Judd Forrester’dan mı? Mektubu Stanley’ye onun yazdığını mı düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum.” Myles yavaş adımlarla eve geri dönmeye koyulurken ben de peşinden gittim. Eğilip, bıraktığımız yerden mektubu aldı. Doğrulduğu sırada gözleri boynumda ve dudaklarımda gezindi. Hemen sonra gözlerini kararlılıkla çekti. Ama erojen bölgelerim ilgiyi çoktan fark etmişti. Tanrım. Aramızdaki bu elektrik neydi böyle? Normal miydi bu? “Ama Oscar bu evde bir yıla yakın bir süre yaşadığı için bu döşeme tahtasının gevşek olduğunu biliyordur. Belki de o gevşetmiştir. Ki...”

“Mektubu *Stanley* mi yazdı? Başka birini mi kastediyor?”

“Öyle düşünüyorum.”

“Bu aynı zamanda... kameranın oraya konuklar için yerleştirilmediği anlamına geliyor. Kamera onu kaydediyordu.”

“Evet. Bir şekilde hedef alınmış. Cinayet hedefi haline gelmiş.” Gözleri üç satırlık tehdit mektubunun üzerinde gezindi. “Kendi kendini hedef haline getirmiş olabilir.”

6. Bölüm

MYLES

“O adamı ben öldürmedim. Yemin ederim.” Judd Forrester alnındaki teri sildi. “İnan bana öldürmek istedim. Az daha öldürmek üzereydim. Fakat ben oradan çıkarken hâlâ nefes alıyordu.”

Hayatımda bir kez olsun içgüdülerimin bu kadar inatçı olmamasını diliyordum. Sezgilerim bana bu adamın Oscar Stanley’yi öldürmediğini söylüyordu ve kulağa ne kadar boktan gelecek olsa da... keşke o öldürmüş olsaydı. Böylece davayı kapatıp yolumuza devam etmek çok daha kolay olurdu ve ben de yoluma bakardım. Forrester ağzını açar açmaz beynimin içinden küçük bir ses, “*Hiçbir yere gitmiyorsun,*” diye fısıldadı.

Taylor’ın yanından yaklaşık iki saat önce ayrılmış, buraya kadar motosiklet sürmüştüm. Barnstable Polis Departmanı’nın “Cod Burnu’ndaki olaylara burası bakıyor” baş komiseri bana olayla ilgili pek bilgi vermek istememişti. Bir ödül avcısı ya da bu durumdaki gibi serbest çalışan bir dedektif, şehre gelip de aynı suçu çok daha az evrak işiyle araştırmaya başladığında sevinçten havalara uçan tek bir polis bile olmazdı. Gerçi şu bir gerçektir ki kışları tutuşurdu.

Dün, başkomiserden Forrester’ın kefaletle serbest kaldığını öğrenmek için bulduğum her bilgiyi onunla da paylaşacağımın sözünü vermem gerekmişti. Tabii ki adamın izini sürmek de bana düşmüştü. Başkomiser, Forrester’ın adresini verecek kadar

da sınırı geçmemişti. İyi ki internetim vardı. Eğer araştırmam başarılı olmasaydı Boston'daki tanıdıklarımı devreye sokabilirdim. Polisin beni işine karıştırmak istememesine kızamazdım çünkü ben de onlara Taylor'la bulduğumuz notu anlatmamıştım. Başlangıç için bir parça delili saklamakta bir sakınca yoktu, şayet işe yarar bir şeyse.

Tekrar karşımda oturan adama odaklandım. Forrester'ın bu kadar kısa sürede kefaletle serbest bırakılmış olması, bana onun Oscar Stanley'yi öldürdüğüne dair ellerinde pek de kanıt olmadığını gösteriyordu. Yine de kendim görmem gerekiyordu böylece onu şüpheli listemden eleyebilirdim. Henüz onu elemeye pek hazır değildim. Adamı öldürmek için hem sebebi hem fırsatı vardı. Fakat sesindeki dürüstlük midemi yakıyordu.

Midemin bu tepkisinin başka bir sebebi de vardı. Bu, Taylor'dan yakın zamanda uzaklaşamayacağım anlamına geliyordu ve bunu artık gerçekten yapmam gerekiyordu. Burada oturmuş hâlâ onu düşünüyordum. Güvende olup olmadığını. Bir olayı çözerken işe duygularımı karıştırdığımda ne olacağını gayet iyi biliyordum. En son bu başıma geldiğinde sonuçları kabul edilebilir gibi değildi, dedektiflik rozetimi teslim etmek zorunda kalmıştım. Öyle ya da böyle, Taylor Bassey bir kere bu olaya karışmıştı. Tanrım, daha onu ve Jude'u şüpheli listesinden elememiştim bile. Taylor bu soruşturmanın içindeydi ve o kadar güzel, o kadar dikkat dağıtıcıydı ki bununla baş edemiyordum.

Bana kendimi böyle hissettirmesinden hiç hoşlanmıyordum.

Beni şaşırtmasını ya da bana meydan okumasını istemiyordum. Bu hayatı tarafsız bir şekilde yaşamak istiyordum sadece. Yolcu gibi. Oradan geçiyormuşum gibi. Üç yıldır ne anne babamla ne de erkek kardeşimle konuşuyordum çünkü Boston Polis Departmanı'ndaki son olayda yaşadıklarımın ardından birine bağlanmak mı? O kadar acıtıyordu ki. Bağlılık duygusunun göğsümün üzerinde yarattığı ağırlıktan nefret ediyordum. İnsanlarla bağ kurmak sadece sorumluluk getiriyordu ve ben de

bunu istemiyordum. İşleri mahvedersem ya da mahvettiğimde, etrafımda üzülecek birilerini istemiyordum. Zaten bu işte mahvetmek kaçınılmazdı, değil mi? İnsanlar ölüyorlardı. Kayboluyorlardı. Kurban birinin önem verdiği biriye hele, Tanrı yardımcısı olsun. O yüzden bir kadının kafamı bulandırmasını ya da işe olan dikkatimi dağıtmasını istemiyordum. Burada sadece cinayet çözecektim.

Sonra da motosikletime atlayıp buradan defolup gidecektim. Ne kadar erken o kadar iyiydi.

Cebime uzanıp Stanley'nin döşeme tahtalarının altında bulduğumuz mektubu almak üzere sandalyede yana eğildim ve çıkarıp masanın üzerine, önüme koydum. Forrester hiçbir tepki vermedi. Yüzünde mektubu tanıdığını gösteren bir ifade yoktu ama yine de sordum. "Bu zarfı tanıdın mı?"

"Hayır."

Mektubu çıkarıp açtım ve bu sırada gözümü bir an olsun adamdan ayırmadım. "Oscar'ı öldürmeden önce bunu sen mi gönderdin?"

"Hayır! Tanrı aşkına, sana milyon kez söyledim, o pisliği ben öldürmedim."

Mektubu cebime geri koydum. "Silahın var mı?"

Tereddüt etti. Dudaklarını ıslatıp sağa sola baktı.

Yani vardı ama söylemeye çekiniyordu.

Polisler de ona bu soruyu sormuştu muhtemelen, değil mi?

Niye bu soruya ilk kez cevap veriyormuş gibi davranıyordu ki?

"Bak, ruhsatın olmadığı için sana ceza kesecek yetkim yok. Sadece kaç tane var, onu söyle." Tükenmezkalemimin tepesine basıp açtım. "Bir de modellerini."

Ruhsatlı silahlarının bilgisi bende zaten vardı ama *asıl* silahı tamamen farklı olabilirdi. Her zaman başka bir yerlerde saklanan başka bir tane daha vardı.

İçini çekip gözünü ovaladı. "Avlanmak için iki tane otuz beşlik. Koruma amaçlı bir Glock. Çok bir şey değil."

Bakışlarını kaçırdı. “Ruhsatlı olmayan hangisi?”

Alnından aşağı doğru bir damla ter süzüldü. “Glock,” dedi iç çekerek.

“Mahsuru yoksa bakabilir miyim?”

“Bir arkadaşıma ödünç verdim,” dedi. Sanki biraz fazla hızlı mı cevap vermişti?

Forrester biraz şüpheli davransa da onu olay yerinde düşünemiyordum. Gerekçesi yoktu, evde yalnız olduğunu iddia ediyordu ama diğer adamın alnının ortasındaki kurşun deliğinde bu adamla örtüşmeyen bir soğukluk ve netlik vardı. Duvarlarda av başarılarını gösteren iki düzine fotoğraf asılıydı. Her birinde etrafı arkadaşlarıyla doluydu, bir ellerinde geyik boynuzları, diğer ellerinde biralar. Oscar Stanley’yi döverken de yanında birileri vardı. Kızı ve kızının arkadaşları.

Forrester sessizce, tek başına birini öldürmekten haz duyacak biri değildi. Adını hâlâ listeden çıkaramasam da hikâyeye hiç uymuyordu.

Anlattıklarının üzerinden bir kez daha geçtik, ben de her zaman olduğu gibi olayı çözecek bir detay peşinde onu dinledim ama aynı şeyleri anlattı. Bir noktada, artık mutfakta oturup aynı şeyleri anlatmaktan sabrını neredeyse kaybetmişti. Motosiklette atlayıp Cod Burnu’ndaki motelime vardığımda akşam olmak üzereydi. Akşamla birlikte otoyol bir ışık denizine döndü ve ben o yeşil gözlü, esmer kadını aklımdan çıkaramıyordum. Fırfırlı kırmızı külotu cebimi delip geçerken de bunu başarmak hiç kolay değildi.

Odama girdikten bir süre sonra külotu çıkardım ve komodinin üzerine koydum. Kalça kısmındaki transparan şeritleri düzelttim. Bunun içinde teni belli belirsiz görünürdü.

Bu, yatakta yaramaz olduğu anlamına mı geliyordu?

Evet.

Evet, bunu çıkarana, onun içini doldurana dek bana kök söktüreceğine emindim.

Onun iç çamaşırını üzerimde taşıyarak ne yaptığımı sanıyordum?

Taylor'ın bu kadar kısa süre içinde bende uyandırdığı hisler... bu hisler bana çok yabancıydı. Kıskanç biri değildim fakat o asistan bozuntusunun Taylor'a gülümseyişinden hiç hoşlanmamıştım. Hiçbir zaman sahiplenici biri olmamıştım ama o altımdayken... bunu istediğini biliyordum. Elimi boğazına götürmem hoşuna gitmişti. Kendisine hükmedilmesi hoşuna gitmişti. Peki ya onca şeyden sonra bana güvenle bakması? Böyle huzur veren kadınlardan anlamazdım ben. Bunun fikri bile daha bu sabah gülünç geliyordu. En azından artık ne yapacağımı biliyordum. Taylor için. Çünkü tek kelime etmeden anlaşmıştık.

Kaldı ki ilk evlilik felaketimde *gerçek* kelimelerle bile anlaşmamıştım, değil mi? Tanrım. Hayır, Taylor'la sezgilerle anlaştığımızı hayal etmiş olmalıydım.

Onun için iyi olmama imkân yoktu. Ancak seks için onunla birlikte olabilirdim. O her şeye duygusal yaklaşan bir kadındı. Tanrı aşkına, pandalar için ağlıyordu. Onu kırmızı külotuyla hayal etmek yapmam gereken en son şeydi çünkü sadece onunla ilgili fanteziler kurmakla, onunla seksin ne kadar iyi olacağını hayal etmekle kalmıyordum.

Onu düşünüyordum...

Bana gülüşünü.

Ona ne kadar iyi geldiğimi söyleyişini.

Saçımda ve sırtımda dolaşan parmaklarını.

Gözlerindeki... güveni düşünüyordum.

"Yok. Hayır, hayır, hayır." Külotu komodinin üzerinden alıp cebime geri soktum. "Bunu geri vereceksin. Götürüp geri vereceksin."

Gidip de başka bir adam için giysin diye mi?

Birden yüzüme tokat yemiş gibi oldum.

İşte bu yüzden, telefonum çaldığında arayanın kim olduğuna bakmayacak kadar dikkatim dağınıktı. Sadece yeşil tuşa basıp, "Sumner. Ne istiyorsunuz?" dedim.

"Merhaba Myles Sumner." Kulağımda Taylor'ın nefesini duyduğum an mideme kramp girdi. "Bir ödül avcısının caydırıcı bir takma adı olması gerekmez mi? Mesela Zebani ya da Yalnız Kurt?"

“Kasıntı herifin tekiyse, evet.” Aklımın içinde onunla verdiğim savaşın üzerine bir de sesini duymak sabrımın sınırlarını sıniyordu. Ama *ona* karşı sabırsız değildim. Onun sesini duyunca bu kadar rahatladığım için kendime kızıyordum. “Beni neden aradın, bücür? Meşgulüm.”

“Ah.” Uzun bir süre konuşmadı. Arkadaki okyanustan gelen dalgaların sesini duyabiliyordum. Kulağıma evde olduğum zamandan daha yüksek geliyorlardı. Plajda mıydı bilmiyordum ama sessizlik uzadıkça ona karşı bu kadar ters olduğum için suçluluk hissetmeye başladım. Bu kadının bana kendimi berbat ve suçlu hissettirmesi de bir uyarı değilse, daha ne olacaktı? “Yaptığın her neyse bölmek istemem...”

Seni kırmızı külotunla düşünüyorum.

Seni inlerken, aletimin kusursuz boyutta olduğunu söylerken düşünüyorum.

“Olay üstünde çalışıyorum, Taylor.”

“Anladım.” İçini çekince kalbime bir suçluluk oku daha saplandı. “O zaman cinayet silahını bir poşete koyup polise kendim mi teslim edeyim?”

Beynime iyice gerilmiş bir paket lastiği bırakılmış gibi hissettim. “Ne?”

“Seni rahatsız ettiğim için kusura...”

“Taylor.”

“Hıı?”

“Neredesin?”

“Plajdayım. Bizim evden dört yüz metre kadar uzakta.” Sesi rüzgârdan kesik kesik geliyordu, bu hiç hoşuma gitmemişti. Rüzgârlı bir plajda, bir silahın yanı başındaydı, hele de havanın karardığı aklıma gelince daha da huzursuz oldum. Yanında ben olmadan orada olamazdı. “Jude bugün birkaç sörfçüyle tanışmış ve bizi hamburger yemeye davet ettiler. Çok güzel bir okyanus manzaraları var, hatta o kadar güzel ki içkimi alıp plaja indim. Sadece ayaklarımı ıslatacaktım ama yürümeye başladım. Bir kum tepciğinin yanında parlak bir şey gördüm. Sen sormadan söyleyeyim, dokunmadım.”

Fakat ben anahtarı elime alıp kapıdan çıkmıştım bile. “Bulunduğun sokağın adını biliyor musun?”

“Hayır. Plajdan yürüyerek geldik. Arabayla değil.”

Neden terlemeye başlamıştım? “Kardeşini çağır ve ben gele-ne dek yanında kalsın, Taylor.”

“Olmaz.” Sesi söylediğim her şeye karşı çıkar gibiydi. “Keyfi epey yerinde, onu rahatsız etmek istemiyorum. *Sonunda* biraz olsun rahatlamaya başladı. Myles, Bartholomew’i kaybetmek ona çok zor geldi. Tekrar strese girsin istemiyorum.”

“Ah, Tanrı bizi stresten korusun.” Park yerine koşarken konuşmayı *Bluetooth*’a aldım. “Ortada cinayet falan yok çünkü.”

Burnunu çekti. “Bu alaycılık beni rahatsız ediyor, haberin olsun. Biz büyürken yan komşumuzun oğlu sürekli bana laf soka zorbanın tekiydi. Mahalledeki herkesin önünde bana Shaquille O’Neal* demişti. Sadece kısa olduğum için. Alaylarına maruz kalmadan sokakta yürümem mümkün değildi. O zamandan beri ne zaman Shaq’ı görsem ağlarım, bu çok saçma. Her şeyden öte, o çok tatlı bir adam.”

Dişlerimi sıktım.

Homurdanmamak için mi yoksa kahkaha atmamak için mi, hiçbir fikrim yoktu. Aklımı yitirmiş gibiydim.

Saatte seksen kilometre hızla motelin park yerinden fırladığım gibi otoyola çıkıp Coriander Yolu’na doğru ilerledim. “Plajda doğuya doğru mu yürüdünüz, batıya mı?”

“Ne sanıyorsun? Pusula falan olduğumu mu?” Buruşturduğum yüzünü gözümün önüne getirebiliyordum. “Bizim bloğun sonundaki merdivenlerden plaja indik. Sonra sağa döndük. Bu işine yarar mı?”

“Konumunu gönder.”

“Tamam, onu yapabilirim.” Kısa bir süre sonra telefonum titredi, konumuna bakıp onun bulunduğu yere en yakın bloğun önüne park ettim. “Yanında delil toplamak için gereken her şey var mı?”

* Ünlü bir NBA oyuncusu. (ç.n.)

Gülümsemeyi aklından bile geçirme. Kaygan zeminde sin.
“Evet, Taylor,” diyerek iç çektim.

“Harika. O zaman birazdan görü...”

“Ah, hayır.” Direksiyondaki elim daha da gerildi. “Sakın kapatma.”

“Neden?”

“Çünkü karanlıkta tek başınasın ve yakınlarında bir katil olabilir.”

“Benim için endişeleniyor musun, Myles? Sırf burada tek başımayım ve savunmasızım diye? Ama sana şunu söyleyeyim, acil durum külot zulam esrarengiz şekilde patladı. Sanıyorum elimizde *iki* suçlu var. Bir katil ve bir de külot hırsız. Bu, Cod Burnu için rekor olmalı.”

“Çok komiksin, bücür.” *Kırmızı dantel. Başparmağım kumaşın üzerinden tam da oraya dokunuyor, onu ıslanana kadar okşuyorum. Tanrım.* “Muhtemelen cinayet silahını buldun ve şu an iç çamaşırından mı bahsetmek istiyorsun?”

“Sadece *senin* bariz bir hırsız, *benim* de cinayet şüphelisi olmam tuhaf geliyor.”

“Senden şüphelenmiyorum. Yalnızca henüz seni elemem için bir neden yok. Eğer teknik kısmı öğrenmek istersen, mucizevi şekilde cinayet silahını bulmuş olmak da birinin adını temize çıkarmaz.”

“Keşke seni aramasaydım.”

Bu cümleyi duymanın bana kendimi yanan bir mum yutmuş gibi hissettirmemesi gerekirdi, değil mi? “Bir şey yok, Shaquille,” dedim içimdeki yangına karşı kendimi savunma amacıyla. “Telefonu kapatma, yeter.”

Nefesinin kesildiğini duydum.

Birden okyanus sesi de kesildi.

“Harika.” Tekrar suçluluk hissetmeye başlamıştım, hem de en koyusundan. “Kapattı.”

Küfredip sinirlerim tepeme çıkmış halde gaza asıldım.

7. Bölüm

TAYLOR

Geldiğinde kafamı Myles'in olduğu tarafa bile çevirmedi.

Gözlerimi okyanustan ayırmadan, ağzımı dahi açmadan sadece çenemle silahı gördüğüm tepeliğin olduğu yeri işaret ettim. Delil torbasının açıldığını duyduğum anda silahı bulduğunu anladım ve Coriander Yolu istikametine, kiralık evimize doğru yürümeye başladım. Jude'a eve gittiğimi mesaj atmıştım ama muhtemelen o mesajı daha bir saat boyunca görmezdi. Bu akşamki plansız buluşmada olduğu gibi sohbet sarınca kardeşim kendini tamamen kaptırıyor ve telefon aklına dahi gelmiyordu. Onda sevdiğim diğer bir şey de buydu. Birine bütün ilgisini öyle verirdi ki karşısındaki kendini dünyada kalan tek kişiymiş gibi hissedirdi.

Dünyada kalan son insanlardan bahsetmişken, eğer Myles ve ben yeryüzünde kalan son iki insan olsaydık, bu insan ırkı için çok trajik bir son olurdu.

Sadece beni şüpheli listesinden çıkarmama inadı değil, takdir etmeyi hiç bilmemesi de bir başka nedendi. Barnstable Polis Departmanı'nı aramamamın tek sebebi, Judd Forrester'dan başka birini araştırmaya bariz şekilde tenezzül etmemeleriydi. Ayrıca bir daha bir silah bulursam doğrudan polise gidecektim. Zaten Myles Sumner'in numarasını kafamdan silmiştim bile. Puf diye hem de. Ödül avcısı mı, o da kimdi?

Bana Shaquille dediğine *inanamıyordum*.

“Taylor,” diye seslendi ödül avcısı arkamdan. Derin, sersem ve seksi ses tonu kulaklarımı tırmaladı. “Gerçekten beni görmezden mi geleceksin?”

Cevap vermedim.

İşine gelirse, zorba.

“Endişelendiğimde aptal gibi davranıyorum,” deyince kaşlarım çatıldı. “Haklısın, sadece senin için endişelendim. Artık biraz yavaşlar mısın?”

Aksine, telaşla daha büyük adımlar attım.

İçimdeki bu... çalkantılı his kafamı karıştırıyordu. Göğsümde başlayıp karnıma doğru inen, oralarda bir şeyleri uyandıran bu his. Myles’ın beni itip kakması alışık olmadığım şeylerdi. Daha önce hiç böyle terslenmemiştim ve çocukluk travmamla küstahça dalga geçen bu adamın üzerimde böyle bir gücü olması beni alarma geçiriyordu.

“Fark etmediysen diye söylüyorum, ben duyarlı biri değilim. Boşanmamın sebeplerinden biri de buydu.”

Lanet olsun. İşte şimdi dikkatimi çekmişti.

Boşanmıştı. Bu ufacık bilgi kırıntısı çözülmüş bir ayakka-bı bağcığı gibiydi. Parmaklarım tekrardan fiyonk yapmak için yanıp tutuşuyordu. Bu asık suratlı, aksi adam hakkında daha fazlasını bilmek istemiyormuşum gibi davranmanın bir faydası yoktu. Fazla meraklı görünmediğim sürece birkaç sorudan zarar gelmezdi, öyle değil mi?

Adımlarım çok az da olsa yavaşladı.

“Ee?” Yüz vermemek için kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Boşanmanın diğer sebepleri neler?”

Arkamdan homurdandı. Sessizlik uzadı.

“Ödül avcılığına başlamadan önce dedektiftim. Boston Polis Departmanı’nda. Babam ve ağabeyim gibi. Aile mesleği.” Boğazını temizledi. “Ağabeyimle... erken emekli olmayı planlıyorduk. Bir özel dedektiflik bürosu açacaktık. İnsan Kaynakları’na

evraklarımı teslim etmeye hazırlanıyordum ama Christopher Bunton davasını çözmek istedim. Bir kaçırma olayı. Ben... bilmiyorum. Kaçırılan çocuk, bana bir çocukluk arkadaşımı hatırlatmıştı. En yakın arkadaşım Bobby'yi. Biz çocukken hastaydı. Zaten çok fazla yaşamadı."

Bunu üzerine daha fazla yavaşladım, kollarım iki yana düştü.

"Paul, hani beni bu iş için tutan kişi? Bobby'yi ikimiz de tanıyorduk. Çocukken üçümüz çok yakındık, işte belki de bu yüzden... bilmiyorum. Kendimi sorumlu hissettim. Yani arayıp da Oscar Stanley cinayeti için yardım istediğinde."

"Ah." Göğsümdeki artan baskıyı hafifletmek adına bir nefes verdim ancak pek işe yaradığı söylenemezdi. "Bilmiyordum. Yani, Lisa'nın erkek arkadaşını nereden tanıdığını hiç düşünmedim."

"Önemli değil. Neyse, bu kaçırılan çocuk Bobby'ye öyle benziyordu ki. Kendimi çok kaptırdım. Eve bile gitmiyordum. Bu davayı... takıntı haline getirmiştım ve bu da genelde bir dedektifin felaketi olur. Olayı kişiselleştirdiğin an kararlarına duyguların yön vermeye başlar. Ben de sıçıp batırdım. Hem davayı hem de evliliğimi." Güldü ama gülecek hiçbir şey yoktu. "Bir gün eve döndüğümde ev boştu, tıpkı tahmin ettiğim gibi. Bir ay kadar sonra da boşanma kâğıtlarını almıştım. O kadar yoktum ki en son ne zaman konuştuğumuzu bile hatırlamıyordum."

Hikâyede doldurulması gereken çok boşluk vardı ama sonunu kısa kesmiş olmasından daha fazlasını anlatmak istemediğini düşündüm. "Senin birine evlenme teklif ettiğini hayal edemiyorum."

"Nedenmiş o?"

"Bilmem. Savunmasız bir an çünkü. Bir cevap bekliyorsun."

"Haklısın. Savunmasızlık konusunda pek iyi değilim. Özellikle ilişkilerde." Bir kez daha sessizlik uzadı. Hatta o kadar uzun sürdü ki hâlâ arkamdan geliyor mu diye omzumun üstünden çaktırmadan baktım. Neyse ki arkamdaydı. Keskin gözleri ka-

ranlıkta beni takip ediyordu. “Bu yüzden buraya sadece dava üzerinde çalışmak için geldim, Taylor. Sen kızgınmış gibi yaparken plajda peşinden koşturmak için değil.”

Öfke ve utanç arasında kalarak ona doğru bağırdım. “*Gibi yaparken mi?*”

Myles bana doğru geldi. Bedenlerimiz çarpışana kadar yaklaştı, ağzı benimkinden biraz yukarıdaydı, nefesi dudaklarımda geziniyordu. “Evet, öyle. Hey, sana sesleniyorum. Kalçanı daha seksi sallayamazdın herhalde.”

Gözlerim yandı. “Bunu bilerek mi yaptığımı söylüyorsun?”

“İznin olmadan sana *elim*i sürmem, Taylor. Bilerek mi yapıyorsun?” Başını iki yana salladı. “Hayır, ben *sana* davetkâr olmayı kes diyorum.”

“Öyle değilim,” dedim. Bir yandan da beni böyle şaşırtmasından tahrik olmamaya çalışıyordum. Sertleşmiş aletini karnımda hissetmeme rağmen kendini nasıl da dizginliyordu. “Davetkâr falan davranmıyorum.”

“Gerçekten mi?” dedi. “Kotumun düğmelerini açan parmaklar kimin o zaman?”

Benim parmaklarımdı.

Resmen o metal düğmeyi iliğinden çıkarmaya çalışıyordum.

Elimi kızgın ocağa değmiş gibi aniden çektim. Sert karnından yükselen sıcaklığı hissetmem çok sürmedi. Ağzı. Gözleri. Her şeyi. Böyle bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştım. Öfke ve şehveti aynı anda hissediyordum. Tahrik ediciydi. Beni tüketiyordu ve hiç doğru değildi. “Sana kafanı karıştıracak sinyaller gönderdiğimi mi ima ediyorsun? Yani şimdi de benden davetkâr davranmayı kesip... sana fiziksel zevk...”

“Seks, Taylor. Buna seks diyoruz.”

“Üstelik *benim* kaçamak külotumu çaldın ve bu sabah beni neredeyse öpüyordun. Kafa karıştırıcı mesajlar gönderen kim acaba?” Çenesi öyle kasıldı ki neredeyse kütürdediğini duydum ama bir şey demedi. “Seninle yatmak tam bir fiyasko olur. Muzun bile senden daha çok duygusu vardır.”

“Aynen öyle. ‘Duygular.’” Yüz ifadesi birden kendini beğenmiş bir memnuniyete dönüştü. “Gördün mü? Sert, terli bir kaçamak istediğin konusunda kendine yalan söylüyorsun. Sen ilişki kızıydın. Kır düğünü bekleyen arızalı bir gelinsin.”

Nefes alış verişlerim plajda yankılandı.

Onu göğsünden ittim ama o, *Mack* kamyonu gibi yapılı olduğundan sendeleyeni ben oldum. Beni dirseğimden tutup dengemi bulmama yardım etti. “O arızalı gelin kısmını geri al.”

“Geri kalanı doğru yani?”

“Hiçbir zaman yuva kurmak istediğimi inkâr etmedim. Eş ve aile istemenin, *Disneyworld*’de uyumlu tişörtlerle gezmenin utanılacak bir yanı yok. Ayrıca hatırlarsan sert ve terli kaçamakları da çok istediğimi söyledim. İkisinden birini seçmek zorunda değilim.”

Tanrım, bu adama yanan plastik verseniz onu bile çiğnermiş gibi görünüyordu. “Belki de ikisi aynı tarafta *değildir*. Ama her ne olursa olsun arada bir hırpalanmak istediğini söylemek... Bu diğerinin yakınından bile geçmez.”

İlgim birden kabarmaya başladı. Daha fazlasını bilmek istediğimi öğrenmesinin hazzını ona yaşatmaktan hiç hoşlanmıyordum ama içimden bir ses bana bir şey anlatmaya çalıştığını söylüyordu. Bilmek istemeyebileceğim ama yine de bilsem iyi olabilecek bir şey. “Bu da ne demek?”

“Şu demek, beni çok şaşırttın ve ben iyi eğitilmiş bir dedektifim. Sende şey yok... Bilmiyorum. Şu vahşi kedi havası?” Yavaşça etrafımda dönmeye başladı. “Seni gördüğüm an ilk düşündüğüm şey çok tatlı olduğundu. Sonra bu düşüncem değişti. Hem de çok. Ama istediğin adamlar...”

“İstediğim derken?” diye homurdandım.

“Eğer bu erkekler evlilik pazarına çıkmışsa ancak benim yarım kadar zekidirler. O da *en iyi* ihtimalle. Onlardan çok fazla şey bekliyorsun. Oysa onların tek gördükleri ahlaklı bir komşu kızı, tıpkı benim gibi.”

“Yani diyorsun ki sokakta beyefendi yatakta çılgın birini bulmak için farklı bir enerjiye ihtiyacım var. Doğru mu anlıyorum?”

Etrafımdaki turunu tamamladıktan sonra önümde durdu, ardından ağzını açıp kapattı. Sanki söyleyecekleri aklından uçup gitmiş gibiydi. “Diyorum ki, sen evlilik kumaşındasın. Diyorum ki, sen saygı bekleyen bir kızsın...”

“Ve aradığım *kabalık* onlarda yok.” Ufak bir şaşkınlıkla yürümeye devam ettim. Myles haklı mıydı yoksa? Etrafımdaki erkeklerden çok mu fazla şey bekliyordum? Kazak takımını ve ten rengi, topuksuz ayakkabılar giyerek bulduğum biri benim eşsiz bir cinsel arzum olduğunu nasıl bilebilirdi ki? “Yatakta istediğimi alamamış olmamın sebebi sadece ne istediğimi söylememiş olmam değil, aynı zamanda çıkmak için seçtiğim erkekler... kendilerine evlilik hayatı planlayanlar.”

“Planlamakta bir sorun yok. Plan *yapmalısın* da zaten.”

“Ah.” Sıçrayıp elimi göğsüme götürdüm. “Sen hâlâ burada mıydın?”

Gözlerinden tehlikeli bir ifade geçti. “Evet.” Dişlerini sıkarak konuştu. “Hâlâ buradayım.”

“Gidip cinayet silahını incelemen gerekmiyor mu? İnceledikten sonra onu Barnstable Polis Departmanı’na götürür...”

“Diğer konuyu henüz bitirmedik.”

“Hayır, bence bitirdik. Bana üzerine düşünecek epey şey verdin.”

“Söylediklerimi yanlış anlıyorsun.” Uzun işaretparmağını havaya kaldırdı. “Ben elma diyorum sen portakal anlıyorsun.”

Durup yüzüne baktım. Rüzgârda uçuşan uzun saçlarıyla savaştan yeni dönmüş bir Kuzey İskoçyalıya benzediğini düşünmemek için kendimi zor tuttum. “Nasıl yanlış anlıyormuşum? Bana agresif davranmasını beklediğim erkeklere... fazla ahlaklı görüldüğümü...”

“Taylor.” Burun kemerini iki parmağının arasında sıktı, şakağında bir damar atıyordu. “Agresif yanlış kelime. Sana agresif davranan bir adamı öldürürüm.” Ardından sessizce bir şey daha

mırıldandı. Tam duyamıyordum ama, “Onu ne olursa olsun öldürürüm,” gibi bir şeydi sanırım. “*Golf atışlarıma biraz daha çalışmam lazım,*” da olabilirdi. Emin değildim.

“Randevularda çok yanlış bir izlenim oluşturun. Seks bombası yerine kocasını el üstünde tutan bir ev kadını izlenimi yaratmışım. Kendimi pek anlatamamışım. Senin de dediğin gibi, erkeklere bir şey anlatmak için kalın, kırmızı keçeli kalem kullanmak lazım. Ben bu zamana dek kurşunkalem kullanmışım. Tabii ki sürekli Sıkıcı Bob’u* çizip durmuşum.” Kafamda şimdiden flört profilimde değişiklikler yapmaya başlamıştım bile. Söylediklerini gerçekten dikkate alıyordum. Verdiği bilgiler için gönülsüzce minnet duyarak ödül avcısına doğru gülümse dim. “Kaçamak külotunu unut, bana baştan aşağı bir kaçamak kıyafeti lazım.”

Myles hâlâ az önce dikildiğim yere bakıyordu, bir hayalete laf anlatmak ister gibi ellerini hafifçe havaya kaldırdı. Yüzü niye o kadar kırmızıydı?

Eve çıkan merdivenlerin yarısını tırmanmıştım ki Myles bana yetişti. “Az önce burada serbest bıraktığım şeylerin pek hoşuma gittiğini söyleyemem,” dedikten sonra homurdandı. Bacakları o kadar uzundu ki basamakları ikişer ikişer çıkarak yanımda bitti. “İşte bu yüzden genelde çenemi kapalı tutarım.”

“Sen mi?” Gülmemek için altdudağımı ısırdım. “Hiç fark etmemişim.”

“Hepsi senin yüzünden,” diye homurdandı bana bakıp. “Konuk defterini çalmalar. Delil bulmalar. Beni gelip seni görmek zorunda bırakmalar.”

“*Tanrım!* Seni bu kadar zorladığım için kusura bakma.”

“Evet, her zaman bu kadar güzel görünmen beni zor durumda bırakıyor, ellerimi senden uzak tutmaya çabalamak beni zorluyor.” Evin önündeki kaldırımında önüme geçip daha fazla ilerlememe engel oldu. Gerçi daha fazla yürüyebilir miydim onu

* *Boring Bob*, Anfaney Gladwin’in canı sıkılan bir çocuğu anlattığı kitaptır. (ç.n.)

da bilmiyordum çünkü ağzından dökülenler dizlerimin bağına çözmüştü. “Plajda söylediklerimi unut. Değişme. Ne kıyafetlerin değişsin ne de yaydığın enerji. Eninde sonunda aptal olmayan bir adam çıkacaktır ve...”

“İçimdeki seks bombası enerjisini anlayacaktır?”

Myles yutkundu. Sesli bir şekilde.

Kocaman eli kalçalarımın yukarı çıktığı an nefesim kesildi ve meme uçlarım dikleşti. Ondan etkilenmiyormuşum gibi davranmak zaman kaybından başka bir şey değildi. Son beş dakikadır bu gerçeği görmezden geliyor, kafamda yeni randevu profili oluşturmaya çalışıyordum ama şimdi gözlerinin içine baktığımda neden dikkatimi dağıtmaya çalıştığımı anlamıştım. Ondan bir kol mesafesi uzakta dahi durmak bana acı veriyordu. Nedenini bilmiyordum. Onunla dün tanışmışken bu nasıl olabilirdi, aklım almıyordu. Ama onda, daha önce hiçbir erkekle yaşamadığım bir şey olduğunu daha ilk anda anlamıştım. Sanki karnımızda bizi birbirimize çeken birer mıknatıs var gibiydi.

“Benim içimdeki seks bombası enerjisini görüyorsun, Myles. Öyle değil mi?”

“Evet,” diye mırıldandı huysuzca, burnunu saçlarıma gömmek için bir adım yaklaştı. İçine çekti. “Tanrım, evet, Taylor. Öyle olduğunu biliyorsun. Ama yapamam...”

“Senden başka bir şey beklemiyorum.”

Birden kafasını kaldırdı. Dikkatle gözlerimi inceledi. “Ne demek istiyorsun?”

“Yani...”

Ne demek *istiyordum* ki?

Myles’in yüzüne baktığım gibi her şey yerine oturdu. Bu sabaha kadar yabancı olan bu adam, hem kaderin cilvesi hem de anlık bir cesaret sebebiyle artık dünya üzerinde sırrımı bilen tek kişiydi. Kaba, ulaşılmaz ve biraz da tehlikeli olabilirdi ama sırrımın onunla güvende olduğunu hissediyordum. İçinde bulunduğum durumu mantığıyla değerlendiriyor, yargılamıyordu.

Üstelik, ondan çok etkileniyordum ve şu an tatildegdim, büyük ihtimalle de Cod Burnu'ndan ayrıldıktan sonra onu bir daha görmeyecektim.

Bej renkli giyinen koca adaylarım ve bir düzen kurma hayallerime geri dönüp düzenli bir ilişkiye başlamak mı istiyordum?

Yoksa Connecticut'a dönünce bu olayın bana verdiği tecrübeyle daha özgüvenli seçimler mi yapmak istiyordum?

Myles'ı bir daha görmeme düşüncesinin göğsümde yarattığı rahatsız edici acıyı yok sayarak ellerimi göğsünde gezdirdim ve hissettiğim gümbürtünün tadını çıkardım. "Ne istediğimi bulmama yardım et. Bunu nasıl isteyeceğimi de."

Beni eteğimin kumaşından tutup kendine çekti, tenlerimiz birbirine değdi. İkimiz de dudaklarımızı ısırıp bu temas karşısında dengesizce nefes alıp veriyorduk. Açıkça beni istediğinin kanıtıydı bu. "Sen ilişkilerde bağıllık isteyen bir kadınsın, Taylor."

"O...olabilir." Kendimi sonrasını düşünmeye zorladım. Gerçekten. Her ne olursa olsun, bu adamın bana göre biri olmadığını unutmamalıydım. Kimseye göre biri değildi o. Bunu açıkça ifade etmişti ve fikrimi değiştirme yanılgısına düşmemeliydim. "Öyle ilişkileri tercih ediyor olabilirim ama bunları *seninle* düşünmeyeceğim."

Kaşlarını kaldırdı.

Konuşmak için ağzını araladı, hemen sonra kapattı.

Ardından gözlerine bir sıcaklık yayıldı, içinde âdeta bir baraj patladı ve kendimi onun omzunda eve taşınırken buldum.

8. Bölüm

MYLES

Ne yapıyordum ben?

Kötü bir şey. Hiç de mantıklı olmayan bir şey. *Bırak onu yere. O sana göre değil.*

Bunu bir de lanet mideme anlatmalıydım. Ya da göğsüme. İkisi de onu plajda gördüğüm andan itibaren ABD Hazinesi'nden daha sıkı kilit altındaydı. İlk önce onu sağ salım bulduğum için rahatlamıştım. Sonra da henüz çözemediğim derin bir tatmin duygusu hissetmişim. Tek bildiğim, beni beklemesinin hoşuma gittiği idi. Onunla aynı yerde olmak ve aynı havayı solumak hoşuma gidiyordu. Bana kızgın olsa bile -ki tanıştığımızdan beri çoğunlukla onu kızdırıyordum- yanından ayrılmak aklıma dahi gelmiyordu. Veya buradan gitmek. Etrafında kalmak neredeyse doğal geliyordu. Eve gidene kadar onun baştan çıkarıcı havasının etkisindeydim. Tanrım, bana ne oluyordu böyle?

O, evlenilecek bir kadındı.

Birinin müstakbel karısıydı.

Bu yüzden motel odama dönüp o elma kokusu burnumdan gidene dek viski içmeliydim. Ama bunun yerine, onun birisinin müstakbel karısı olduğu gerçeği aklımdayken evin arka kapısını tekmeyle açtım, aletim çoktan kalkmıştı. Kıskanıyordum. Tanrım, insanların böyle hissederken aptalca şeyler yapmasına şaşırılmamak gerekiyordu. Sanki iç organlarım birbirine yapışmıştı

da hiçbir şey doğru çalışmıyor gibiydi. Terliyordum ve kaslarım gergindi. Tek düşündüğüm, onun başkalarıyla olmasına izin vermemem gerektiği idi.

Anlaşılan kıskançlık beraberinde bencilliği de getiriyordu. Duraksadım.

Bencillik. Bana çok da yabancı olmayan bir günahı.

Taylor'a bu şekilde davranmak istemiyordum.

Yapamazdım. Ondan... hoşlanıyordum. Onun mizah anlayışını, her şeyi yoğun hissetmesini, duygular arasındaki ani geçişlerini seviyordum. O, yarı uyanık bir halde izlediğim gri tuvaldeki parlak renk sıçramaları gibiydi. Uslu durmuyor ve kaba davranmama fırsat vermiyordu. Niye bundan *nefret* etmiyordum? Etmemeli miydim?

Uzun lafın kisası, her şey karman çormandı. Aramızdaki çekim o kadar karmaşıktı ki düşünmeden dalarsam düpedüz sorumsuzluk, yani piçlik etmiş olacaktım. Tecrübeli olan bendim. Bana bağlanmayacağını söylemiş olsa da ne bunu söz olarak almalı ne de bağlanacağı adamı soğukkanlılıkla öldürmek istemeliydim. Yine de ismi ve yüzü olmayan o orospu çocuğu şu anda karşımda olsaydı, kısa sürede ömür boyu hapis cezasına çarptırılacağımı biliyordum.

Hayır.

Geri çekil. Kendimi sadece ana kaptırmıştım, değil mi?

Ona dokunuyordum. Hem onu tatmin etmek hem de kendim tatmin olmak için yanıp tutuşuyordum.

Daha önce birine karşı hiç böyle delicesine bir arzu duymamıştım, belki de bu yüzden duygularım bu kadar yoğundu. Arzuyu dindirir dindirmez kafamı toplayacaktım.

Taylor'ın da benimle aynı fikirde olduğundan, onu yönlendirmemiş olduğumdan emin olmalıyım.

"Taylor," dedim onu omzumdan indirirken. Memeleri omzumun üzerinden kayarak göğüs kaslarıma dayandı. *Kahretsin.* Göz hizasına geldiğimizde onu orada tuttum, ayakları yerden

yaklaşık otuz santimetre kadar yukarıda sallanıyordu. Bunun bana kendimi ne kadar korumacı hissettirdiğine takılmamak için çaba gösterdim. Onu daha sıkı tuttum. Sertçe. "Hey. Bunun sadece fiziksel bir şey olduğunu biliyorsun. Daha fazlası yok, tamam mı?"

"Tamam." Başıyla onayladı, o derin yeşil gözleri dudaklarımda gezindi. "Söz veriyorum. Kendimi keşfetmeme yardımcı oluyorsun sadece. Hepsi bu."

"Doğru." Niye birden böyle taş kesilmiştim? "Tamam."

Boğazımda bir yumru vardı. Belki de sadece her şeyin açık açık konuşulmasına ihtiyacım vardı.

"Yardımcı oluyorsun derken-"

"Kıyafetlerimi kendim mi çıkarayım?" İçtenlikle yüzüme baktı. "Yoksa sen mi çıkarırsın?"

Güzel. Her şeyi siktir ettim. Onun kendine keşfetmesine yardımcı olacaktım. Anlaşıldı. "Ben. Ben çıkarırım."

Nereye gittiğimizi bile bilmiyordum. Tek bildiğim, onu her yeri sokağa bakan pencerelerle dolu evin arka kısmına taşıdığımı. Yatak odalarından boş olduğunu düşündüğüm bir tanesine daldık. Kapıyı arkamızdan tekmeye kapatıp Taylor'ı kucağımdan indirdim.

Boy farkımızı ve onun bana güvenle bakan gözlerini izlerken avuçlarım terlemeye başladı. Dikleşmiş meme uçları, rüzgârdan karışmış saçları ve kızarmış yanakları. Her an onu yatağa atıp, eteğini yukarı sıyırdıktan sonra içimde ne var ne yoksa hepsini bacaklarının arasına boşaltabilirdim. Ama şipşak seks yapmayacaktık, değil mi? Benden özel bir şey istemişti.

Ne istediğimi bulmama yardım et. Bunu nasıl isteyeceğimi de.

Ortada bir amaç vardı. Bunu unutursam...

Bu, beni etkisi altına aldığıнын bir diğer kanıtıydı.

Silahımı çıkarırken kendimi *ikna* etmeye çabaladım. Emniyetini çekip şifoniyerin üzerine bıraktım. "Olay şu, Taylor," dedim, sesim testere gibi çıkıyordu. "Bunu yaşayana kadar neyden hoşlanıp hoşlanmadığını bilemezsin. Belki de hiç hoşuna gitmeyecek..."

Bir an gözleri kapanır gibi oldu, utanmış gibiydi. Bu bile beni inanılmaz azdırıyordu. “Sert mi?” diye sordu.

Anında dilim damağım kurudu. “Evet. Sert.” Ona doğru bir adım attım, nabzım dörttnala koşuyordu. “Sana birazını göstereceğim. Çok ileri gidersem söyle.”

“Şey mi yapsak... bir parola mı belirlesek?”

“Parolaya gerek yok. Dur demen yeterli.” Savaşın kurallarını yeniden koyma fırsatım yoktu, onu rahatlatma isteğim ağır basıyordu. Bluzunun önünden tutup alnı dudaklarıma değene kadar onu kendime çektim, sonra da öptüm. “Dur demenin ne anlama geldiğini biliyorum, tatlım.”

Başıyla onayladı. Bana güveniyordu.

Kalp atışlarım daha da hızlandı.

Bu iş gitgide daha özel bir hal almaya başlamıştı. Benden istediği bu değildi, zaten ben de bunu verebilecek biri değildim. İstedikimden daha sert bir hareketle eteğinin fermuarını açıp kalçalarından aşağı indirdim. Yumuşak kumaş ayak bileklerinin etrafında toplandığı an kışını avuçlarımla sıkıca kavrayıp onu ayak parmaklarının üzerine kaldırdım. Boğazıma doğru verdiği nefes beni diri diri yakıyordu. Bir kez daha, onu altımda yatağa sabitlemeye ve ikimizin de gerginliğini onu hızlı ve öfkeli bir şekilde becererek silmeye çok yakındım. Fakat bir şekilde, aletim demirden daha sert olsa da kendimi tuttum.

“Hâlâ hırpalanmak istediğine emin misin?”

Daha ben cümlemi bitiremeden hevesli bir şekilde başıyla onayladı.

Çok tatlıydı.

Tatlı mı? Birine bedel ödetmekten başka tatlılık bilmiyordum.

Dişlerimi sıkarak onu döndürüp karşıdaki boy aynasına çevirdim. Ardından bize bakışını izledim. Aynadaki yansıma ne kadar zıt olduğumuzu gösteriyordu. O, bluzu ve külotuylaydı. Çok güzeldi. Gözleri irileşmişti. Ben de tam arkasıındaydım. Üç

günlük sakalımla, neredeyse onun iki katı büyüklüğünde, yorgun bir heriftim. “Ama istediği buydu, öyle değil mi?” Hâlâ parmak uçlarındaydı, seksi poposu kasıklarımıdaydı. Hafifçe sağa sola sürtünmesi neye aç olduğunu gösteriyordu ve onu kimse doyurmamıştı. Bunu hem rahatlatıcı hem de edepsiz bulmam nasıl mümkün olabiliyordu?

Bluzunun uç kısmını parmaklarımın arasına sıkıştırdım, birkaç saniye boyunca başparmağımı karnında gezdirdim. Tanrım, öyle yumuşaktı ki! Bu hareket karşısında kıcı kasıklarımda kıpırtısızdı, hemen sonra göz kapakları titreşti. Hoşuna gitmişti. Sert ve hızlı seksin tadına bakmak istediği kadar yumuşak dokunuşlardan da hoşlanıyordu. Ancak benden beklediğinin bu olmadığını bildiğimden bunu sonraya bıraktım. *Sonraya* derken? Evet, elimde değildi. Ben bluzunu çıkarırken boynunun alt kısmında hızlanan nabzını aklıma kazımadan edemedim, bir de içinden çıkan krem rengi külotla takım...

“Bu ne?” İşaretparmağımı ince omuz askısının altında gezdirdim. O dikleşmiş meme uçlarına, dantelle kaplanmış iki dolgun memesine baktım. Askıları çekiştirdiğimde uçlarının nasıl daha da dikleştiklerini izledim. Lanet olsun. İnlememek için kendimi zor tutuyordum. “Bu sutyen değil ama dışarıda giyilecek bir şey de değil.”

“İl, şey... Evet,” diye mırıldandı. Göğsü kalkıp iniyordu. “Bu bir bralet.”

Daha önce hiç duymamıştım. “Sevimliymiş.”

Gözleri aynada benimkilere buluştu. “Sevimli olmak istemiyorum.”

“O zaman bunu çıkaralım.”

Halının üzerinde kıvrılan ayak parmaklarını gördüm. Gergin ama heyecanlıydı. “Güzel.”

Braleti başının üzerinden çıkarmak yerine askılarını omuzlarından aşağı indirerek onu şaşırttım, ardından da zarif dantelli şeyi göğüs kafesine, karnına ve kalçalarına doğru götürdüm.

Sonra durdum, dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. “Gerisini sen indir. Ayak bileklerine kadar.”

Artık daha hızlı nefes alıyordu.

Bir şeyler olacağını anlamıştı, haklıydı da.

Oyun falan oynamıyordum. Sadece bu kadının reflekslerine göre hareket ediyordum. Nasıl hareket ettiği, nasıl nefes aldığı, sesli yutkunuşunun ne anlama geldiği. Sanki onun kanalını ayarlamaya çalışıyormuşum da içimdeki gizli bir kaynak bana ne zaman hızlı ne zaman yavaş hareket etmem gerektiğini söylüyormuş gibiydi. Seksi, güneşten bronzlaşmış vücudunun aynadaki yansıması beni, daha önce sahip olmadığım bu körlemesine refleksler hakkında endişelenemeyeceğim kadar büyüledi. Bu refleksler sadece ona özgüydü.

Taylor altdudağını ısırdı, ardından braletini tutup kalçasından aşağı doğru sıyrırken memeleri sallandı. Yuvarlak ve diriydiler, meme uçları dimdikti. Bacaklarımın arasındaki yoğun basınçla inledim, aşağı bakmak için gözlerimi aynadaki yansımasından ayırdım ve onu önümde ince bir külotla eğilip braletini dizlerine, baldırlarının kıvrımına, oradan da yere kadar indirirken izledim.

Ama doğrulmasına müsaade etmedim.

Parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim ve başını geriye doğru çekerek onu eğilmiş bir şekilde tuttum. Sadece kafasını. İnleyene kadar saçlarını kavrayışımı yavaşça sertleştirdim.

“Tanrım. Kendine bir bak.” Boştaki elimi iç çamaşırının arka kısmına doladım. Kumaş vajinasını sıkıştırıp o bir çığlık atana dek döndürdüm. Kumaş, vajinasının dudaklarını ve poposunu aralayıp aradaki her şeye baskı uyguladı. “Şimdi sana sevimli diyebilirler mi?”

İki büklüm dururken buğulu gözlerle aynadaki yansımasına baktı. “Hayır,” dedi hıçkırarak. “Hayır.”

“Bence de hayır.” Hafifçe geri eğilip parmağıma doladığım külotunu bir yana çektim ve gördüğüm manzara karşısında

inledim. “Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Sımsıkı popo deliğini görebiliyorum ve buna sevimli dışında başka bir şey diyemem. Peki ya geri kalanın?” Kasıklarımı popo kıvrımına oturacak şekilde yaslardım. Aletime nasıl acı verdiğini, bana neler yaptığını hissetsin istiyordum. “*Sen* artık sert seksten hoşlanan bir kızsın.”

Vücudu ürperdi ve o an onu göğsüme çekip ısıtmak için dayanılmaz bir istek duydum. Ona ne kadar güzel olduğunu söylemek istiyordum. Ama bundan hoşlanmadığımı da söyleyemezdim. Şu an yaptığımız şeyden. Taylor aynada kendini izliyordu. Kendindeki değişime şaşkınlıkla tanık oluyordu. Neredeyse tamamen çıplaktı ve tekinsiz bir adamın önünde eğilmiş, memeleri ortada, ağzı açık, gözbebekleri irisini kaplayacak kadar irilemişti.

Şehvet. Hissettiği buydu.

Tanrım, benim hissettiğim de buydu.

Hayatımda daha önce hiç bu kadar sertleşmemiştim.

Ya da en azından bana öyle geliyordu, ta ki aynada benim gözlerimi arayıp bulana dek.

Ardından, “Daha sert,” dedi.

Belden aşağıma o kadar çok kan hücum etti ki neredeyse üzerinde iki büklüm bir hale geliyordum. Külotunu sıyrıp hemen o pozisyonda onu arkadan becermeyi o kadar istiyordum ki. Islanmıştı. Bunu anlamak için vajinasını hissetmeme gerek yoktu. Kanıt benim bilincimin bir parçasıydı. Damarlarımda dolaşıyordu. Önümde neredeyse titriyor, poposu kucağımda yukarı aşağı gidip geliyordu. Kalçalarını yukarı kaldırmıştı. Benden ne istediğini gayet iyi biliyordum.

Külotuna doladığım parmağımı bir kez daha çevirdim, iç çamaşırının danteli hassas tenini sıkıyordu. Adımı haykırana dek bekledim, kalçaları titremeye başladı. “Bu sevimli popona şaplak ister misin?”

“Evet.”

Elim havaya kalktı ama şaplak atmak için değildi. Henüz değildi.

Hayır, onun yerine elimi bacak arasına doğru uzatıp vajinasını sertçe okşadım ve eğilip ona iltifatlar mırıldandım. Onu kendime o kadar çok yaklaştırdım ki o nerede bitiyor, ben nerede başlıyorum artık anlaşılmıyordu. Kontrolü kaybetmiştim. Objektif düşünemiyordum. Beni tamamen hislerim yönlendiriyordu, bir de onu doyuma ulaştırma arzusu. Şimdiye kadar yaşadıklarının en iyisi olacaktı. Vajinasını bana doğru bastırmaya başladığı anda elimi bacak arasından çektim ve kıcının sağına bir şaplak indirdim.

Ne hissettiğimi bilmiyordum. Tatmin, evet. Bir de hâkimiyet hissi.

Bunlara alışkındım.

Ama tıpkı sabahki gibi, vahşi bir sorumluluk da beni ele geçiriyor, bana hemen onu avutmam gerektiğini emrediyordu. Sanki bu benim işimmiş gibi. Benim üzerime vazifeymiş gibi. Vurduğum yeri okşadım, omurgasından yukarı doğru öpe öpe çıkararak saçlarının arasına gömüldüm. “Aferin. Aferin, güzel kız.”

Boynunu öperken bir yandan da hassas noktalarını yaladım ve kulağına bir şeyler fısıldadım. Elimini yeniden kaldırarak bu kez daha sert vurdum. Taylor inledi. “Evet, evet, evet,” dediğinde tekrar vurdum. Aynı şeyi üç kez daha tekrarladım. Onu önce tokatladım, sonra okşadım. Ta ki dizleri gücünü yitirip bedeni tamamen benim kontrolüm altına girene dek. “Daha sert,” diye fısıldadı.

Ve o an bittim. Resmen bittim.

Hükmeden benmişim gibi görünüyor olabilirdi ama beni ele geçiren oydu.

Taylor’ı dizlerinin üzerine bıraktım ve doğrulup kotumun fermuarını açmaya çalıştım. Soğukkanlılığım kül olmuştu. Tek duyduğum, benden daha sertini istediğiydi. *Daha sert.* Tek düşünebildiğim, aletimi o güzel ağzına sokmaktı. O da bunu istiyordu yoksa canımı acıtan sertliğimin üzerinden fermuarımı indirmeme yardım etmezdi. Karnıma doğru solumaz, öperken tamamen kontrolünü kaybetmiş bir şekilde yalamazdı. Hemen

ardından bakışlarını yukarı çevirip inleyen halime bakmaz ve hiçbir sataşmaya ya da oyuna fırsat vermeden ağzını aletimle doldurmama izin vermezdi. Evet. *Tanrım, evet.*

Çok aceleciydi. Çok sertti.

“Yaptıklarınla onu bu kadar büyüten sensin. Hayatımda bu kadar sertleştiğini hiç hatırlamıyorum. Kalçanı salladığın an sertleşiyorum. *Siktir.* Hem de anında. Bana kızgın olduğunda bile sertleşiyorum, bebeğim.”

Ona ihtiyacı olanı verme içgüdüleriyle -Tanrı aşkına, hiç başka bir şey istemiş miydim ki?- iki avucumla saçlarını kavradım. Ardından ipeksi saç tellerini bileklerime doladım ve inleyerek cömert ağzının içinde bir ileri bir geri gidip gelmeye başladım. Derine, daha derine gittim, kalçalarım azmış bir hayvan gibi hareket ediyor ve bundan keyif alıyordum. Tanrı yardımcım olsun, beni hiç beklemediğim kadar derine alıyordu. Dilini becerikli bir şekilde kullanırken elleriyle de beni beceriyordu. Galiba ölmüş ve cennete düşmüştüm. Hayır, burası daha yüksek bir mevkidi. Keşfedilmemiş kutsal topraklardaydım.

“Bu çok güzel, Taylor. Aşırı güzel. Aynen böyle yala. Aynen böyle em.” Tarif edemeyeceğim bir şeydi, bu haz onun içinde son bulmazsa kendimi tamamlanmış hissetmeyecekmişim gibi geliyordu. Ağzını ağzımda istiyordum. Vücudum onunkine kenetlensin istiyordum. Onun tenine, kokusuna, sıcaklığına ihtiyacım vardı. “Sen ve yaramaz ağzın, yatağa geliyorsunuz,” dedim. Hemen aletimi dudaklarından ayırıp onu ayağa kaldırdım ve geriye doğru ilerleyerek yatağa götürdüm. “Sırtüstü yat, Taylor. Külotunu çıkar. Tanrıya yemin ederim ki seni çok fena sikeceğim.”

“Bunu çok isterim,” dedi nefes nefese. Sırtüstü yatıp külotunu indirmeye çalıştı. İnsanın ağzını sulandıran ıslak kadınlığı...

Arkamdan bir cam şangırtısı geldi.

Bir saniye bile düşünmedim. Hemen kendimi Taylor’ın üzerine attım ve onu vücudumla tamamen kapadım, kollarımı başının etrafına doladım. Sırtıma birer birer keskin cam parçaları indi, hissettiğim keskin acıdan dolayı kanadığımı anladım. Göz ucuyla, kırmızı beyaz bir şamandıranın yatağın kenarına yakın bir yerde yuvarlanıp durduğunu gördüm ve içimde korkunç bir öfke kabardı.

Bu şamandıra Taylor'a gelebilirdi.

"Ne... neydi bu?" diye fısıldadı, sesindeki korku içime oturdu.

"Seni koruyorum. Güvendesin."

Duygularını karıştırmak yok. Söylemesi kolaydı. Öfkeden âdeta başım dönüyordu. Başka bir şey gelmeyeceğinden emin olmak için birkaç saniye bekledim. Ardından Taylor'ı yataktan kaldırıp pencereden uzaklaştırmak için yatak odasının kapısına doğru götürdüm ve vücudumu ona siper ettim. "Banyoya git ve kapıyı kilitle."

Tereddüt etti, parmak ucunda kalkıp omzumun üzerinden kırık pencereye baktı. "Tanrım, buranın vandallığı bile deniz temalı."

Böyle bir anda bile *espri* mi yapıyordu? Tek görebildiğim şu an kendinde olmadığı ve yerdeki kanlardı. Gardım düştü. Kendimi bıraktım. "*Git. Hemen.*"

O banyoya girip kapıyı kilitler kilitlemez mümkün olduğunca çabuk kotumun fermuarını çektim ve elimde silahımla dışarı fırlayıp evin önüne çıktım. Sokağın alt tarafında, anayola doğru dönen bir çift stop lambası gördüm ama bırakın plakasını almayı, arabanın modelini bile anlayamayacağım kadar karanlıktı.

"Lanet olsun!" diye bağırđım dişlerimi sıkarak ve polisi aramak için hemen cep telefonumu çıkardım.

Bir ses kulağıma gelince kapatmak zorunda kaldım çünkü cevap vermeye hazır değildim. İçerideki kadını düşünüyordum. Son yarım saattir onun içinde nasıl kaybolduğumu. O kadar kaybolmuştum ki dikkatim dağılmıştı ve yetkinliğimi kaybetmişim. Sırf bu yüzden ona *zarar* gelebilirdi. Taylor'la yalnızca bir gün geçirmiş ve duygularımı işe karıştırmama kuralımı resmen ayaklar altına almışım.

Artık açıkça ona karşı bir tehdit varken, bunun bir daha olmasına izin *veremezdim*.

9. Bölüm

TAYLOR

Dün gece acayıptı.

Pek çok açıdan.

Myles'la olanlar...

Aslında Myles ile tam olarak ne olduğundan çok emin değildim.

Sanırım çok saftım çünkü beni omzuna atıp eve taşıdığı anda öpüşürüz sanmıştım. Bana ne istediğimi gösterdikten sonra biraz sevişiriz diye düşünmüştüm. İlk buluşmada seks yapan kadınları yargıladığım falan yoktu. Aslında zaman kazandırdığını bile düşünüyordum. Sonuçta daha en baştan karşıdaki kişinin beklentilerinizi karşılamadığını anlıyordunuz. Bu kadar mahrem alanıma girmesine izin vermeyi bırakın, geçmişte kendimi birileriyle yalnız kalacak kadar rahat hissedene dek bile birkaç buluşma geçmesi gerekmişti.

Zaten bu da sadece birkaç kez olmuştu. Gerçekten zor beğenen biriydim.

Gerçi bu Myles için geçerli değildi. O bana dokunduğu anda, aramızdakiler bitiş çizgisine ulaşmam gereken bir yarışa dönüşüyordu. Ne kadar yakınlaştım yetmiyordu. Ne kadar deneyimlesem eksik kalıyordu. Nabzım çılgınca atıyor, ağzım kuruyor, bacaklarım titriyor, külotum sırlıslık oluyordu. Yani, *kimdi* bu kadın?

Her kimse, onu sevmiştim.

Cam duşa kabinden çıkıp aynada kendime bakarken yavaşça kurulandım, başımı sağa sola çevirip boynumdaki sakal çiziklerini inceledim. İçimden sıcak bir ürperti geçip ayak parmaklarıma kadar indi. Hâlâ çok heyecanlıydım. Hiç yatışmamıştım, polis gelip de benim ve öfkeden deliye dönmüş Myles'ın ifadesini aldığı anda bile sakinleşmemiştim. Dün gece beni banyodan çıkardığı andan itibaren kollarını kavuşturup arkamda durmuştu ve ben polisle konuşurken suratı hep asıktı. Ardından beni üst kata çıkarmış, öylece yatak odasına bırakmış... bir daha da geri gelmemişti.

Bikini üstümü askıdan alıp üzerime geçirdim. Naylon kumaş hassas meme uçlarıma sürtününce titrek bir nefes verdim. Gözlerimi kapattığım anda gözümün önüne dün akşamdan sahneler geliyordu. Memelerime bakışı. Hem de şehvetle. Külotumun arkasını parmaklarına dolayıp bacaklarımin arasındaki danteli iyice sıkıştırmıştı. En ufak hareketiyle orgazm olabilirdim. Ağzımın içini mükemmel bir şekilde doldurmuştu. Hemen yanımdaydı ve kalçalarım kasıklarına değiyordu. Kendini tamamen benim insafıma teslim edip otoritesini esnetmişti. Kendimi hiç bu kadar inanılmaz ve cesur hissetmemiştim.

Öne eğilip kollarımı lavaboya yasladım. Duş aldığım için tenim biraz nemliydi ve uyluklarımı birbirine doğru bastırdım. Sertçe. Nefesimin aynayı buğulandırmasını izledim. Onu arkamda hayal ettim, iriyarı ve hırçındı. Gömleğini çıkarıp yere atıyor, kalçalarımı tutup kasıklarına doğru çekiyordu.

*Aferin kızım*a, demişti. Düşüncesi bile beni neredeyse inletiyordu. Bu niye bu kadar hoşuma gitmişti? Aslında hiç hoşlanmamam gerekirdi. Bu adam bana iğrenç davranan bir pislikken, dizlerimin üstüne çöküp ağzımın kontrolünü elimden almasını istememeliydim. Fakat ona o kadar tutulmuştum ki canım yanıyordu. Attığı şaplak beni uyandırmış, nefesimi kesmiş, zihnimi ele geçirmişti. Acı veren bir uyanıştı... ve ben daha fazlasını is-

tiyor olsam da bir yandan endişeliydim. Ona bağlanmayacağımı söylemiştim ve bunu söylerken ciddiye dim.

Ciddiydim.

Ama ona böyle bir tepki vermeyi bekle miyordum. O yüzden belki dün gece gelip de yarım bıraktığımız işi tamamlamaması iyi olmuştu. Kendimi geri çekmem iyi olacaktı.

Sonuçta fantezi kurmaya karşı koyulmuş bir kural yoktu.

Kendi kendimi ikna edince vücudum gevşedi. Soluklarım hızlandı ve eğilip ağzımı dirseğimin kıvrımına dayadım, iki parmağımı yavaşça duşta yumuşamış klitorisime doğru götürdüm. Klitorisimi bulup okşamaya başlayınca içimden kesik bir ses yükseldi. Banyoda etrafımı saran buharla bir başı maydım, mahrem bir alandaydım. Yalnızdım. Buna hakkım vardı. Kolumun hassas iç kısmına dişlerimi geçirirken, kendimi parmaklarımla normalden daha sert okşadım, dün akşamki kadar yükselmeye çalışsam da bunu bana sadece onun yaşatabileceğini *biliyordum*.

En azından biraz rahatlar gibi oldum. Oluyor...

"Taylor!" Yatak odasının dışından kardeşimin boğuk sesini duydum. Holden sesleniyordu. "Kahvaltı masada. *Waffle* yaptım. Dün sabah pazardan aldığım böğürtlen şurubunu koydum."

Alnım aynaya çarptı. "Kahretsin," diye fısıldadım, sırılsıklam olmuşum. Hâlâ duşun ıslaklığı mıydı yoksa terlemiş miydim, bilmiyordum. Vibratörümü yanıma almamam gerçekten inanılmazdı. Kardeşimle tatile çıkarken saçma gelmişti. Elle masturbasyon konusunda hiç tecrübem yoktu. Sadece bildiklerimi yaparsam bu sonsuza kadar sürerdi. Beni aramaya bir ekip gönderirler ve parmaklarımla doğru ritmi yakalamaya çalıştığım sırada bulurlardı.

"İyi misin?" diye seslendi Jude.

"Evet," dedim boğazımı temizleyerek ve doğruldum. Jude eve ben dün gece polis tarafından sorgulanırken girmişti, bu manzara karşısında suratı kireç gibi olmuştu. En son istediğim şey onu daha da endişelendirmekti. "Hemen iniyorum."

Yatak odasına dönerken kızarmış boynumu elimle serinlettim, ardından bikinimin altını giydim ve üzerine de bol bir pamuklu pantolon geçirdim. Uykusuz geçirdiğim geceden en azından iyi bir şey çıkmıştı. Ödül avcısından uzak durmak ve tatilimin kontrolünü geri kazanmak için bugün Groupon'dan şnorkelle yüzme dersi almıştım. Cod Burnu'nun diğer tarafındaydı.

Evet. Mesafe.

Nereden baktığınıza bağlıydı.

İki türlü de iyiydi.

Belki de o yüzden pencerede durmuş, dün gece Myles'ın kaldığı yere bakıyordum. Belindeki silahıyla verandada duruyordu. Hâlâ oradaydı, telefonundan bir şeye bakıyordu. Bacağının üzerinde de bir not defteri vardı.

"Sırtüstü yat, Taylor. Külotunu çıkar. Tanrıya yemin ederim ki seni çok fena sikeceğim."

Vajinam dün gece az kalsın yaşanacakları hatırlar hatırlamaz uyarıldı. Çok vahşi olabilirdi. Ben de vahşi olabilirdim, onun gücünü kabul eder, üzerimde kullanması için yalvarırdım. O da söylediğim gibi yapardı. Myles'a minnettar olmamak elimde değildi. Bir kez olsun bir erkek bana sadece annesiyle tanıştıırılacak bir kızmışım gibi davranmamıştı. Dün gece cinsel bir varlıktan ibarettim. Sadece bir kadındım.

Ne yazık ki, ödül avcısına hissettiğim şey sadece fiziksel çekim değildi. Ona güvenmişim. Hem de düşündüğümünden çok daha fazla. Dün gece geri dönmeyince öylece kalakalmıştım. Rüzgârda savrulan bir uçurtma gibiydim. Üzerimde böyle bir etkisi olduğunun farkında değildim ve bunun tekrar yaşanmasına izin vermemem gerekiyordu. Özellikle de aşka, geleneklere ve aradığım her şeye dudak büken biri olduğu düşünülürse.

Myles sanki gözlerimin geniş omuzlarında gezindiğini fark etmiş gibi birden başını kaldırıncı bakışlarımız buluştu. Bakışları sıcak, dudakları sımsıkı kapalıydı. Karnımdaki kıpırtının

aşağı doğru inmeye başladığını hissettiğim gibi geri çekildim, hemen yatağın üstünden tarağı alıp saçlarımı taramaya başladım. Yatak odasından çıkmadan önce vücuduma güneş koruyucu nemlendirici, dudaklarıma da elmalı dudak nemlendiricisi sürdüm. Aşağı indiğimde kardeşim önündeki tabağında hiç dokunulmamış *waffle*'larla beni bekliyordu.

"Bensiz başlasaydın."

"Selam." Söylediğimi duymazdan gelip ben oturur oturmaz şurubu bana uzattı. "Nasılsın?"

İkimiz de misafir odasına baktık. Cam kırıkları kenara doğru süpürülmüştü, pencere de inşaat bandıyla çevriliydi. "İyiym. Sence Lisa'yı arayıp pencereye olanları anlatmalı mıyım? Kardeşinin yasını tutarken onu böyle bir şey için arayıp canını sıkmak istemiyorum."

Jude çatalının kenarını yaladı. "Myles muhtemelen Lisa'yı çoktan aramıştır. Bu cinayeti Lisa'nın erkek arkadaşının hatırına çözmeye çalıştığını söylemiştin ama yine de olan bitenden onu haberdar ediyordur. Ayrıca pencereden içeri bir şamandıranın girmesi ciddi bir olay."

"Evet," dedim iç çekerek. "Galiba haklısın."

Waffle'larımıza tereyağı sürüp üzerlerine şurup dökerken hiç konuşmadık. "Özel dedektif demişken..." dedi Jude gözlerini kısarak bana doğru baktı ve sesini alçalttı. "Polise, pencereden içeri şamandıra girdiği sırada yatak odasında Myles'la 'sadece konuşuyorduk' derken gözlerini hızlıca kırıştıırıyordun, hani genelde yalan söylerken yaptığın gibi." Gülümsemesini gizlemek içine ağzına kocaman bir lokma attı. "Burnumu sokmuyorum. Sadece... biliyorsun işte. Tatil kaçamağı konusundaki seçimine şaşırdım. *Kötü* anlamda değil. Sadece şaşırdım."

Yüzüm dur tabelası rengine dönmüştü. "Yatak odasında konuştuğumuz bir an *vardı*. Tamamen yalan sayılmaz."

Jude ağzındaki lokmayı çiğnerken bana baktı, çok keyfi yerinde görünüyordu. Hiçbir şey söylemedi.

“Şey...” dedim elimdeki çatal ve bıçakla oynarken. “Şöyle ki...”

“Bana anlatmak zorunda değilsin, T.”

“Anlatmak istiyorum. Genelde aşk hayatını anlatan *sen* olursun. Aksi pek olmaz.”

Bir lokma alırken gülümsedi. “Benim anlamsız kaçamaklarıma aşk hayatı diyorsun, çok nazıksın, T.”

“Yakın zamanda Dante’yle konuştun mu?” diye sordum. Aklıma daha iyi bir şey gelmemiştir.

Jude çiğnemeyi bırakıp tabağına baktı. Sonunda yuttuğunda, sanki boğazından aşağı bir olta iğnesi iniyormuş gibiydi. Bu konuyu neden şimdi açmıştım ki? En iyi arkadaşını ve aşk hayatını aynı konu içinde sormak ne büyük aptallıktı. Şimdi ikisini bir tutuyormuşum gibi anlaşılacaktı ama aslında öyle bir şey yoktu. Yani... muhtemelen yoktu. Bilmiyordum. “Hayır. Film çekiyor, sanırım?” Güldü ama zoraki olduğu çok belliydi. “Geçen hafta Singapur’daydı. Bu hafta New York’ta. Bilmiyorum. Artık onu takip edemiyorum. Denemeyi bıraktım.”

Bırak gitsin.

Son zamanlarda bir şeyleri bırakmakta epey zorlanıyordum. “Eskiden pazar günleri arardı. Artık aramıyor mu?”

Jude tereddüt etti. “Arıyor. Ben sadece... genelde meşgul oluyorum. Ya da o saat farkını hesaba katamıyor ve ben uyuyor oluyorum.” Omuz silkti. “Yakında konuşuruz.”

Başım la onayladım. “Güzel. Selam söyle.”

“Söylerim.” Jude, verandada alçak sesle telefonda konuşurken volta atan Myles’ı başıyla işaret etti. “Bütün gece orada bekledi. Seni koruyor.”

“Bizi koruyor,” diye düzelttim serçeparmağımın kenarına bulaşan şurubu yalarken. “Ve sanırım suç mahalline dönme ihtimaline karşı suçluyu yakalayabilmek için pusuya yatmış bekliyor.”

“Bundan emin misin?” Jude’un yüzündeki muzip bakışın

geri geldiğini gördüğüme çok sevinmiştim. Sadece bu olayla ilgili olmasa da olurdu. "Adam belli ki sana abayı yakmış."

Şüphe dolu bir kahkaha attım. "Abayı yakmış derken? Çünkü dün gece bana kır düğünü bekleyen bir arıza gelin olduğumu söyledi."

Lokma Jude'un boğazına takıldı, Heimlich manevrası yapmak için yerimden fırladım.

Yaşaran gözlerle oturmamı işaret etti. "İyiym. Tanrım, öyle dememiştir."

"Dedi."

"Ve sen... hâlâ onunla... *konusuyor* muydun? Şamandıradan önce yani?"

"Evet." Çatalı elime aldım ama hemen *pat* diye geri koydum. "Tanrım, bana arıza gelin dedikten sonra onunla kaçamak yaşadım. Benim *neyim* var böyle?"

Jude sesli bir nefes verdi. "Belki de dürüstlüğü seni çekmiştir."

"Olabilir. Belki de bu çatalı alıp onun kışına..."

Ön kapıda birinin boğazını temizlediği duyduk.

Jude'la kafamızı çevirdiğimiz anda Myles'ın elinde not defteriyle kapı pervazına yaslandığını gördük. Beni izliyordu. Her zamanki gibi dikkatliydi. "Günaydın," dedi ve kapıyı itip mutfığa girdi. "Kahve çalacağım. Geceyi kışınızı korumak için burada geçirdiğim göz önüne alınırsa, sizin için sorun olmaz diye düşünüyorum."

"Kimse senden bunu istemedi," dedim hemen. "Biz kendimizi koruruz."

Homurdandı, fincana kahve koyarken sırt kasları hareket ediyordu.

O eski kotun kalçalarını nasıl sardığıyla hiç ilgilenmiyordum. Ancak *bu kadar* ilgilenmeyebilirdim gerçekten.

Jude bir bana bir de Myles'a baktı, gittikçe daha da huzursuz olmaya başladı. Kardeşim uzayan sessizliklerden nefret ederdi. Aslında ikimiz de ederdik çünkü ebeveynlerimiz yoğun geçen iş

gününün ardından akşam yemeğinde konuşmama kuralı koymuştu. Yorgun oluyorlardı. Bizi belli kalıplara sokmuşlardı ve söyleyeceğim hiçbir şey benim hakkımdaki izlenimlerini değiştiremezdi. Beş saniye boyunca ellerimi kullanmadan bisiklete de binsem, okul hoparlöründen gönüllü olarak Bağlılık Yemini'ni de okusam ben onlar için daima garantici Taylor'dım. Belli bir yerden sonra onların fikirlerini değiştirmeye çalışmayı bırakmıştım. *Kendiminkini* de.

Yıllar önce, Jude'la yemek masasında yan yana otururken okulda olup bitenleri anlatma hevesiyle dolup taşardık ama odamıza geçene kadar söyleyeceklerimizi yutmak zorunda kaldık. Fakat artık yetişkindik ve özellikle de yemeklerde hiç fire vermeden konuşma eğilimindeydik. *Gerçi şimdi olmazdı*, şimdi Jude'la bir baş hareketiyle iletişim kurmaya çalışıyordum ama kardeşim herhangi bir şey söyleme ihtiyacıyla kıpkırmızı kesilmişti. "İstersen kendine bir tane de *waffle* at," dedi sanki sonunda patlayan bir balon gibi. "Tava hâlâ kızgın."

Ödül avcısı iri omzunun üzerinden bana bakıp sırttı. "Eğer sorun olmayacaksa."

Jude ağzını oynatarak benden özür diledi. Masanın üzerinde duran telefonunun ışığı yanınca dikkatini ekrana çevirdi. Yutkunarak telefonunu alıp şortunun cebine soktu. Bu hareketi pek hoşuma gitmese de şu an bunu sorgulayacak durumda değildim. Yanımızda bu dev varken olmazdı. "Bugün ajandanda ne var, koca adam?" diye sordu Jude ödül avcısına. "Araba takibi mi? Yoksa Taylor'a cesetlerin etrafının tebeşirle nasıl çizildiğini mi anlatacaksın?"

Hüsran içinde başımı iki yana salladım.

"Şüphelilerle yöntemlerimi paylaşmıyorum," dedi öfkelenerek.

"Gerçekten mi?" diye çıktım. "Biri penceremizden içeri şamandıra attıktan sonra bile *hâlâ* şüpheli miyiz?"

"Jude'un şamandıra fırlatıldığı sırada nerede olduğuna dair geçerli mazereti yok. Şüpheleri üzerinizden çekmeye çalışıyor olabilirsiniz."

Ödül avcısının sakın ses tonundan ve masanın üzerinde duran bir sürü bıçak olmasına rağmen bana arkası dönük duruşundan, aslında bizden *gerçekten de* şüphelenmediğini anladım. Ama bizi listeden çıkarmaması ve bizimle bilgi paylaşmaması beni aynı derecede sinirlendirdi.

“Dün gece silahı bulunca seni değil de polisi çağırmalıyım. Memur Wright iletişim konusunda çok daha başarılı.”

“Wright’ın çenesi düşük. Daha baştan size hiçbir bok söylememiş olması gerekirdi.” Yanılmıştım. Myles hiç de sakın değildi. Döndüğünde, fincanı tutan elinin eklemlerinin bembeyaz kesildiğini fark ettim ve fincan kırılacak diye tedirginlikle bekledim. “Seninle gizli bilgileri paylaşmış olmasının bazı sonuçları var. Dışarıda bir yerde olayı kurcalıyorsun diye sinirlenen biri var. Hem de sana *zarar* verecek kadar sinirlenmiş biri. Bunu anlıyor musun?”

Sandalyemde döndüm. “Evde olduğunu unutmadan konuş lütfen. Bana bağırmana gerek yok.”

“Bağırmıyorum.”

“Bir de bağırıydın!”

Bana alnımın ortasından bir boynuz çıkmış gibi bakıyordu. “Bugünkü planın ne? Bensiz hiçbir yere gidemezsin.”

“Şnorkelle yüzmeye gelmek istemiyorsan senin için epey zor olacak.”

“Şnorkel.” *Waffle*’ı tam tavaya atacakken durdu. “Biri dün gece seni alenen tehdit etti ve sen şnorkelle dalmaya mı gidiyorsun?”

“Jude suyla ilgili her şeyde *harikadır*,” dedim onun koluna dokunarak. “Kırık bir pencerenin onun tatilini mahvetmesine izin veremeyiz.”

“*Tatilimizi*,” diye düzeltti kardeşim.

“Evet, ben de öyle demek istemiştım.”

Mutfak birden sessizleşince çatık kaşlarla bana bakan Myles’a döndüm. Bir şey söyleyecek gibi duruyordu ama onun ye-

rine yumruğuna öksürüp *waffle*'ını kontrol etmeye döndü. "Tatildeyken herkes gibi plajda uzanıp keyfine bakmak varken bir sürü aktivite yapan insanlardansın, öyle değil mi?"

"Evde de uzanıp keyfime bakabilirim. Tatil, bir şeyler yapmak için fırsattır." Banmak için tabağıma biraz daha böğürtlen şurubu döktüm. "Sen tatilde eğlenmek için ne yaparsın? Bebeklerle dalga mı geçersin? Yaşlı kadınları alışveriş arabasıyla yokuştan mı itersin?"

Jude kahvesinin içine püskürdü, eğlendiği çok belli oluyordu.

Myles'in pek bize katılası yok gibiydi. Tabağını masaya koyup oturdu, kahvesinden kocaman bir yudum aldı. "Şnorkeli iptal edin, olur mu?"

"Mümkün değil."

"Bugün polisle görüşmem gerek. Balistik raporunun bir kopyasını bana vermeyi kabul ettiler. Bugün ya da yarın adli tabipten Ö.S gelir. Sen denizyıldızı ararken sana bakıcılık yapacak vaktim yok."

Masanın diğer tarafında oturan kardeşime, "Ölüm saati yani," diye fısıldadım.

Jude hakarete uğramış gibi fincanını masaya koydu. "Pekâlâ, bak," dedi Myles'a dönüp. "Belli ki koruma olarak donanımlısın ama şnorkel yaparken yanında ben olacağım. Ablama bir şey olmasına izin vermem."

"Haklısın, daha donanımlıyım," dedi Myles hiç beklemeden.

Jude'un yüzündeki nezaket onun cevabı karşısında yok oldu. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Myles sakince kahvesinden bir yudum alırken tek kaşını şüphyle kaldırıp Jude'a baktı.

Artık yetmişti. Onu bıçaklayacaktım.

Cod Burnu'nda çifte cinayet. Podcast listelerinde hemen üst sıraya çıkardı.

"Şüpheli varmış gibi görünüyor. Neden?" Jude sandalyesinde arkaya yaslandı. "Eşcinsel olduğum için mi?"

Ödül avcısı sakince şuruba uzandı. “Hayır. Ağabeyim eşcinsel ve bir öküzün bile ödünü patlatır.”

Jude başını bana doğru yana yatırdı.

Bunu hiç beklemiyordum, der gibiydi.

Aramıza hoş geldin. Bu adama dair *hiçbir* şeyi öngöremiyordum. Aslında şu anda aklıma karısından boşanması ve kaçırılma olayıyla ilgili dün gece plajda anlattıkları gelmişti. Benimle paylaşmıştı. Üstelik içimden bir ses yaşadıklarının onun için hiç de kolay olmadığını söylüyordu. Muhtemelen herkese anlattığı şeyler değildi. Bu adam sadece dışarıdan bakarak anlaşılamazdı. *Lanet olsun!*

“Demiştin ki...” Ellerim bir şeylerle meşgul olsun diye kahvaltıma devam ettim. “Ağabeyinin Boston’da dedektif olduğunu söylememiş miydin?”

Ödül avcısı hemen başıyla onayladı. “En son haber aldığımda terfi almak üzereydi.”

“Ağabeyinle pek sık konuşmuyor musun?” diye sordu Jude.

“Konuşmuyorum. Sen sormadan söyleyeyim, eşcinsel olduğu için değil.” Ağzına bir lokma atıp sanki ahırda yemek yiyormuşuz gibi ağzı doluyken konuştu. “Hain olduğu için konuşmuyoruz.” Aramızdaki boşlukta çatalını salladı. “Şnorkel yapmaya nereye gideceksiniz? Ben sizin için arayıp iptal ederim.”

Ona tamamen yapmacık bir tatlılıkla gülümsedim. “Kendini mecbur hissediyorsan sen de gel çünkü biz gideceğiz. Groupon’un ödemesini çoktan yaptım.”

“Hey.” Jude ekranı mesajlarla dolu telefonunu kaldırdı. “Dünkü hamburgercileri davet edeyim mi?”

Kıs kıs güldüm. “Onları telefona böyle mi kaydettin?”

Jude da benimle birlikte güldü. “Evet. Yanında yıldız ve bir de not var.” Telefonu dudaklarına hafifçe vurdu. “Sarışın olan hamburgerinde ızgara soğan ve lahana turşusu seviyor. Çok net.”

“Çok akıllıca.” Ayağa kalkıp tabakları toplamaya başladım. “İsimleri Jessie, Quinton ve Ryan’dı. Tabii ki davet et, ne kadar kalabalık o kadar eğlenceli.”

Jude kararsız kaldı, önce bana, sonra Myles’a baktı. “Ryan fi-

nans alanında yüksek lisans yapmış heteroseksüel olandı, değil mi?”

Bunu düşünmem gerekti. Aklım hâlâ dün gecede idi. Bir de suratsız ödül avcısında ama o kısmı kimseye itiraf etmeyecektim. “Evet, sanırım.”

“Hımm,” dedi kardeşim. “Bana seni sordu, T. Sen gittikten sonra yani. Geri dönmeyince üzüldü.”

Myles bıçağı tabağına sertçe ve gürültüyle bıraktı.

Açıklama beklermişçesine ona döndük.

Saniyeler geçti.

“Burgerciler’den uzak durun,” dedi Myles sonunda. “Onlar da şüpheli.”

Kardeşim ve ben aynı anda elimizi kaldırdık. “Ah, yapma. Bu çok saçma,” dedim. “Onların ne gibi bir gerekçesi olabilir ki?”

“İş işten geçene dek bilemeyiz.” Ödül avcısı, Jude’a döndü. “Onlarla plajda mı tanıştın?”

“Evet...” diye cevap verdi Jude isteksizce.

“Onlar mı seninle tanıştı? Sen mi tanıştın?”

“Onlar benim yanıma geldi.” Jude görünmez bir elmayı tişörtüne siler gibi yaptı. “Her zamanki gibi.”

“Suçlu genelde kendini soruşturmanın içine sokmanın bir yolunu bulur.” Myles büyük bir gıcırtyla sandalyesini geri itip tabağını lavaboya götürdü, ardından omzunun üstünden kaşlarını çatarak bize baktı. “Kim bilir, belki de hepiniz işbirliği yapmışsınızdır.”

Sonunda neden böyle konuştuğunu anladım. Bizimle dalga geçiyordu.

“Bu senin şakacı tarafın, değil mi? Pençeleri arı kovanına sıkışmış bir ayı gibi davranıyorsun ama aslında şaka yapıyorsun.”

Myles bu benzetmeyi duymazdan gelerek kapıya doğru yürüdü. “Polise buralarda olduğumu hatırlatmak için şehre iniyorum. Yarım saate dönerim.” Hemen sonra Ray-Ban gözlüklerini taktı ama ekşittiği suratını gizlemeye yetmedi. “Şnorkel yapmaya gidiyoruz.”

“Balıkları korkutup kaçıracağın için şimdiden teşekkürler!”

Myles çıkarken kapı menteşeleri gıcırdadı.

“Tanrım.” Jude sandalyesine geri yaslandı, ifadesi çok eğlenmiş gibiydi. “Aranızdaki cinsel gerilim çok fazla. Bunun mümkün olabileceğini hiç sanmazdım.”

“Öyle bir şey...” Omuzlarım düştü. Ağlıyormuş gibi yapmaya başladım. “Peki, tamam. Biliyorum.”

“Belki de o harika bir tatil kaçamağıdır,” dedi çatalını kaldırıp. “Birbirinizden hoşlanmıyorsunuz bile. Birinin diğerine bağlanmasına imkân yok.”

Dışarıda motosiklet motoru çalıştı ve gaza basıldı. Ardından bloktan aşağı doğru uzaklaştı.

Sonra da ses tamamen kesildi.

“Evet,” dedim gülümsemeye çalışarak. “Harika.”

Birkaç dakika sonra lavabonun başında durmuş kahvaltı tabaklarını yerleştirirken kapı çaldı. Hâlâ masada oturup telefonunu kurcalayan Jude’la birbirimize şaşkınlık içinde baktık. “Ben açarım,” dedi.

Tezgâhtaki tahta bıçaklıktan bir kasap bıçağı aldım. “Ben de geliyorum.”

Jude gülümsemesini saklamak için eliyle ağzını kapattı. “Bir milyon yıl da geçse sen o elindekini soğan doğramaktan başka bir şey için kullanamazsın.”

“Bir yerine çizik atabilirim,” diye fısıltıyla karşılık verdim. “Onu şaşırtıp kaçırmaya yetecek kadar.”

Saçımı karıştırarak beni yanına çekti ve birlikte kapıya doğru yürüdük. Kapıya varınca eğilip gözetleme deliğinden baktı ve yüzünde çok daha az bir gerginlikle topuklarının üzerinde hareket etti. “Genç bir kadın. Tanımıyorum.”

Bu kez de ben baktım. Kapının arkasından elimdeki bıçakla bıçaklama hareketi yaparken, “Hımm. Size yardımcı olabilir miyiz?” diye sordum. Jude’un omuzları sessiz kıkırdayışıyla titredi.

“Evet! Merhaba!” diye cevap verdi kadın heyecanla. “Yolun karşısında yaşanan cinayet olayıyla ilgili hızlıca bir soru sormak istiyorum. Bana yardımcı olabilir misiniz?”

“Soru ne?”

Genç kadın duraksadı. “Böyle kapının arkasında pek rahat konuşmıyorum.”

Kardeşıme bakıp omuz silktim. O da omuz silkti. “Biz iki kişiyiz. O tek,” diye fısıldadı. “Üstelik boş da değilsin.”

“Doğru.” Kilidi açtım. “Tamam, dışarı geliyoruz.”

Kapı açılır açılmaz karşımıza bir adam çıktı.

Omzunda bir kamera vardı.

Kadın arkasından bir mikrofon çıkarıp yüzüme tuttu. “Cesedi bulan sizmişsiniz, doğru mu?”

Kameranın lensindeki yansımama bakıp gözlerimi kırptırdım. “Ee...”

Jude küfredip beni eve geri soktu ve kapıyı çarptı. Ama o sırada muhabir ikinci soruyu da sordu. “Kaynaklarımıza göre biri dün gece pencerenizden içeri bir şamandıra atmış. Hedef alındığınız doğru mu?”

Jude kilidi çevirdi.

Yavaşça kapıdan uzaklaştık.

“Hedef alınmak,” diye homurdandım. “Bu çok fazla değil mi?”

Jude da, “Çok fazla,” diye onayladıktan hemen sonra ekledi. “Haklısın, T.”

Henüz pencereden atılan şamandıranın sebebini enine boyuna düşünme fırsatım olmamıştı ama şimdi böyle açık bir şekilde ifade edilince midem bulandı.

“Bari bunu ödül avcısına anlatmayalım. Kayıтта olan bir kameranın görüntümüzü almış olmasından hiç hoşlanmama ihtimaline karşı.” Bıçağı en yakın yere bıraktım. “Muhtemelen önemli bir şey değildir. Sonuçta cevap vermedik.”

Kardeşim bir kahkaha attı. “Doğru.”

“Belki de o gelmeden gitsek daha iyi olacak.”

“Aklımı okudun.”

MYLES

Oltaya Gelen Bir Şeyler Var Dalış ve Eğlence'nin otoparkına park ettiğim sırada keyfimin yerinde olmadığını söylememe gerek yoktu. Taylor'ın arabası tanımadığım iki arabayla birlikte oradaydı. Şoförleri her kimse daha şimdiden onlardan nefret ediyordum.

Bensiz gitmişlerdi.

Şehir merkezinden döndüğümde arabası yoktu. Evin arka kapısının kilidini açmak on saniyemi bile almamıştı ve içeri girer girmez ortadaki kasap bıçağını görüp de açıklayacak kimseyi bulamamak gerçekten *harikaydı*. Mide yanmam da tam bir orospu çocuğu gibi davranıyordu. *Antiasit'lerimi plasebo'larla* değiştirdiklerinden emindim. Oscar Stanley cinayetini araştırmam gerekirken lanet Cod Burnu'nda bir ikinci sınıf öğretmenin peşinden koşuyordum çünkü onun tehlikede olma olasılığı beni köşeye sıkıştırıyordu.

Onun da şüpheli olduğunu kendime hatırlatmak zorunda kalıp duruyordum.

Sırf diğer adamların yanında bikiniyle olduğu düşüncesi başımı ortadan ikiye ayıracak kadar ağrıttığı için çelik burunlu botlarla öylece plaja giremezdim.

Bu benim işim değildi.

Bunu söylediğim anda kendimi yalancı çıkardım. Koyda,

sürekli A alan öğrenci edasıyla eğitmene gülümseyerek başını sallayan Taylor'ı bikini altı ve sörf tişörtüyle gördüm. Eğitmenin arkasında dört erkek daha vardı. İyi ki Jude da oradaydı. Kardeşi beni rahatsız etmiyordu. İyi bir adama benziyordu. Ama Yüksek Lisans Ryan olduğunu düşündüğüm herif, arkasındaki denizden çok Taylor'ın vücuduyla ilgileniyormuş gibi görünüyordu ve o anda mide asidim kaynarca gibi boğazıma yükseldi.

Gün içinde kaç erkek ona ilgi gösteriyordu? On? Yirmi? Bu mesele gittikçe saçma bir hal almaya başlıyordu.

Ağzıma bir avuç dolusu *antiasit* atarken Taylor beni gördü.

“Aa,” dedi alçak sesle. “Bizi bulmuşsun.”

Hapları dişlerimin arasında ezerken Ryan'a öldürecekmiş gibi baktım.

“Bi-bizi *nasıl* buldun?” diye sordu Taylor.

“Şnorkel yerlerinin hangisinin ismi en aptalca diye baktım,” dedim ona. “Oltaya Gelen Bir Şeyler Var diye bir yeri ancak sen seçersin.”

Bir şey diyemeden eğitmene döndü. “Sadece şaka yapıyor.”

“Önemli değil. Buranın adını on bir yaşındayken kızım koydu.” Kumun üzerinde, adamın ayaklarının dibinde içi ekipman dolu bir file çanta vardı. Beni işaret ederek, “Siz de... bize katılacak mısınız? O kadar büyük paletlerim var mı, bilmiyorum ama...”

Botlarımı çıkarıp fırlattım. Çoraplarımı kuma bıraktım. “İdare ederim.”

Eğitmen ekipmanı dağıtmaya başladı. Gözlük-şnorkel takımı ve paletler. Can yelekleri. Bana uzattığı her şeyi aldım ama hiçbirinin bana olmayacağından emin olduğum için denemeye bile yeltenmedim. Taylor sürekli çatık kaşlarla bana bakıyordu. Güzel. *Peki.*

“Pekâlâ, şimdi ikili gruplara ayrılıyor,” dedi eğitmen.

“Taylor...” diye başladı Ryan.

Taylor ona döndü.

Beni ise Taylor'ın başının üzerinden ona yavaş bir ölüm sunacakmışım gibi baktım.

"Defol git," dedim net bir şekilde.

"Ben Quinton'la eş olacağım," dedi Ryan birden can yeleğini bağlarken. "A...ama zaten iki palette varırım yanına, olur mu?"

Diğerleri tüm eşyalarını alıp kıyıya ilerledi ve gözlüklerinin buğulanmasını nasıl önleyeceklerini öğrenmek için eğitmeni dinlediler. Taylor onların peşinden gitmek yerine kollarını kavuşturup bikinili kalçalarını hafifçe hareket ettirdi. Bu sırada ben de bikinisinin iplerine dokunmak için deli oluyordum.

"Duydun mu?" dedim gözlük ve şnorkel dışındaki ekipmanı yere bırakırken. "İki palette yanına varırmış."

"Kapa çeneni."

Beni öldürecekmiş gibi bakıyordu. Onu öpmeyi o kadar çok istiyordum ki midem düğümleniyordu. *Aklından bile geçirme.* Aptal bir kendini koruma güdüsü ona dokunmaya ve öpmeye alışmamam konusunda beni uyarıyordu. Bunu alışkanlık haline getiremezdim, aksi takdirde ondan kopmak imkânsız hale gelecekti. Ya bu kadından uzak duracaktım ya da aklımı başımdan götürmesi riskini göze alacaktım.

Eğer kendimi yeniden bir ölüm kalım meselesinin içine atmak gibi bir hataya düşersem, o zaman Boston'dan ayrılımanın ne anlamı vardı? Delilleri yanlış değerlendirip de bir olayı daha mahvetmeyeyim diye rozetimi teslim etmemiş miydim? Başka canlar da mı gitsin istiyordum?

Sessizliğimi açıkça ondan rahatsız olduğum şeklinde yorumlayan Taylor topuğunun üzerinde dönüp koyun diğer tarafına doğru yürümeye başladı. "Sen plajda kalır mısın, lütfen? Keyifle şnorkel yapmak istiyorum."

Tabii ki bikinisinin poposunun arasına girişine, her adımda kalçalarını biraz daha açıkta bırakmasına hayran olarak onun peşinden gittim. "Onu duydun, bücür," dedim ukalaca. "Eşli çıkmak gerekiyor."

“Bizim hiçbir zaman eş olamayacağımız kesin.” Adımları biraz yavaşladı. “Tabii karakolda öğrendiklerini bizimle paylaşmadığın müddetçe.”

“Olmaz. Sen bana neden evin ön kapısının orada bir bıçak durduğunu anlatmak ister misin?”

“Hayır.”

Dişlerimi sıktım. Sadece aramız bozuk olduğu ve... bundan hiç hoşlanmadığım için değildi. İnsanlara karşı hırçın olmak benim için normal bir şeydi. Ailem bu şekilde iletişim kurardı. Her şey doğrudan söylenir, kavga edilir ve karşıdaki aşağılanırdı. Açıkçası insanların berbat bir herif olduğumu düşünmeleri umurumda değildi. Bunu kendime itiraf etmek utanç verici olsa bile Taylor'ın bana biraz daha gülümsemesini isterdim. Dün gülümsemişti, öyle değil mi? Daha fazla gülümsemesi için ne yapmam gerekiyordu?

Gülümsemekte tehlikeli ya da sorumsuzca bir yan yoktu.

Beraber uyumaktan daha güvenliydi. Öyle değil miydi?

Dün gece plajda ona geçmişime dair bazı çirkin kısımları anlattığımda bana gülümsemekten çok daha fazlasını yapmıştı. Bir daha o kadar ileri gitmemeliydim. Hem onun iyiliği hem de araştırmanın gidişatı için. Ama onun bana olan kızgınlığı uzadıkça benim de huzursuzluğum artıyordu. Niye ona karşı da diğer insanlara olduğum gibi duygusuz olamıyordum?

Buna cevabım yoktu. Tek bildiğim, benim yanımdan kızgın ayrılmasından hiç hoşlanmadığımdı.

Üzgündüm.

Dün gece bana duyduğu güven... Bunu tekrar istiyordum, elimde değildi.

Daha fazlasını almak için bir şeyler vermem gerekiyordu.

Lanet olsun.

“Beni dinle, Taylor...” Onu dirseğinden yakalayıp durdurdum, teninin -aslında her yerinin- ne kadar yumuşacık olduğuna takılmamak için kendimi zor tuttum. İtiraf etmeliydim

ki onun kırmızı, dantelli kaçamak külotunu cebimde taşıdığım perşembe gününden beri vücudunu çoktan takıntı haline getirmiştim. “Ölüm zamanı daha erkenmiş. Oscar sen onu bulmadan yirmi dört saat önce ölmüş. Sunduğun mazeretler incelendi. Yani...”

Yüzü parladı ve midemin yanması buhar olup gitti. “Artık şüpheli değil miyiz?”

“Hayır.”

“Oh.” Bir kahkaha attı. “Bana bunu söylemekten nefret ediyorsun, değil mi?”

“Evet.” Vay canına. İnanılmayacak kadar hızlı cevap vermiştim. Ellerimi belime koydum ama sonra hemen indirdim. “Hayır. Nefret etmiyorum.”

Güneşten gözlerini kısarak baktı. Güneş gözlüğü yoktu.

Hiç düşünmeden kendiminkini çıkarıp ona taktım.

Ona çok büyük gelmişti. Burnunun ucuna kaydığı sırada bir an için şaşkınlık baktı. Niye biri göğsümün üzerinde tepiniyor gibi hissediyordum? “Pekâlâ.” Başımla koyu işaret ettim. “Git de lanet balıklara bak.”

Bir kahkaha atınca gözlük gözünden düştü.

Kuma düşmeden havada yakaladım.

“Bu kadar komik olan nedir?”

“Pekâlâ.” Kayalığa doğru yürümeye devam edince yine onun peşine takıldım. “Sen benim öğrencilerimden biri olsaydın, sende duygularının resmini çizmeni isterdim. Muhtemelen de ortaya bir death metal albüm kapağı gibi bir şey çıkardı.”

“Duygular” dediği an irkildim ve konuyu hemen değiştirdim. En azından artık benimle konuşuyordu. Pek gülümsemi-yordu ama buna zaman vardı.

Hayır, yoktu. Bir cinayeti araştırmam gerekiyordu.

Olması gerekenden daha meraklı bir tonla, “Nasıl birisin?” diye sordum. “Öğretmen olarak yani.”

“Şey...” Kayalığın yanındaki açıklıktan girdik ve sığ bir su birikintisinin yanında durduk. Üzerimizi kayalar kapattığı için,

gölgede gözlerini bana dikerek benimle konuşup konuşamayacağına karar vermek istermiş gibi baktı. *Güven bana.* Zihnimde tanışıklığımızın zaman çizelgesini oturtmaya çalıştım. Dün geceye kadar kabaydım, her zamanki bendim aslında. Kontrolü elimden bıraktığım gibi o da yumuşamıştı. Bana güvenmişti. Bu sabah yine kaba davranınca o güveni kaybetmiştim. Belki de sadece kabalıktan vazgeçmeliydim. Eğer ondan istediğim şey...

Ne?

Benden *hoşlanması* mı diyecektim?

Benden hoşlansa ne olacaktı ki? Ya da ben ondan hoşlansam ne olurdu?

“Sulu gözlüyüm,” dedi sonunda ve endişeli düşüncelerim hemen önemini kaybetti. “Sürekli ağlıyorum. Malzeme odasında ağlarken bulunmakla anılırım.”

Bu hiç hoşuma gitmedi. “Neden?”

“Çocuklar. Onlar hep çok dürüst, çok güzel şeyler söylüyorlar. Laflarını tartmak için fazla küçükler ve bu özellikle de erkek çocukları için geçerli. Biliyor musun? Erkekler duygularını kendine saklamayı erken öğreniyor ama benim ikinci sınıflarım henüz bunu öğrenmedi.” Gözlerinin nemlendiğini fark edince göğsüme öyle bir ağırlık oturdu ki bir adım geri çekilmek zorunda kaldım. Fakat o bunu fark etmedi. “Okulun son gününde bir tanesi, ‘Okuldaki annem olduğun için teşekkür ederim, Bayan Bassey,’ dedi ve neredeyse nefes alamadım.”

“Şimdi de öyle misin?”

“Hayır.” Başkalarının yanında ağlamak dünyanın en normal şeyiymiş gibi gözlerini sildi. “Neden? Bu bir şey değil. En fazla birinci seviye gözyaşı sayılır.”

“Tanrım.”

“Seni rahatsız mı ediyor?” Terliklerini çıkarıp suya girdi ve merakı beni şaşırttı. “Buna cevap vermek zorunda değilsin. Dev bir mürekkepbalığı seni boğuyormuş gibi görünüyorsun. Annemle babam da ağlamamdan hoşlanmazdı.”

Homurtuyla tişörtümü çıkarıp yere attım. Silahımın emniyetini açıp onu da kenara koyduğum gibi hemen peşinden suya girdim. Burada çok fazla kaygan taş vardı. Birinden kayıp düşerse diye yakınlarında olmalıydım. “Annenle baban da benim gibi zor insanlar mıydı?”

“Zor değil. Sadece gerçekten gözü peklerdi. İşleri mantıklı ve özverili davranmalarını gerektiriyor. Daha büyük bir şeyin yarına. Düşünecek ya da duyguları işin içine katacak vakitleri yok. Bu onlar için zaman kaybı. Muhtemelen buna sen de katılırs...”

Bana bakarken sorusu yarım kaldı.

Aniden durdu, yanakları kızarmaya başladı.

Tek kaşımı kaldırıp sorusunu bitirsin diye bekledim. Sonra neden birden durduğunu anladım. Dün gece dünyayı yakıp yı-karken tişörtümü çıkarmış olduğuma yemin edebilirdim ama belli ki çıkarmamıştım. Gövdemi ilk kez gördüğü için böyle şaş-kındı. Göz kapakları titreşti. Tanrım, gördüğü şey hoşuna git-mişti. İster istemez bunları da zihnime not aldım. Taylor kiloyu önemsemiyordu. Göğüs kıllarını ve dövmeleleri de.

Ya da çeşitli bıçak yaralarını.

Hayır, hepsi hoşuna gitmişti. *Nasıl olacaktı* da ellerimi bu ka-dından uzak tutacaktım? “Bir şey diyordun, Taylor?”

“Bir şey mi diyordum?”

Titrek ses tonu bile aletime hayat vermeye yetti. “Ağlamanın zaman kaybı olduğu konusunda annenle babana hak verip ver-medigimi soruyordun.”

“Sanırım cevap vermesen daha iyi. Mahvedeceksin...” Elini havaya kaldırıp vücudumu işaret etti. “Bunu.”

Kahretsin, vücudumu beğenmişti. Tahrik olduğum kadar şaşkındım da. Zaten sonraki sorumdan aklımın ne kadar ba-şımdan gittiği anlaşılıyordu. “Yüksek Lisans’tan daha mı iyi?”

Dudaklarını birbirine bastırdı, cevap verip bana bu hazzı yaşatmak istemiyordu. “Daha mı iyi derken?” Suda yürümeye devam edip saçını arkaya attı. “Bilmem. *Farklı* diyebiliriz.”

Peşinden giderek dişlerimi sıktım, dizlerinin üzerine ve baldırlarının arkasına sıçrayan su tanecikleri yüzünden dilim damağım kurudu. Yüzüme dolansın diye uğruna bütün birikimimi feda edebileceğim baldırlardı bunlar. Bir anlığına durup, Taylor’la bir kaçamak yapsam ve hemen ardından kafamı toplatıp Cod Burnu’ndaki işime geri dönsem diye düşündüm. Konsantrasyonum söz konusu olduğunda, ne yazık ki zaten riskli bir durumdaydım. “Evet. Annenle babana katılıyorum. Ama bu *herkesin* kendini... baskılayarak yaşaması gerektiği anlamına gelmiyor. Her zaman mantıklı düşünmek gerek. Duygusal insanlar olmasaydı dünya çok soğuk bir yer olurdu.”

Ona yetiştiğimi fark edince yavaşça başını kaldırıp bana baktı. Temkinliydi. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet.” Boğazımdaki tuhaflığı yutkunarak temizledim; gözlerimde gördüğüm umut biraz fazla hoşuma gitmişti. Özellikle de bana bakarken. “Ayrıca duşta Kelly Clarkson söyleyenler? Bence onları da katabiliriz.”

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve hemen arkasından kahkaha attı. Mağaranın içinde ışık huzmeleriyle birlikte sesi yankılandı. Neşesi birden kaçınca onu omuzlarından tutup yavaş bir şekilde sarstım.

“Aklına ne geldi?”

Bu da hayatımda ilk kez birine bu soruyu sorduğum an olarak kayda geçebilirdi.

“Rahatlamam gerektiğini düşündüğü zamanlarda Jude’un beni ağlamam için yüreklendirdiğini hatırladım. İyi ki erkek kardeşim var.”

Pekâlâ, onun için sadece iyi bir adam deyip geçmek yeterli olmayacaktı. Ona da iyi davranmam gerekiyordu. Hayatımın içine sızılmıştı.

“Sonra da acaba sen niye *kendi* ağabeyinle konuşmuyorsun diye merak etmeye başladım.”

İçime doğru usul usul bir huzursuzluk yayıldı. “Sana söyledim. Hainin teki o.”

“Ama hain olsa bile yanında olamaz mıydın?”

Şaka yaptığını belli etmek için gülümsedi ve ben de konunun rahatsız ediciliğine rağmen az kalsın gülecek gibi oldum. “Benim seçtiğim kariyeri onaylamadı. Planladığımız gibi Boston’a dönüp özel dedektiflik büromuzu açmamızı istiyor.” Parmaklarımı saçıma götürdüm. “Hiçbir şey olmamış gibi, anladın mı?”

“Christopher’ın kaçırılışını mı kastediyorsun?” diye sordu yumuşak bir tonla.

“Evet,” dedim bağırır gibi. Fakat hemen sonra onun için ses tonumu alçalttım. Adını nasıl hatırlamıştı ki? “Evet.”

“Kardeşin ne olduğunu düşünüyor ki?”

“Kevin mi? O...” Bunu sesli söyleyince tüm organlarım kerpetenle sökülüyormuş gibi hissettim. “Bu olay olduktan hemen sonra bana her dedektifin hayatında onu derinden sarsan bir olay olduğunu ve benimkinin de bu olduğunu söyledi. Benimki daha kötüydü çünkü işin içinde bir çocuk vardı. Doğru çözümün aşikâr olduğunu düşünmedi ama şimdi geriye dönüp baktığımda her şeyi net bir şekilde görebilmem yenilir yutulur bir şey değil.”

Tanrım. Bugün konuşmak istediğim en son şey buydu. Ya da herhangi bir gün.

Ama belki de bu iyi bir şeydi çünkü durum böyle olunca, cinsel anlamda hayal kırıklıklarıyla dolu, çocuk, koca ve her şeyi isteyen Connecticutlı bir ikinci sınıf öğretmeninin peşinden koşan erkek arkadaş gibi durmuyordum. “Ben sadece bir arkadaş vefa borcumu ödemek için Oscar’ın cinayetini araştırıyorum ama işim bu değil. Normalde resmi araştırmalar yapıyorum. Bu tek seferlik bir şey.”

“Ve bunu mahvetmekten korkuyorsun.”

İnkâr edecek oldum ancak lanet olsun ki haklıydı. “Evet. Tamam. Kim korkmaz ki?”

Beni yakından incelerken, “Bilmem,” diye mırıldandı. Çok yakındaydı. “Kendini bu kadar sert şekilde cezalandırmayan biri mesela.”

Boğazım düğümlendi. “En ufak bir fikrin bile yok, Taylor.”

Konuşmayı istemediğimi belirten ses tonuma rağmen bu konunun peşini bırakmadı. Rahatlamış mıydım yoksa sinirlenmiş miydim? Hiç bilmiyordum. Ne o kıpırdıyordu, ne de ben. “Çocukluk arkadaşını kaybettiğin için kendini bu olaya bu kadar adadığını biliyorum. Bencilce sebeplerden değil. İhmalden de değil, sen öyle biri değilsin. Haklısın, tüm detayları bilmiyorum ama niyetinin iyi olduğunu biliyorum.”

“Ölüm kalım meselesi olduğunda iyi niyet yetmiyor. Tıpkı burada olduğu gibi.” İçimde gitgide daha da görünür hale gelen yaralardan kaçma ihtiyacım galip geldi. “Dün gece olan şeyin bir daha olmaması lazım, tamam mı? Bu kadar ileri gitmemizin sorumlusu bendim ve özür dilerim. Benim bu olayı çözüp ödül avcılığına geri dönmem gerek. Yolumdan sapma lüksüm yok.”

“Tamam.” Dediklerimi ciddiye almamıştı ve bir şey söyleyecek gibi bir hali vardı. Anlayabiliyordum. Bu arada, yapamayacağımı bilsem bile söylediğim her şeyi geri almak istiyordum. Aramızda yeşeren bu şeye... her ne ise bir son vermek ikimiz için de en doğrusuydu. “Bana bir iyilik yap, Myles. Madem kafanın benimle karışmasını istemiyorsun, o zaman diğer adaylara defol git deme.”

Kahretsin. Yakalanmıştım. “Nasıl...”

“Ryan’ın güneş gözlüğünden yansımanı gördüm. *Aptal*.”

Onun ağzından başka bir erkeğin adının çıktığını duymak, sinir uçlarımı çatala dolanan spagetti misali burmuştu. “Ah, affedersin.” Öne eğildim, burunlarımız birbirine değecek kadar yakındık. “İki palette yanına gelecek adamı mı *istiyorsun*?”

“Külot hırsızından iyidir.” Başını iki yana salladı. “Hem zaten sen onu niye çaldın ki? Kırmızı hiç de senin rengin değil.”

Sen onu başkası için giymeden yakacağım. Kafamın içinde

tam bir kaos vardı. Bu cümleyi ağızımdan çıkarmamalıydım. “Onu böyle bir adam için giymekten kurtarıyorum seni, hayal kırıklığı yaşamaman için.”

Burnunu, o sevimli ve kusursuz minik burnunu benimkine dayadı. “Onu kimin için giydiğim seni hiç ilgilendirmez.”

Güvenli mesafede kalma konusunda aldığım kesin kararı anında unuttum. Ona arzulanacak bir kadın olarak değil, soruşturmanın bir parçası olarak bakacaktım. Beynim, tarafsız kalmayı bırakınca neler olacağını söyleyen uyarı sinyalleriyle yandı. Söz konusu o olunca aynı anda o kadar fazla şey düşünüyordum ki hangisi acil, hangisi değil kestiremiyordum.

İşin kötüsü, benim sert yanıma *seviyordu*. Dün gece bunu özellikle istemişti. Şu an, alev alev yanan gözleriyle benden yine bunu istiyordu. Gözlerini dudaklarıma dikeyiyor, parmak uçları karnımda dolaşıyordu.

“Öyle mi?” Dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Yüzü hemen kızardı. Nefes nefeseydik. “Bu ağız benden uzak tut, yoksa onu yeniden becereceğim.”

Hırıltıyla soluyordu. Ardından titrek bir inilti geldi ve ben bittim.

Bu yaşadığım bitmekten de öteydi.

Benim nasıl bu derece aklıma başımdan aldığını görünce kendime kızdım. Beni baştan çıkarıyordu. Can yeleğinin ön askılarından tutup onu parmak uçlarına kaldırdım, nefesi ağızıma dolarken ona baktım. Gözlerine odaklandım ve onda farklı olanın ne olduğunu anlamaya çalıştım. Bunun büyük bir hata olduğunu biliyordum. Çok büyük hem de. Çünkü gözünü bile kırpmıyordu. Ona bakmama izin veriyor ve benim hep yaptığının aksine, gözlerini kaçırmıyordu. Ben bunu gardım düşmesin diye yapıyordum. O ise bana bundan korkmadığını gösteriyordu. Bana ona eşlik etmem için meydan okuyordu, nabızı boynunda güm güm atarken bile. Bu kırılgan cesareti onu farklı kılan şeylerden sadece bir tanesiydi ve dediğim gibi beni bitiriyordu.

Çünkü dudakları dolgun, kaygan ve ıslaktı. Azdığında bana nasıl zevk verdiğini gayet iyi hatırlıyordum. Bu düşünceyle aletim kalktı, testislerim ağırlaşıyor, sırtımdan aşağı ter damlaları süzülüyordu. On bin adam gücüyle dudaklarının her yerinden öpmeye başladım. Göğsümün derinliklerinden yükselen bir iniltiyle ihtiyacım olan şeye karşı savaşmaktan vazgeçtim. Hâlâ onun gözlerinin içine bakarken can yeleğinin kemerini açıp yeleği yere attım. Sörf tişörtünü de çıkarıp attım, şimdi sadece o naylon üçgenler vardı. Tanrım, ne kadar seksiydi. Onu istiyordum. Ona ihtiyacım vardı. Aramızda engeller olmadan, âdeta eriyip içime akıyordu. Elim bikini altının içine girdi ve onu tutup kendime çektim.

Yere doğru inerken öpüşmeye devam ettik, bacaklarını belime doladı ve ona bu kadar yakın olmak beni sarstı. Ona karşı giderek büyüyen açlığım bir an önce şortumun önünü açıp dün gece yarım bıraktığımızı bitirmemi söylüyordu. Dize kadar gelen suda, bu işi hızlı, öfkeli ve gerektiği gibi bitirmeliydim. Ben bunu düşündüğüm sırada ağzımın içine doğru inledi, dillerimiz birbirine dolandı ve öpüşmemiz iyice derinleşti. Farkında olmadan dans ediyor gibiydik ve dizlerim... lanet olası dizlerim jöleye dönmüştü.

Ne oluyordu böyle?

Bilmiyordum. Tadını çıkarabildiğim kadar çıkarmakla meşguldüm. Açgözlüydüm. Çaresizdim. Dudaklarını dudaklarımla yakaladım, dilim sahip olma ve aşinalık hissiyle ağzını tekrar tekrar ele geçiriyordu. Ayaklarını popoma, tırnaklarını da kafama ve sırtıma bastırıp kendini biraz daha yukarı çekince inledim. Bu seksten daha samimi, daha özel bir öpüşmeydi. En azından şimdiye dek yaşadıklarımın hiçbirine benzemiyordu ve kendimi durduramıyordum. Öyle tatlı, öyle bağımlılık yapıcıydı ki... İtiraf etmek korkutucu olsa da içimdeki bir şeyler uyuşuyordu. Şimdi ne olduğunu düşünecek vaktim yoktu. Elma, okyanus ve vanilya tadının içinde kaybolmuşken zamanı değildi.

Vajinasını şortumun içinde sızlayan sertliğe aşağı yukarı sürtmeye başladı, hareketleri o kadar açtı ki kalçalarını avuçlayarak onu daha fazlasına teşvik ettim.

“Cüzdanımda prezervatif var,” dedim mırıldanarak. Dudaklarımı dudaklarından çekip derin bir nefes aldım. “Kullanalım mı, tatlım? Seni becerirken onu kullanayım mı?”

“Evet. Evet.” Çenemi ve dudaklarımı öperken tırnaklarını omuzlarıma geçirdi. “Sonrasında belki mantıklı kararlar vermeye geri dönebilirim.”

Ne demek istediğini gayet iyi anlasam da nefes nefese söylediği bu kelimeler kaburgalarımı tornavidayla delip geçmişti. Fakat ona kızmamıştım. Şu an suratıma bir yumruk geçirse bile ona kızmayı aklımdan geçiremezdim. Bana böyle sarılmışken, hak ettiğimi bile düşünmediğim şekilde bana güvenirken yapamazdım. Ona tapmaktan başka yapacak bir şeye gücüm yoktu. Tanrım, sadece ona *tapmak* istiyordum.

İstemeye istemeye elimi arkasından çekip cebime soktum, cüzdanımı ağzıma götürüp prezervatifi dişlerimle çekerek çıkardım. Gözlerimi onun güzel, yeşil gözlerinden ayırmadan cüzdanı kıyıya fırlattım ve paketi yırttım. Lateks halkayı penisime geçirdim ve ne kadar sertleştiğimi görünce bir küfür savurdum. Tanrım, taş gibi serttim. Hızlı boşalacaktım, bu yüzden benimle aynı anda doruğa ulaşması için klitorisine çok fazla önem vermem gerekiyordu. Bu kadını bundan mahrum bırakmama imkân yoktu.

“İçime çok büyük geleceksin, öyle değil mi? Büyük ve acımasız,” diye fısıldadı dudaklarıma doğru. Sonra eğilip dişlerini boynumu geçirdi, hemen ardından da o kısmı yalayarak acısını dindirdi. Ve bir anlığına gözlerimde lanet olası *renkler* patlamaya başladı. “Beni hem güvende tutacaksın hem de aynı zamanda biraz canımı yakacaksın, öyle değil mi?”

Çıkardığım sesi tarif edebilecek bir kelime yoktu. Boğuk, aç, şaşkın ve ancak dönüşü olmayan bir adamdan çıkabilecek bir

sesti bu. Beni öldürüyordu. Övülmekten... hoşlandığımı hiç bilmiyordum. Belki de hoşlanmıyordum. Belki sırf o söylediği içindi. Belki ona çoktan tutulmuştum. Evet, tutulmuştum. "Güvendesin," diye mırıldandım ve onu gölgeye doğru götürüp şortumun iplerini çözdüm. "Benimle güvendesin tatlım, bebeğim. Seni öyle bir doyuracağım, öyle bir öpeceğim ki işim bittiği..."

"Yardım edin!"

Sesi duyduğum gibi aklıma gelen ilk şey aletimin konuşmaya başladığıydı. Amansızca yardım dileniyordu. Adeta patlayacak gibiydim, kondoma birkaç damla meni bile damlamıştı. Bu güzel kadın beli geriye doğru kıvrılmış şekilde içini doldurmamı bekliyordu. Sonunda bunu yapıp ona hayatının seksini yaşatacaktım.

Ama yardım için bağırان aletim değildi.

Başka biriydi. Mağaranın dışından biriydi.

Hayır.

Bu bir kâbustu. Şu an yatakta uyuyor ve kâbus görüyordum.

"Yardım edin!" diye bağırdı aynı ses.

Sonra da, "*Taylor!*" diyerek bağırmaya devam etti.

Taylor'ın gözleri fal taşı gibi açıldı, belimde duran bacaklarını indirdi ve ayakları şap diye suyun içine girdi. "Aman Tanrım, kardeşim bu. Sesi yaralanmış gibi geliyor." Uyarılmış vücuduna bakarak ellerini çırpı. Bir an tereddüt ettikten sonra eğilip vücuduna soğuk su çarpmaya başladı ama kendi adıma konuşmam gerekirse, bu hiçbir işe yaramayacaktı. Çünkü yüzü kıpkırmızıydı ve bikinisi, dimdik meme uçları dahil her yerine yapışmıştı. Yine de bu şekilde mağaradan çıkmaya yeltendi.

Dirseğimin içiyle onu belinden yakalayınca havaya kaldırmış gibi oldum.

İnsanlığın görüp görebileceği en şiddetli testis ağrısı sebebiyle hâlâ konuşamasam da yerden sörf tişörtünü alıp ona uzattım. "Teşekkürler," diye mırıldandıktan sonra üzerine geçirip hızla gün ışığına çıktı. Ereksiyonumu indirmek için nefes egzersizi

yapmam ve en tüyler ürpertici olay yerlerini gözümün önüne getirmem gerekti. Sonunda i e yaradı ve ereksiyonum etkisinin kaybetti. Hemen ti  rt m  giyip silahımı da yerine yerleştirerek Taylor'ın peşinden ko tum.

Plajdaki herkes Jude'un ba ındaydı. Tela  içindeki Taylor'ın onunla ilgilenmesini izliyorlardı.

Tanrım. Ayağı kavun kadar  i mi ti.

Gruba doğru yürürken eğitmen, "Denizanası soktu herhalde," diye bilgilendirdi. "Endi e edecek bir şey yok. Arkada lardan biri hemen üzerine i edi."

Ryan, "O, ben oluyorum," dedi Taylor'a. Fakat hemen sonra bana baktı ve beti benzi atarken Taylor'dan bir adım geri çekildi.

"Denizisırganına benziyor. Zehre alerjisi yoksa birkaç gün ağrısı olacaktır," dedi eğitmen. " yile ecek."

"Fiziksel olarak önemli değil," dedi Jude. "Ama üzerime i ediler, peki ya zihinsel olarak? Bunu atlatmam için votka lazım."

"Hadi eve gidelim," dedi Taylor, Jude yaslansın diye omzunu uzatarak. "Koltuğa uzanırsın, buz koyarız ve..."

Adım attıkları an Jude acı içinde inledi.

Taylor, "Yürürken acıyor mu?" diye sorarken g zya larına boğulacak gibi oldu. Burada durup bekleyerek ve onun gözyaşlarını izleyerek göğsümü paramparça etmektense  oraplarımla bağcıkları umursamadan botlarımı ayağıma geçirdim.  imi çekip hemen  ne atıldım. "Onu ben taşıyım. Sen gidip arabanın arka koltuğunu hazırla."

"Ta ıyacak mısın? Nasıl..."

Karde ini kucağıma alıp plaja doğru ilerlemeye başladım. "Taylor," diye seslendim omzumun üzerinden. "Arka koltuk. Hazırla."

"Tamam. Gidiyorum." Hızlıca ko maya başladı, Jude'la beni geçerken de minnet dolu bir bakışla kolumu ok adı. Ona arkadan bakarken i  geçirdim ve her detayını zihnime kazıdım.

Terliklerini giymemi ti.

Park yerinin asfaltı ayaklarını yakacaktı, kahretsin.

Ona yetişmek ve gerekirse onu da taşımak için hızlandım.

“Ablam için böyle yanıp tutuşmasaydın romantik bir kurtuluş derdim,” dedi Jude acı içinde gülümseyerek. “Yine de çok nazıksın.”

“Sadece zaman kaybetmemeye çalışıyorum. Tek ayak üstünde zıplayarak park yerine gelmen bir hafta sürerdi, hız kazanmaya çalışıyorum.”

“Peki, peki öyle olsun.” Ona çatık kaşlarla bakarken bana sırtıyordu. “Mağaradan çıkmış biri için fazla heyecanlı görünüyorsun ödül avcısı.”

“Kapa çeneni.”

Kahkaha attı.

Bir dakika sonra arabaya vardık ve Jude’u, arabaya yaslanabileceği şekilde yavaşça ayaklarının üzerine indirdim. Tahmin ettiğim gibi Taylor ayakları yandığı için bir o yana bir bu yana zıplıyordu. Kolumu beline dolayıp onu kendime çektim. “Botlarım bas.”

“Ah,” diye fısıldadı ellerini göğsüme koyarken. Ayak parmakları kalın derinin üzerinden benimkilere değiyordu. “Teşekkür ederim.”

Başımınla onayladım. Elim belinde, adım adım sürücü tarafına ilerledik. Çok aptal göründüğümüzü biliyordum, tabii ki onu taşıyabilirdim ancak bu pozisyonda hoşuma giden bir şey vardı. Belki gözlerime baktığı içindi. Belki de eş adımlarımız ekip çalışması gibi geldiğindendi. Sebebi ne olursa olsun, bu çok tehlikeliydi ama o uzaklaşıp da beni soktuğu bu trans halinden çıkarana kadar bu gerçeği kalın kafam almayacaktı.

“Bu akşam *taco* yapacağım,” dedi utangaç şekilde, bakışlarını çeneme dikmişti. “Soruşturma için enerji toplaman lazım, öyle değil mi? Sen... Be...ben, yani gelmek istersen, en azından kardeşimi taşıyıp kahramanlık yaptığın için sana yemek ikram edebilirim.”

“Zaten aynı yöne gidiyordum.”

Bana sırtıttı.

Onu öpme. Aklından bile geçirme. Ama Tanrı aşkına, o dudaklar bana adeta yalvarıyordu. “Olur da şamandırayı atanlar geri gelirse diye evin orada devriyeye çıkacağım. Bu işimin parçası ama yemeğe gelemem, Taylor.”

Uzak kalma çabamın *taco*’dan çok daha fazlası olduğunu anlasın diye net bir şekilde söylemiştim. Bu büyük bir adımdı: Beraber zaman geçirmek. Onun etrafında olduğum her an, niyetim her ne kadar iyi de olsa birbirimize daha çok çekiliyorduk. Hem de kendime yaptığım tüm ikazlara rağmen. Buna bir son vermem gerekiyordu. Eğer o mağarada biraz daha ileri gitseydik eminim ki ona Ay’ı bile vadedebilirdim. Asla tutamayacağım sözler verebilirdim. Birdenbire ilişki adamı olduğuma inanmam için gerekçe yoktu. Son ilişkim başladığı andan itibaren çalkantılıydı. Sürekli kavga ettiğimiz için değil, kariyerime daha çok önem verdiğim için. Peki ya şimdi? Tanrı aşkına, sırtımda bir sürü boktan yük vardı ve kalıcı bir adresim bile yoktu.

“Tamam.” Bir süre altdudağını ısıırıp sonra parmak uçlarında yükseldi ve beni yanağımdan öptü. “Hoşça kal, Myles.”

Göğsüm daralmaya başladı.

Bunu söyledikten sonra botlarımın üzerinden inip sürücü koltuğuna oturdu. Eğitimci, Taylor’a yolcu tarafının camından almayı unuttuğu terlikleri uzattı. Kardeşi de ona arka koltuktan arabanın anahtarlarını verdi. Ardından camdan son kez bana baktı ve arabayı çalıştırıp uzaklaştı.

Artık ona dokunmayacaktım. Ama ona dokunmayı o kadar çok istiyordum ki kırmızı külotunu almak üzere elimi arka cebime götürdüm. Sanki ona dokunuyormuşum...

Külot yoktu.

Hemen diğer cebimi kontrol ettim. Hayır, orada da yoktu.

Taylor kaçamak külotunu benden çalmıştı. Cebimden gizlice alıvermişti. Her şeyden önce, orada olduğunu nereden bilebilirdi ki? Diyelim ki o almıştı, bu ne anlama geliyordu?

Onu kimin için giydiğim seni hiç ilgilendirmez.

“Lanet herif,” diye mırıldanıp ağzıma bir antiasit attım.

Midem kırık camlarla doluymuş gibi hissediyordum, yine de olayla ilgili notların üzerinden geçip bir sonraki hamlemi planlamak için kararlı bir halde motele döndüm. Kırmızı dantelli külotu veya öğrencileri birbirlerine nazik davranıyor diye ağlayan öğretmen gibi saçmalıkları düşünecek halim yoktu.

İşini yap ve evine dön.

Er ya da geç unutursun.

En fazla yüz yıl falan sürerdi.

Sanırım.

Onu unutmak ihtimal dahilinde bile değildi.

Siktir.

11. Bölüm

TAYLOR

Göz ucuyla, Myles'in motosikletiyle evin önünden bir saat içinde ikinci kez geçişini izledim. Hava kararıyordu ve burnuma cumartesi barbekülerinin kokusu geliyordu. Massachusetts sahilini alışkanlık edinmiş gibi bir bulut gelip yerleşmişti. Her zamanki gibi yağmur olasılığı vardı ama bu, tatilcileri okyanusun tadını çıkarmaktan, çiçeklerle bezeli verandalarında kocaman, buzlu sürahilerden margaritalarını ya da biralarını yudumlamaktan alıkoymuyordu. Gülüşen çocukların, sohbet eden yetişkinlerin sesleri müzikle birleşip kiralık evin camından içeri giriyordu.

Ben de mutfakta turp doğruyordum. Soğanlar lavabonun yanındaki bir kâsede salamura oluyordu.

Myles ne kaçırdığını bilmiyordu. Efsane *taco* yapardım.

Yemeğe gelmekte büyütecek ne vardı ki? Yemekti işte.

Turpu keserken birden durdum.

"Dün gece olan şeyin bir daha olmaması lazım, tamam mı? Bu kadar ileri gitmemizin sorumlusu bendim ve özür dilerim. Benim bu olayı çözüp ödül avcılığına geri dönmem gerek. Yolumdan sapma lüksüm yok."

Ben onu yolundan saptırıyordum. O yüzden gelip leziz *taco*'mdan yemiyordu.

Taco'lar. Çoğul.

O feci şnorkel turundan döndükten sonra, olanları biraz düşünebilmişim. Uzun bir banyonun ardından, Jude arka bahçedeki hamakta bir Sedaris kitabı okurken plajda yürüyüş yapmışım. Sonra içimde bir şüphe belirmişti. Myles'a bu ilişkinin geçici bir şey olduğunu, ona bağlanmayacağımı söylediğimde bana inanmamıştı.

Nasıl inanabilirdi ki?

Onu akşam yemeğine davet etmişim. Ona çocukluğumu anlatmışım. Onun önünde ağlamışım.

Tanrı aşkına, Taylor. En azından kaçamak insanıymışım gibi davranabilirdim. Myles tabii ki kendini geri çekti. Bana... iyilik yapıyordu, öyle değil mi? Mesafeli davranarak doğru şeyi yapıyordu. Sadece soruşturmanın iyiliği için değil, aynı zamanda bunun tamamen masum, karmaşıklıktan uzak bir kaçamak olmadığını bildiği için.

Belki de... belki de haklıydı.

Bu sabah ne oldu bilmiyordum ama Jude'u arabaya taşırken sanırım göğsümün içinde tuhaf bir çarpıntı hissetmişim. Şiddetli bir çarpıntıydı. O çarpıntı omurgamdan aşağı, ayak parmaklarıma ve... her neyse. Kanı kaynayan her kadına o çarpıntıyı hissedince ne oluyorsa bana da o olmuştu.

Hemen eve gelip Google'da onu araştırmışım.

Dedektif, kaçırılma olayı beklenen şekilde sonuçlanmayınca istifa etti.

Başlığı görür görmez sekmeyi kapatacaktım. Fakat Myles'ın fotoğrafını görünce kapatamadım. Koyu renkli kısa saçları, tıraşlı yüzü ve takım elbisesiyle bir hükümet binasının merdivenlerinden iniyordu. Dikkat çeken tüm yanları fotoğrafta ön plandaydı. Omuzlarının genişliği, keskin hatlı çenesi. Ama çok farklı görünüyordu: genç ve daha az yol yorgunu.

Hikâyenin başlangıcını zaten biliyordum. Myles, Christopher Bunton davasında çalışmıştı ama bu üç yıllık haber kalan boşlukları doldurmama yardım etmişti. Yanlış şüpheliye odaklan-

mıştı. Birine saldırmaktan dolayı sabıkası bulunan bir komşuydu. Geçerli mazereti olmayan biriydi. Yalnız bir adamdı. Fakat sonra suçlunun, soruşturmayla fazlasıyla dahil olan ve toplumda saygı duyulan, aynı zamanda daha fazla özgürlük isteyen üvey baba olduğu ortaya çıkmıştı. Sırf banka hesabındaki yükü azaltmak için. Christopher'ı eyalet sınırları dışına çıkarıp internetten bulduğu, yasadışı yollardan evlat edinmek için para ödemeye hazır bir çifte vermek üzere kız kardeşiyle birlikte plan yapmıştı. Soruşturma ilerlediğinde Christopher yeni evinde çoktan bir ayını geçirmişti bile. Kötü şartlardaymış. İyi beslenmiyormuş. Diğer dört çocukla aynı odayı paylaşıyormuş. Her gün dilenmeye gönderilip kazandığı parayı eve getirmesi isteniyormuş.

"Travma Geçiren Çocuk Annesine Kavuştu"

Dedektif Myles Sumner'ın adının geçtiği ikinci haber buydu.

Olayı çözdüğünü, çocuğu evine getirdiğini anlatmamıştı.

Tabii ki bu kısmı tamamen kendine saklayacaktı.

Myles kaba saba bir adamdı, hatta testere gibiydi. Görgüsüz ve ahmaktı ama bütün o huysuzluğundan ve asık suratlı tavrından çok daha fazlası olduğunu gösteren davranışları beni kendine çekiyordu. Şimdi ona olan ilgim gittikçe artıyordu. Ona olan bu ilgim evin önünden motosikletle her geçişinde canımı daha da yakıyordu, bacaklarım titriyor ve karnıma ağrılar giriyordu. Şu ana kadar iki kez yarı yolda kalmıştım, cinsel olarak hazzın doruğuna ulaşamamıştım ama yalan söylemeyeceğim, benim aklımı asıl alan başlangıcıydı.

Yarın sabah ilk iş hemen buradaki seks oyuncakları satan dükkâna gidecektim.

Mecburdum.

Buna mecburdum.

Bu kadar şiddetli uyarılmışken orgazm olmadan bir beş gün daha geçirmem mümkün değildi. Zilli, düdüklü, en son model ne varsa onu alıp ayaklı küvette hayatımın en uzun banyosunu yapacaktım. Yarın sabah tatilim resmen başlayacaktı.

Myles motosikletiyle yine evin önünden geçti.

Kasap bıçağımın ucunu turpa sapladım.

Bu kez geçip gitmedi. Evin dışına park etti. Onun hırıltılı sesine karışmış bir kadın sesi duydum. Biriyle mi konuşuyordu? Bıçağı bırakıp mutfaktan çıktım ve pencereden bakmak için salona geçtim.

Lisa Stanley. Oscar'ın ablası dışarıdaydı. Verandanın basamaklarında durmuş Myles'la konuşuyordu.

“Gelip eve bir bakayım diye düşündüm. Basseylere de tabii,” dedi gülümseyerek. “Kırık camın yerine yenisini yarın takacaklar, yarın evde olmaları gerektiğini söylemeye geldim.”

Myles'ın homurtusu kapının diğer yanından bana kadar ulaştı. Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı.

Bu mağara adamı gibi çıkardığı ses efektleri hoşuma gitmeye başlamıştı.

Bir sessizlik oldu.

“Neyse,” dedi Lisa huzursuzca. “Eminim çözmen için tuttuğumuz soruşturmayla meşgulsündür...”

“Ben de geleceğim. Zaten sana soracağım sorular vardı.”

Ödül avcısının ses tonu çok keskindi. Yoksa... Lisa'dan mı şüpheleniyordu? Daha enine boyuna düşünmeden başımı iki yana salladım. *Tabii ki* Lisa da onun için şüpheliydi. Myles için -Tanrıya şükür biz hariç- herkes şüpheliydi.

Kapının arkasında durduğum anlaşılmazın diye onlardan önce kapıyı ben açtım ve Lisa'ya buruk bir şekilde gülümsedim. Kim bilir bu haftayı nasıl geçirmişti, tahmin dahi edemezdim. “Merhaba Lisa. Nasılsın?”

Myles'ın sert selamlamasından sonra beni görünce rahatladı. “Dayanmaya çalışıyorum, canım. Sen nasılsın?”

Oscar'ın kız kardeşi bana sarılınca bir an afalladım. Çenem beklenmedik şekilde onun omzuna tünemişken Myles'ın hızla merdivenleri çıktığını, parmaklarının iki yanında sanki bana doğru uzanmak istemişçesine kıvrıldığını gördüm. Ya da bize? Neyi vardı böyle?

“Merhaba, Myles,” diye mırıldandım.

Bana hafifçe kafasını salladı, bakışları derin ama temkinliydi. “Taylor.”

Lisa kollarını çekince onu eve davet ettim. Tel kapıdan Jude’un arka bahçeden seke seke geldiğini duydum. “Bize eşlik etmek istersen, *taco* yemek üzereyiz. Etin kızarması kaldı sadece.”

“Yok, ben seni çok tutmayacağım,” dedi Lisa ensesini ovalayarak. Belki de Myles gözleriyle oraya bir delik açtığı içindi. Oscar’ın ablası ona hissedilir bir gerginlikle bakıyordu. “Yarın bir ila üç arası evde olacak mısınız? Camı takmak için gelecekler.”

“Tabii. İkimizden birinin evde olduğundan emin oluruz.”

Jude yanımda belirip misafirlerimize açılmamış birer bira ikram etti. “İyi ki geldiniz,” dedi. “Bunca birayı içmek için birilerinin bize yardım etmesi lazım.”

Lisa kıkırdayarak bir saniye kadar tereddütte kaldı, hemen ardından biralardan birini aldı. “Birkaç yudum alacağım. Tanrı biliyor, bunu hak ettim. Bugün berbat bir gündü. Bir haftada ikinci bu!”

Lisa’ya içeri girmesini işaret ettim ve o da yanımdan geçip Jude’un uzattığı koluna girdi. Jude mutfağa doğru ilerlerken geçici ev sahibemize sakatlığını anlattı, sonra da ona ada tezgâhın yanındaki taburelerden birini verip karşısına da kendi oturdu. Myles başımın üzerinden onları izlerken çenesindeki bir kas seğiriyordu.

“Neyin var senin?” dedim fısıldayarak.

“Sadece bana yakın dur.”

Zaten bana başka bir seçenek bırakmamıştı. Peşimden mutfağa gelip ocağın yanındaki tezgâha poposunu dayadı. Dikkati aynı anda her yerdeydi. Hem Lisa’da hem de pişirdiğim ette. Acı biberi eklerken hafifçe dirseğime dokununca eline bir şaplak vurdum, bu sesle Lisa ve Jude’un sohbeti bölündü.

“İkiniz iyice kaynaşmış gibisiniz,” dedi Lisa ve yüzüm kıpkırmızı kesildi.

“O şamandıra bariz bir tehditti. Yaralanabilirdi.” Gözlerini dikmiş, Lisa’ya öyle bir şüpheyile bakıyordu ki kadının alevler içinde patlamamasına hayret etmiştim. “Bunu yapanın kim olduğunu bulacağım. Barnstable Polis Departmanı, Connecticutlı kıçlarını kollamak için buraya bir devriye aracı tahsis edemediğinden sadece ben varım. Şimdilik.”

“Bizim için koruma mı talep ettin?” diye sordum ıspatulayı havaya kaldırırken.

“Bana *ek olarak* bir koruma talep ettim. Seni başka birine emanet edemezdim.” Birasından kocaman bir yudum aldı. “Eti yakacaksın, бүсүр.”

Gerçekten de yakacaktım.

Elimi hemen ocağın düğmesine götürüp kapattım. “Yakarsam yakarım bundan sanane? Bizimle yemeyeceğini söylemiştin.”

“O, kokuyu almadan önceydi.” *Taco* barı hazır ettiğim ada tezgâhı işaret etti. “O soğanları salamura mı yapıyorsun?”

“Evet.”

Bu seferki homurtusu onaylarmış gibiydi.

Ona bakıp başımı iki yana sallarken bir yandan da gülümsüyordum. Aklım başından gitmişti. Yolunda durduğu dolaptan bir kâse alabilmek için, “Affedersin,” diyerek onu birkaç adım geri ittim. Diğerleri gelmeden önce, hepsi en üst rafta olduğu için tezgâhın üzerine çıkarak dolaplardan sunum tabaklarını indirmiştim. Şimdi göz ucuyla en üst rafta duran büyük kâseye baktım ve aynı şeyi bu kez beni izleyenlerin önünde yapıp yapmama konusunda ikilemde kaldım. Özellikle de ev sahibesinin önünde.

“Ne lazım?” diye sordu Myles birasını bırakıp.

En üst raftaki kâseyi işaret ettim. Dudakları kıpırdandı ama neyse ki boyumun kısalığıyla ilgili yapacağı espriyi kendine sakladı. Ben geri çekilmeye fırsat bulamadan kişisel alanıma girdi, eli sırtımdan kalçama doğru kayıp oraya yerleşti. Ve... sıktı. Karnımda âdeta doğrudan vajinama bağlı bir cıvata dönüyormuş gibiydi. Bu sırada da hiç zorlanmadan üst raftaki kâseye uzandı.

Görünen o ki vibratör alışverişine yarın sabah değil, hemen bu akşam gidecektim.

Lisa'yla Jude'un kışkırtıcı sessizliği insanı sağır ediyordu.

"Ee, Lisa." Kurumuş dudaklarımı ıslattım. "Niye berbat bir gün geçirdim dedin?"

Ofladı. Çantasını biraz kurcaladıktan sonra neon yeşili bir broşür çıkarıp tezgâhın üzerine çat diye koydu. "Şuna bir bak-sanıza... Dürüst, işinde gücünde insanların geçim kaynaklarını mahvetmek için başlattıkları seferberliğe? Yine Belediye Başkanı Robinson'ın işi. Kardeşim gibi evini kiraya verenlerin peşine düştü. İnsanların *kendi* evlerinden bahsediyoruz. Bu gözetleme delikleriyle ilgili başlatılan soruşturma da ateşi körüklüyor."

Myles'la birbirimize baktık. Başını hafifçe iki yana sallayarak anlatmak istediği çok açıktı. "*Oscar'ın evinin önündeki basın toplantısıyla ilgili ağzını dahi açma.*" Bunun, döşeme tahtalarının altında bulduğumuz mektup dahil, o sabaha dair hiçbir şeyden bahsetmemem anlamına geldiğini varsaydım.

Jude broşürü alıp göz attı. "Cod Burnu'ndaki evlerin tatil amaçlı kiralınmasına yasak mı getirmek istiyor?"

İyi ki Jude'a da bir şey anlatmamıştım. Olayla ilgili birçok gelişmeyi ona söylememiştim çünkü öncelikle işin içine çok fazla girdiğim için endişelenmesini istemiyordum ve ayrıca onun sadece rahatlamaya odaklanmasını istiyordum. Cinayet mevzusu bendeydi.

"Evet, istediği bu." Lisa birasının çoğunu içmişti bile. "Doğrusunu söylemek gerekirse, bütün yıl burada yaşayan sakinlerden çok baskı gördü. Buranın sakinleri şehir dışından gelenlerden pek memnun değil. Birkaç tane gürültülü parti verildi diye hepimizin hayatını mahvediyorlar."

"Cinayeti de unutmayalım," diye araya girdi Myles dudaklarında bira şişesiyle.

Onu dirseğimle dürtüp, "Bu pek akşam yemeğinde konu-

lacak bir konu değil,” diye fısıldadım. “Sence belediye başkanı bunu başaracak mı?” diye sordum Lisa’ya dönüp.

“Bilmiyorum. Yarın şehirde büyük bir miting düzenliyor. Ortılığı alevlendirecektir.” Lisa içini çekip tabureden inecek gibi oldu ama kâseyi ortaya koyup da herkese yemeye başlamasını işaret ettiğim anda o da bir tabak alıp bizimle doldurmaya başladı. “Biliyor musunuz...” diye başladı Oscar’ın ablası. “Bir süredir düşünüyorum.” Yatak odasına doğru baktı. “Ya o şamandıra asıl benim için bir tehditse?”

“Şüpheli sizi ne için uyarmak istemiş olabilir?” Myles dik dik bana baktı. “Yani soruşturmada siz yoksunuz. Buna dahil değilsiniz.”

“Seni erkek arkadaşım tuttu,” diye açıkladı Lisa.

Myles *taco*’suna bir keçiyi öldürecek kadar acı sos ekledi. “Evet. Ama eğer şamandırayı atan kişinin aynı zamanda kardeşinizi de öldüren kişi olduğu varsayımından ilerlersek, sizin burada yaşamadığınızı da biliyordur, Bayan Stanley. Soruşturmayı o kadar yakından takip ediyorlar ki Basseylerin ev değiştirip buraya geçtiğini bile biliyorlar.”

Bu gerçeği daha önce düşünmüş olmam gerekiyordu ama aklıma gelmemişti. Şu ana dek.

“İzlendiğimizi düşünüyorsun.” Ödül avcısına ne ara bu kadar yaklaşmıştım? Bilmiyordum ama vücut sıcaklığından bütün iştahım kaçmıştı. “Şamandırayı herhangi birinin rasgele fırlatmış olması varsayımını tamamen eledik mi?”

Myles *taco*’sunu ağzına tıkarken, “Böyle bir varsayımda bulunmadım hiç,” diye cevap verdi. Yemeği çiğnediği sırada boğazında hareket eden kaslara birer isim vermemek için zor duruyordum. Connor, Wilson, Puck... Jameson. “Bu *taco* efsane olmuş.”

Gururum okşandı. Bir an için gerçekten ne yapacağımı bilemedim. “Teşekkür ederim. Biliyorum.” *Taco*’mdan normal, insan gibi bir lokma aldım. “İnat etmediğin için mutlu musun?”

Taco'nun kalan yarısını ağzına attı. *Yarısını, öylece olduğu gibi.* “Öyleyim,” dedi lokmasını çiğnerken. “Ben olsam biraz daha acı biber eklerdim.”

Onu dürterek, “İlla bir şey söyleyeceksin,” dedim

O da beni dürttü, gözleri ıslı ıslıldı. Dikkati kalçalarımaya kayd. Birasını bitirdi.

İstemsizce kalçamı tezgâha dayadım, ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Ürperti kollarımaya kadar indi. Tanrım, bu seks dükkânı kaçaya kadar açtı acaba? Yemin ediyorum, eğer oraya gittiğimde kapalı olursa, tavana bir delik açıp içeri James Bond gibi girecektim.

“Neden şamandırayı senin için attıklarını düşünüyorsun, Lisa?” diye sordum.

Omuzlarını silkti. “İçimde tuhaf bir his var. Şey gibi... bilemiyorum. Sanki sürekli biri beni takip ediyormuş gibi his.” Gülümsemeye çalıştı. “Kardeşimin korkunç ölümü yüzünden böyle hissettiğime eminim.”

Tezgâhın diğer tarafına uzanıp hafifçe kolunu sıktım. “Travma yaşadın. Haklısın.”

Jude gözlerini kuruluması için Lisa'ya bir peçete uzatıp sırtını sıvazladı.

Ben de gözyaşları gerçek mi diye bakmak için biraz abartılı şekilde eğildim.

Hadi, kadın, bir damla göster bana.

Myles potansiyel cinayet aletinin fotoğrafını *taco* barın üzerine fırlattı. “Bu silahı tanıyor musunuz?”

“Myles,” derken nefesim kesildi.

Öfkemi tarttıktan sonra devam etmeye karar verdi. Pislik. “Lisa?”

Güçlkle yutkunarak fotoğrafı aldı. “Hayır, hiç görmedim.” Fotoğrafı tezgâha geri bıraktı. “Paul'un kilitli kasasında Beretta var. Benim elimin altındaki tek silah o.”

“Hangi silaha erişiminiz var diye sormadım.”

Tam ikinci *taco*'sunu almak için uzanırken durup kolunu geri çekti. Jude'la kaşlarımız neredeyse saç çizgimize kadar fırlamıştı, taş heykeller misali birbirimize bakakaldık. Bana annemle babamın ender kavgaları sırasındaki donup kalmış halimizi hatırlattı. Onları ayırsak mı yoksa odadan mı çıksak, bilemedik. Sonunda Lisa tabureden kalkarken, "Ben eve gidiyorum. Oscar'ın miras hukuku avukatı sabah uğrayıp bir sürü evrak bırakacak, önemliymiş," dedi. "Yarın öğleden sonra pencere için gelecekler unutmayın."

"Aklımızda," dedi Jude ona veda ederken.

Myles o kapıdan çıkana dek bir şeyler homurdandı.

Lisa'yı kapıya kadar geçirdim, tam kapıyı kilitleyeceğim sırada Myles eteğimin belinden tutup beni çekti. Kapıyı kendi kilitledi.

"Lisa baş şüphelin, değil mi?" diye fısıldadım. "Tanrım, az önce her şey ID* kanalından fırlamış gibiydi. Hiç anlamadım. Tamam, kurbanda en yakın olanlar her zaman..."

"Bir nefes al, bücür."

Jude tezgâhın üzerinden bana kendi birasını uzattı ve birkaç yudum aldım.

"Fotoğrafla onu bilerek hazırlıksız yakaladın, değil mi?" Bu sefer soru kardeşimden gelmişti.

Myles omuzlarını silkti. Ardından ikinci, hatta belki de üçüncü *taco*'sunu yemeye devam etti.

"Hadi, ödül avcısı. Bize bir şeyler ver." Omzuna cilveli şekilde dokundum ama buna kızmış gibi bir hali vardı. "Cinayet aletini bulduğum için aferini hak etmedim mi?"

"Balistik raporu henüz gelmedi." *Taco*'yu ağzına atarken bana çatık kaşlarla baktı. Bize bilgi vermekten mi kaçıyordu? Çünkü kaçıyor gibi görünüyordu. Denemekten ne çıkar diye düşünerek tekrar omzuna dokundum. İç geçirdi. "Bugün Oscar Stanley'nin

* Investigation Discovery adlı, sadece gerçek suç belgeselleri yayınlayan bir kanal. (ç.n.)

avukatıyla konuştum. Lisa Stanley kardeşinin mirasçısıymış. Artık tüm bu evler onun.”

Kardeşimle aynı anda tezgâha vurduk. “Paranın izini sür,” dedi Jude. “Hep paranın izini sürmek gerek demez miyim?”

“Evet. Dersin.” Myles’a doğru bakarak kardeşimi onayladım. “Bunu hep söyler. Ne zaman *Dateline*’ı beraber izlese hep böyle der. Kardeşim çok analitik düşünür. İnanılmaz biridir.”

“Harika,” dedi Myles pek umursamadan. “Bakın, bu daha kesin değil. Sadece şüpheli. En azından benim için. Polisler hâlâ kızın babasına takmış durumda. Onunla uğraşıyorlar.”

“O pornoyu izlemiştim.”

“Jude!” dedim kızgınlıkla. Ardından hayali bir kalemin arkasına basar gibi yapıp doğrudan konuya girdim. “O zaman şu anda şüphelilerimiz Judd Forrester, Lisa Stanley ve yan komşu Sal mi?”

Ödül avcısı kaşlarını öyle bir çattı ki alnının tam ortasında birleştiler. “Sal’in şüpheli olduğu konusunda ağzımdan bir şey çıkmadı.”

“*Fear Thy Neighbor*’ı* hiç izlemedin mi? Sal kiracılardan nefret ediyor. Oscar’ın sırf bu blokta dört evi var. Evinin dibinde durmadan gelip giden kiracılar Sal’i anlık bir dürtüyle onu öldürmeye itmiş olamaz mı?”

“Bu teoride birkaç boşluk var.” Parmaklarıyla sayarak nedenleri sıralamaya başladı. *Sakin parmaklarına isim verme*. Joe, Hubert, Rambo... “Birincisi, bu öfke nöbetiyle işlenmiş bir cinayet değil. Oscar Stanley’yi her kim öldürdüyse, öldürmek için bütün şehrin 4 Temmuz’u kutlamasını beklemiş. Silah sesini gizlemek için havai fişeklerden yararlandığını söylememe gerek yok sanırım. Tüm bunlar cinayetin önceden planlandığını gösteriyor. İkincisi, Sal ona seni rahat bırakmasını, yoksa o süpürge sopasını kışına sokacağımı söylediğimde neredeyse altına işeyecekti.

* “Komşundan Kork” anlamına gelen ve suç belgesellerinden oluşan bir Amerikan dizisi. (ç.n.)

Üçüncüsü de cinayet gecesi Provincetown'da bir barbeküde olduğuna dair birkaç şahit var.”

“Vay canına.” O kadar tahrik olmuştum ki nefesim kesildi. “Ne biçim çalışmışsın.”

Bana imalı imalı baktı. “Bunun için buradayım.”

Onu yine tekmeleyesim geldi. “Bu durumda şüphelilerimiz Lisa ve Judd Forrester mı?”

“Şimdilik. Forrester'ın ruhsatsız bir Glock tabancası var, senin sahilde bulduğunun aynısı, Taylor. Barnstable Polis Departmanı onu yeniden sorguya aldı ve Judd silahın onun olmadığını söylüyor. Cinayeti onun işlediğini düşünmüyorum ama bir şekilde onu eleyemiyoruz da.”

Jude bir bira daha almak üzere seke seke buzdolabına gitti. “Tamam, ikinci şüphelimize geçelim. Şayet *tetiği çeken* Lisa'ysa cinayetin araştırılmasını neden istesin?”

Hem dün Myles'in dediklerini hem de *Etched in Bone*'un birçok bölümünde duyduklarımı anımsayıp, “Suçlular soruşturmanın içinde olmayı sever,” diye mırıldandım. Her zaman olay yerine geri dönerlerdi.

Aklıma başka bir şey gelince irkildim...

“Eğer katil Lisa'ysa, arkadaşın Paul'a kötü haberi senin vermen gerekecek.”

“Evet.” Boğazını temizleyip yarısını yediği *taco*'sunu bıraktı. “Ben şimdi gidiyorum. Kapıyı arkamdan kilitleyin. Pencereleri kapatın ve dikkat edin. Şehre gidip polisle konuşacağım ve döneceğim.”

İşte bu. Seks dükkânına gitmek için fırsat. Hemen oraya gidip deprem titreşiminde bir vibratör alacaktım.

“Güzel,” dedim sırtarak.

Keyifli ses tonum onu şüphelendirince bana gözlerini kısarak baktı ama ben tezgâhı temizlemekle meşguldüm.

Myles bir şey söyleyecek gibi oldu fakat sonra arkasını dönüp gitti ve kapıyı arkasından sertçe çekti.

Jude yanıma geldi. “Pekâlâ. Neyin peşindesin?”

Kızların onu hiç yargılamayacak bir erkek kardeşe bile söylemeyeceği şeyleri olabilirdi. Ayrıca orgazm olmaya o kadar çok ihtiyacım vardı ki, etrafta bir katil kol gezerken gizlice dışarı çıkacağım diyecek halim yoktu. “Hiçbir şey.” Bir şey arıyormuş gibi yaparak yüzümü dolabın arkasına gizledim. “Myles’a sonunda ipuçlarını nasıl anlattırdığımı söylememeye çalışıyordum. Normal davranmak için uğraştım.”

“Doğru.”

Jude bir şey söyleyecek gibi oldu ama tam o sırada cebinde duran telefonu titredi. Çıkarıp ekrana baktı, sonra cebine geri koydu. “Deli Myles’ın arkasından iş çevireceksen ben de seninle geliyorum. Sadece güvende olman için.”

“Vibratör alacağım,” diye patladım bir anda.

“Güzel.” Topallayarak tezgâha gidip anahtarlarını aldı. Dışarıdaki motosiklet motorunun gürültüsü karanlığa karışırken bana kaşlarını oynattı. “Sen seçerken ben de yakındaki bir barda bir şeyler içerim.”

MYLES

Taylor'ın bir şeyler karıştıracağını anlamıştım.

Ama kırk yıl düşünsem aklıma bu gelmezdi.

Hayatımda gördüğüm en gösterişsiz seks oyuncağı dükkânı Sweet Nothings'in karşı kaldırımındaydım ve onu motosikletimin üzerinden izliyordum. Karanlıkta, dükkânın önünde volta atıp duruyordu. Önce etrafta kimse kalmayana dek kaldırımda bekledi, böylece yoldan geçen insanlar yan taraftaki bara girdiler. Hemen ardından hızlı bir şekilde kendini dükkâna attı.

Bir baktım seks oyuncakları satan dükkânın içindeydi. Bu *bir şaka olmalıydı*.

Kızgın mıydım? Lanet olsun ki kızgındım.

Gece vakti ben olmadan dışarı çıkıp kendini riske atmış olduğu gerçeği tenimi güneş gibi yakıyordu. Neyse ki Jude'la gelmişti. Başta bu beni *biraz* rahatlatmıştı ama sonra belediyenin park alanına park ettiğinde ikisi farklı yönere ayrılmıştı. Jude bara girmişti ve camın arkasında önüne içkisinin geldiğini bile görebiliyordum. Akı başka yerdeydi. Şu an Taylor'ın yanında kim vardı? *Tabii ki hiç kimse yoktu*. Bu hayatta bir kadının ulu-orta saldırıya uğramasından ya da kaçırılmasından daha tuhaf şeyler oluyordu. Siktir.

Motosikletimden inip yürümeye başladım.

Tenimin alev alev yanma sebebinin sadece küçük bir kısmı

Taylor'ın dikkatsizliğıydi ve bunu anlamam sadece on beş saniye sürdü. Avuçlarım terliyor, nefesim daralıyordu.

Orgazm olmayı o kadar istiyordu, buna o kadar ihtiyacı vardı ki bunun için canını tehlikeye atıyordu.

Asıl suçlu bendim.

Bunu kibirden söylemiyordum, öyle olsa bile cezamı çekmeye hazırdım. Onu iki kez orgazmın eşiğine getirmiş ama hiçbirini sonlandıramamıştım. Biri içeri fırlatılan şamandıra yüzündendi. Diğer de Jude'u denizanası ısırıldığı içindi. Durum ortadaydı ama bu, gerçekleri değiştirmiyordu. Hem de hiç. Çok azmış durumdaydı, sebebi de bendim. Rahatlamak için çareyi başka şeylerde bulmaya çalışıyordu.

Bunu sindirmek hiç kolay değildi, boğazımda takılı kalmış yumru yerinden kıpırdamıyordu.

Hayır.

Hayır, bunun olmasına izin veremezdim. Vermeyecektim. Bu beni işgüzar piçin teki yapıyor olsa dahi onu bu hale ben getirmişken, aptal bir silikon parçasıyla orgazm olması fikrine katlanamıyordum. Her şeyden önce, bu ihtiyacı yaratan bendim. Şu ana kadar, seks yapmadık, yarıda bırakarak sınırı koruduk diye düşünüyordum. Bu tamamen kendimi avutmak içindi çünkü neredeyse iki kez o sınırı geçmiştim. Seks yapmadığımız sürece işime odaklanabilirdim. Onunla yatmadığım sürece profesyonelliğimi ve tarafsızlığımı koruyabilirdim. Öyleydi, değil mi?

Evet, öyleydi.

Sadece... Taylor'ın zevki benim dışımda bir yerden alacak olması, bana dükkânın altın renkli harflerle iç çamaşırı, masaj aleti ve aromaterapi yazılmış vitrinindeki camına tekmeyle bir delik açma isteği uyandırıyor. İçeriden ne alacaktı? Aldığı şeyi eve götürüp kendini ona teslim etmesine seyirci mi kalacaktım?

Hayır.

Mümkün değildi.

“Lanet olsun,” diye mırıldandım yolun diğer tarafına doğru ilerlerken.

Ben daha fırsat bulamadan, göğsüne bastırıldığı küçük mor poşetle dükkândan çıktı. İçgüdüsel olarak etraftaki bütün tehdit unsurlarını taradım. Etrafı kolaçan ettiğim sırada çoktan arabayı park ettikleri yere doğru ilerlemeye başlamıştı. Tek başına. Gece. Yabancı bir şehirde. Elinde seks dükkânından aldığı bir poşetle. Ne vardı o lanet poşette?

Kendime bunun beni ilgilendirmediğini söylemem hiçbir işe yaramıyordu. Orgazmı ona beni yaşatmam dışında hiçbir şey işe yaramazdı, gerçek buydu. Kafamda hastalıklı, baştan çıkarıcı bu düşünceyle park yerine kadar onu takip ettim. Sadece güvende olduğundan emin olmak istiyordum. Ya da kendime söylediğim şey buydu. Sorunsuz şekilde arabaya bindiğinden emin olacağım derken bir anda arkasını döndü, beni fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı ve poşeti hemen arkasına sakladı. Şefkatle şehvetin tehlikeli birleşimi beni onun dibine kadar götürdü, ta ki ayak parmaklarımız birbirine, sırtı da arabaya değene kadar.

“Selam, Taylor,” dedim elimi arabanın üstüne koyarken.

“Se...selam.” Tanrım, az önce aldığı şey yüzünden o kadar heyecanlıydı ki gözbebekleri kocaman olmuştu. “Sen... sen beni mi takip ediyorsun?”

“Seni koruyorum.”

“Aa, doğru.” Dudaklarını ıslattığında kanım aşağı doğru hücum edip hemen aletimi sertleştirdi. “Peki beni ne kadardır koruyorsun? On dakika? İki?”

“Poşettekinin güneş kremi olmadığını bilecek kadar.”

“Belki tampon almışımdır,” dedi hemen. “Özel bir şey bu. Sadece ben bakabilirim.”

“Buna inanmıyorum.”

“İnanmıyor musun?”

“Hayır.”

“Her neyse.” Poşeti hâlâ arkasında saklıyordu. “Şimdi poşeti arabaya bırakacağım ve gidip Jude’u alacağım. Elimdeki... seni ilgilendirmeyen şeyle bara girmek istemiyorum.”

Dudaklarımı ona yaklaştıırken nefes alış verişimiz hızlandı. “Poşetin içinde ne var?”

“Seni ilgilendirmez, Myles.”

Dudaklarımı onunkilere değdirince göz kapakları kapandı. “Senin tatmin olmamış vajinan beni ilgilendirir ve bunu ikimiz de biliyoruz, Taylor. Günlerdir azmış haldeyiz.”

Omuzlarını silkti. “Benimle böyle konuşmayı keser misin, lütfen?”

“Niye? Fazla mı hoşuna gidiyor?”

“Evet,” diye fısıldadı.

“Poşeti bana ver.”

“Ne yapacaksın?”

“İçinde ne olduğuna bağlı.”

“Sadece biraz lavanta yağı.”

“Ve?”

Gözlerini sımsıkı kapadı. “G Noktası Uyarıcı diye bir şey.”

“Gerçekten mi?” Elimi indirip bacaklarının arasına götürdüm, eteğinin altından vajinasını sıkıca kavradım. Evet. G Noktası Uyarıcı diye bir şeyin onu boşaltma onurunu elimden almasına izin veremezdim. “Ya klitorisin?”

“Onu da uyarıyor,” diye fısıldadı, boştaki elini tişörtümün önünde gezdirdi. “Pütürlü bir kısmı var.”

“Güzel. Poşeti bana ver, tatlım.”

Poşeti ikimizin arasına doğru getirdi, gözlerini kaçırıyordu.

Islanan külotunun üzerinden onu hafifçe bir kez daha okşadıktan sonra poşeti elinden aldım. Küçük yağ şişesini arabanın üstüne fırlattım. “Buna ihtiyacımız yok.”

“Ama...”

Vibratör paketini dişimle yırtıp açtım.

“Ah, şuna bak. İlı...” Başını hızla iki yana salladı. “Satış gö-

revlisi biraz şarjı olabileceğini söyledi ama emin değildi...” Düğmesine bastığım gibi çalıştı. “Ah,” diye mırıldandı kendini tutamadan, titreyen mor oyuncak aklını başından almıştı. “Başlıyoruz.”

Eteğini beline kadar çekip orada bıraktım. Yüce Tanrım, o kalçalar. Davetkâr kıvrımları. *O benimdi. Şimdilik.* “Bunu yapmamalıyım, Taylor.”

“Biliyorum,” dedi nefes nefese. “Soruşturmaya benim yüzümden dikkatini veremiyorsun.”

“Hoşumuza gitse de gitmese de sen de bu soruşturmanın bir parçasısın.”

“Hı-hı.”

Konuşmayı kes. Hemen. Bu kadına çok fazla şey söylüyorsun. “Ama beni öpüşün var ya? Aynı anda hem meraklı olup hem de kendinden geçmen? Bu sabah kalçalarının aletime sürterken oluşturduğu kusursuz ritim, becerilmek için yalvaran o hali. Tanrım, ya beni ağzına alışın...” Vibratöre tükürüp güneş sarısı iç çamaşırının içine soktum, titreşimi tam ihtiyacı olan yere doğru götürdüm. Kesik kesik inlemelerini dinliyor ve yüzünü ele geçiren şaşkınlıkla karışık zevk ifadesini zihnime kazıyordum. “Şimdiye kadar yaptığım en iyi seks olacağını daha sana dokunmadan bile anlıyorum, o yüzden de bu külotun dışında kalmak benim için çok zor, Taylor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Evet, evet, evet.”

“Bu küçük aleti ben kullanacağım çünkü benim yüzümden oldu, değil mi?” Belli belirsiz başıyla onayladı ve tuvale saçılan boyalar misali, içime o ana kadar hiç tatmadığım bir haz yayıldı. Sorumluluk ve sahiplenme. Daha önce hiç deneyimlemediğim şeylerdi. “Bu sızıyı halledip işimizin başına döneceğiz, beni duyuyor musun?”

“Açık ve net,” dedi aceleci bir şekilde.

“Onu içine almaya hazır olduğunda bana söyle.”

“Şimdi. Ben... ben...”

İçine doğru bir parmağımı uzattım ve çıkardığımda sırılsıklam olmuştu. “Küçük ıslak şey. Islaksın, öyle değil mi?”

Şimdiden titremeye başlamıştı. Tanrım. Tanrım, öyle bir titriyordu ki. Dudakları aralanmıştı. Gözleri parlıyor, kalçaları durmaksızın kıpırdanıyordu. Sırtı bir yay şeklinde kıvrılmıştı. Onu arabaya yaslayıp şuracıkta içine girmemek için irademin her zerresiyle savaşıyordum ama boynumda beni irademi korumaya zorlayan görünmez bir ip vardı. Eğer bu kadınla seks yaparsam, eğer kurallar ve sınırlardan uzaklaşırsam, bunun geri dönüşü olmazdı. Bir şekilde bunu net olarak biliyordum. Her şey olup bittiğinde ondan uzak kalamayacaktım. Şimdi bile kalamıyordum. Eğer ona bir şey olursa... eğer dikkatim dağılır ve geçen seferki gibi bir şeyi atlarsam...

Onu sertçe öpmeye başladım, düşünmeyi reddediyordum. Onu o kadar uzun ve öyle bir açlıkla öptüm ki ikimiz de neredeyse oksijensiz kaldık.

Dudaklarıma doğru, “Myles,” diye fısıldadı. Tam o an ne istediğini gayet iyi anladım. Gözlerine baktım ve vibratörün kalın, tükürükle kayganlaşmış kıvrımlı tarafını çok yavaş bir biçimde içine doğru soktum, ta ki parmak eklemlerim vajinasının sırılsıklam dudaklarına değene ve o inlemeye başlayana dek. “Lütfen, lütfen,” dedi. “Lütfen.”

Kahretsin. Yine aynı şey oluyordu. Mağaradaki gibiydi, o yatak odasında içeri şamandıra atılmadan önceki gibiydi, kendimi kaybediyordum. Onun içinde öyle bir kayboluyordum ki kalan her şey önemini yitiriyordu. Otopark yoktu, sokak yoktu, çözülecek bir suç yoktu. Eğer bu bir uyarı sinyali değilse neydi, hiç bilmiyordum. Yine de dudaklarımı onun yumuşak dudaklarından ayıramıyordum. Dudak dudağaydık, dillerimiz birbirine değiyordu. *Evet, işte böyle, seni öyle bir sikeceğim ki bir daha asla aynı olmayacaksın*, der gibiydim. Aletin titreşen ucunu klitorisine bastırırken benimle arabanın arasında sarsılmasını, huzursuz kalçalarının elimin etrafında ateşli bir şekilde kıpırdamasını bayılarak izlemekten kendimi alamıyordum.

Artık başka bir yerdeydik. Burada yalan yoktu, o yüzden ağızımı açıp o ana dek zihnimde hapsettiğim her şeyin dudaklarımdan dökülmesinden başka çarem yoktu.

“Çok güzelsin, tatlım.” Bir yandan klitorisini uyarmaya devam ederken bir yandan da vibratörü sırlıslıkla olan kadınlığında gezdiriyordum. Nazikçe ve yumuşak şekilde derine, daha derine doğru bastırdım. Ta ki daha ileri gidemeyene dek. Ardından vibratörü döndürmeye başladım. Nefesi kesilmişti, sanki daha fazlası için yalvarıyordu. “Gözlerin. Gülüşün. Bunlar beni öldürüyor, sonra o kalçanı savuruşun. *Tanrım*. Şimdi arkana geçebilmek için katil bile olurum. Ama o kadar hazır ve sıkısın ki.”

“Tanrım, dur. Dur. Hayır, durma. Durma.” Dudakları benimkilerin üzerinde aç ve arsızdı. Elleri omuzlarımda, sanki üzerime tırmanmak ve bir daha inmek istemiyor gibiydi. Buna ben de izin verir miydim, emin değildim. “Senmişsin gibi,” diye inledi kulağıma. “Senmişsin gibi davran.”

Bunun düşüncesi bile aklımı başımdan almaya yetti.

Başka bir zaman olsa bu ikinci sınıf öğretmenin bana rol yapmayı teklif etmesi üzerine düşünüp buna hayret edebilirdim ama şimdi? Tanrım, elimden tek gelen şey o ne diyorsa onu yapmaktı. Vibratörü gerilmiş fermuarımın önüne yerleştirmiş, titreyen aletle onu beceriyordum. Sanki benim bir parçammış gibi. Olmadığını bilmek bana acı verse de onun aldığı zevk acımı dindiriyordu. Poposu arabanın kapısına dayalı, yukarı aşağı hareket ediyordu. Bacaklarım onun yarı açık bacaklarının arasındayken vibratör içine girip çıkıyordu. Bu sırada altdudağını ısıırıyor, memeleri inip kalkıyordu. Her an orgazmın coşkusunda kaybolabilirdi. Hiçbir anını kaçırmadan onu izliyordum. Ben. Bu ayrıcalık sadece bana aitti.

“Bu şeyi her kullanışında benim aletimin daha büyük olduğunu unutma,” diye fısıldadım. “Ben de bir yerlerde onu okşarken senin içinde olduğumu düşüneceğim.”

Tanrı yardımcım olsun. Onun içinde bile değildim ama bu

sözlerin onu delirttiğini görebiliyordum. Parmak uçlarıyla tişörtümün önünü sıyrırken nefes nefese adımları haykırdı. Kalçalarını oynatmaya devam ettiğinde orgazm oldu ve aldığı zevkle vibratörden akan sıvı avucuma birikti. Tüm elimi kaplamıştı. Titreşen silikon parçasının üzerinde gidip geliyordu, bacakları elimin etrafındaydı. Memeleri elbisesinin yakasından fırlamak üzereydi, onu hayranlıkla izliyordum. Çok büyük bir hayranlıkla.

“Şaheser,” dedim, inlemelerinin arasında onu öptüm. “Sen küçük bir şahesersin.”

Birkaç saniye sonra kulağıma, “Çok fazla!” dedi. Ardından yavaşça vibratörü içinden çekip arabanın üzerine attım ve parmaklarımı saçlarına dolayıp sanki hayatım ona bağlıymış gibi onu öpmeye başladım. Penisim sertti ve kotumun içinde zonk-luyordu. Taylor sıırıslıklam olmuştu. Beni öpüyordu, hâlâ azgındı. Onu şimdi, hemen burada becerebilirdim. Bir sonraki boşalması aletim içindeyken olabilirdi ve bu cennetten farksız olurdu. Testislerimin ağrısından kurtulmuş olurdum, bunu kendi başıma halletmek istemiyordum çünkü bu ağrının hepsi onun...

Arkamdan bir gümbürtü koptu.

Hayatım gözlerimin önünden geçip gitti.

Hemen kafamı toplayıp tehdit nereden geliyor diye anlamaya çalıştım ve belimden silahımı çıkardım. Silah yere bakacak şekilde Taylor’ı arabayla arama alıp siper olurken sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştım. Sonra müthiş bir rahatlamayla barın kapısı olduğunu fark ettim. Bir grup alkollü genç, bar kapısının orada şakalaşıyorlar ve kapıyı çarpıp duruyorlardı. Adrenalin seviyem düşünce birden soğuk soğuk terlemeye başladım. Taylor bana bir şey söylüyor ama kulaklarımın çınlamasından hiçbir şey duymuyordum. Arkam dönük şekilde onu öperken her an her şey olabilirdi. *Her şey.* Onu böylesine riske atacak kadar mı kafayı yemiştim? Benden dedektif falan olmazdı. Benim yapabileceğim bir iş değildi. Bu olayı kimseye zarar gelmeden çözmeyi başarmam bile mucize olacaktı.

“Arabaya bin,” dedim buz gibi bir sesle. “Kardeşini ara ve onu beklediğini söyle. Artık eve gitmeniz gerek.”

“Myles...”

“Lütfen, Taylor. Dediğimi yap.”

Karşı çıkacak gibi olsa da sürücü koltuğuna geçip Jude’u aradı. Bir dakika sonra kardeşi bardan bir şeyler mırıldanarak çıktı ve ben de yürümeye başladım. Hemen onun yanından geçip gittim, bana seslense de dönüp bakmadım.

Hemen kafamı toplamam lazımdı. Derhal.

Taylor tatmin olmuştu. Artık başka hataya yer yoktu.

Bu hatalar bana ödül gibi hissettirse bile.

TAYLOR

Elime bir avuç kum alıp parmak aralarımdan akmasını izliyordum, kum tanecikleri pazar sabahı Massachusetts rüzgârında savruluyordu. Myles’la ilgili gördüğüm rüyadan sonra tenimde hissetmeye tek ihtiyacım olan şey bu serin, nemli havaydı. Jude kadar iyi bir yüzücü olsaydım serinlemek için kendimi Atlantik’in sularına atardım ama ben sahilde oturup kardeşimi izlemekte daha iyiydim.

Popomun üzerinde dönüp, plaja inen merdivenlerde duran Myles’a baktım. Kulağında telefon, gözünde Ray-Ban ile biriyle konuşuyordu. Koyu renk saçları rüzgârda uçuşuyordu. Bana zamanda yolculuk yapıp kendini bir kapüşonlu ve kotla bulan bir eski dönem savaşçısını andırıyordu.

Onu baktığımı fark edince duraksadı, çenesi gerildi. Sonra yine konuşmaya devam etti. Abartılı bir şekilde gözlerimi devirdiğimi görsün istedim, sonra yine yüzümü okyanusa dönüp sörfüyle kıyıya gelen, ardından saçlarını yüzünden geriye atan Jude’a baktım. Anında yüzüm güldü.

Jude havlu için elini uzatırken, “O ne zaman geldi?” diye sordu.

Ona çıpa işlemeli havluyu uzattım. “Bütün gece gelip gidiyor. O böyle biri. Bir var, bir yok. Bir sıcak, bir soğuk.”

“Dün gece park yerinde ne oldu?”

Serin bir şekilde esen rüzgârda bile akşama dair görüntüler

gözümün önüne gelince her yerimi ter bastı. O anılarla bütün gece dönüp durmuştum, sonunda uyumuştum ama uyandığımda da çarşaf ter içindeydi. Myles'ın vibratörümün paketini yırtıp açışı. Üzerine tükürüşü. Oyuncağı içime her sokuşunda üstüdağının gerilişi. Sahiplenici öpüşleri. *Ben* gelince inleyişi. Bunca şeyden sonra normal hayatıma nasıl dönecektim? Bu nasıl mümkün olabilirdi, bilmiyordum. Kıyafetlerim farklı geliyordu, sinir uçlarım saç diplerime kadar iyice hassaslaşmıştı. Bir hızla müthiş bir farkındalık seviyesine çıkıp sonra da zirveden aşağı çakılmıştım.

“Park yerinde mi?” Jude bana bu soruyu ilk kez sormuyordu. *Bir şeyler* olduğu açıktı. Eve giderken üç kez yanlış yerden dönmüştüm. Sorularına tek kelimelik cevaplar vermiştim ama şimdi olanı biteni sindirdiğim için -yani çoğunlukla- birine anlatmaya ihtiyacım vardı. “Başta sadece öpüştük.” Detaya gerek yoktu. Zaten geri kalanını yoga taytımı sıırıslamak etmeden anlatabileceğimden şüpheliydim. “Sonra da hiç çıkmamış olmamıza rağmen ayrıldık. Tanıştığımız andan beri var olmayan ilişkimizi noktalıyoruz. Bu artık bizim olayımız sayılabilir.”

“Ha.” Jude arkaya dönüp Myles'a el salladı. “Uzun mesafe ilişkisi falan istemiyor herhalde ya da...”

Mırıldandım. “Bizim aramızdaki araba mesafesi uzaklığında yaşamak, farklı politik görüşlerde olmak ya da Noel ağacını kasımda süslemek istemek gibi farklılıklar değil. Benim soruşturma aşamasında onun dikkatini dağıttığımı düşünüyorum. O...” Myles'ın geçmişini başka birine yüksek sesle anlatmak tuhaf gelse de kendime karşımdakinin Jude olduğunu hatırlattım. “Göçebe ödül avcılığına başlamadan önce Boston'daki bir çocuk kaçırmaya olayında hata yapmış. Bu da o zamandan beri çözmeye çalıştığı ilk soruşturma ve...”

“Bunu mahvetmek istemiyor.”

“Evet.” Dizlerimi göğsüme çektim, kapüşonlunun örttüğü kollarımı sıkıca bacaklarıma doladım. “Kendini cezalandırıyor.

Bunu kabul etmekten başka seçeneğim de yok. Kız arkadaş, erkek arkadaş falan değiliz. Kavga etmeden aynı ortamda bulunduğumuz hiç olmadı.”

“Ama geceyi senin evinin önünde geçiriyor. Şimdi de biricik Taylor’ı güvenle eve dönsün diye merdivenlerde volta atıyor.”

“Evet. Myles’i tanıdığım için muhtemelen okyanusu da hâlâ şüpheli listesinden çıkarmamıştır.”

Jude güldü. Bana biraz daha yaklaşıp kolunu omzuma attı. “Bir gün bir adam çıkar ve bütün dengeni altüst eder. Ama merak etme, tekrar dengeni bulacaksın.”

“Sana da öyle mi oldu?”

Burnundan soluk verip yüzünü plajın diğer tarafına doğru çevirdi. “Hayır. Sadece genelleme yaptım.”

Boğazımı temizledim. “Emin misin?” dedim yavaşça kaburgalarından dürterken. “İlişkilerine burnumu sokmamaya çalıştım. Hiçbir zaman da karışmak zorunda kalmadım çünkü üzerine konuşacak kadar uzun ömürlü olmadılar. Ama...” Kasları gerilmeye başladı. Mevzunun nereye gittiğini anlamıştı. “Dante’den konuşmak ister misin?”

“Tanrım, hayır.” Başını iki yana sallayınca her yere su damlacıkları sıçradı. “Hayır. Kesinlikle Dante hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Buraya geldikten sonra aradı mı?”

“Gelmeden önce. Gelirken. Geldikten sonra. Asla pes etmiyor.”

“Hangi konuda pes etmiyor? Sadece arkadaş olduğunuzu sanıyordum?”

Jude aceleyle, “Öyleyiz,” dedi ve elini rüzgârın içinden geçirdi. “Arkadaşız. Daha fazlası yok. O heteroseksüel, Taylor.”

“Biliyorum.”

Çocukluk zamanlarından beri bu net bir gerçektir.

Büyüyüp de liseye geçtiklerinde arkadaşlıkları iyice ilerlemişti... Jude’un en yakın arkadaşının sadece kızlarla çıktığı gerçeği artık o kadar da kesin görünmüyordu. Dante sürekli Jude’layken bir kızla nasıl çıkabilirdi ki?

“Adam Phantom Five’da Goliath’ı oynuyor. Son duyduğumda, büyüleyici rol arkadaşı Ophelia Tan’e taşınmıştı. Tercihini değiştirmede ve ben de artık bunu sorgulamıyorum. Dante her zamanki Dante. Onu değiştirmek istemiyorum. Keşke sadece kendi muhteşem hayatına baksa ve... arkadaşlığımızı sürdürmek için bu kadar uğraşmasa.”

Şaşkınlığımı gizleyemedim. “Arkadaşlığınızı devam ettirmek mi?”

“Bu çok karmaşık, T.” Çeliği bile yumuşatacak şekilde gü-lümsedi. “Karmaşık diyorsam bana inan.”

“Peki.” Başımı omzuna koyduktan sonra onu onayladım. “Sormuyorum.”

Yanağı başımın üzerindeydi. “Teşekkür ederim.” Bir süre sessiz kaldı. “Zaten karmaşık olmamasını tercih ederim. Peki ya sen?”

Kumun içinde ayak parmaklarımı oynatırken sorusunu düşündüm. “Bilmiyorum. Karmaşık olmayan birçok adamla çıktım. Hepsinin vergi portföyü ve Mark adında en yakın arkadaşı vardı. Golf oynuyorlardı. Favori kuru temizlemecileri vardı. İstedğim de buydu. *Eskiden*. Ama...”

“Ödül avcısı kafanı mı karıştırdı?”

“Yıllarca kahvaltıda yulaf lapası yedikten sonra şimdi baha-ratlı *burrito* yemek gibi.”

Bana daha sıkı sarıldı. “Berbat, öyle değil mi?”

“Evet. Berbat.”

“En kötüsü de... ondan hoşlanıyorum. Ondan gerçekten *hoşlanıyorum*. Başta kaba saba bir herif olduğunu düşünmüştüm ama artık onu dürüst buluyorum. Şimdi koca kumaşı olduğunu düşündüğüm adamlarla ettiğim sohbetleri düşününce, hiçbir samimi gelmiyor. Myles’in yanında olmayı seviyorum çünkü nasıl biri olduğunu biliyorum. Yalan söylemiyor. Hiç. Anlamalı, nazik bir şey söylediğinde ya da iltifat ettiğinde... Noel sabahı gibi hissettiriyor. Aptalca gelebilir...”

Arkamızda biri boğazını temizledi.

Yüreğim ağzıma geldi, yüzüm kıpkırmızı oldu.

Sezgilerim o sesin kimden geldiğini biliyordu.

Haklıydım. Myles.

Ödül avcısı, botları yarı kuma gömülmüş halde arkamızda dikiliyordu ve bir karış suratla bize bakıyordu.

Asık suratının sebebi bendim. Peki ya gözleri? Onlar yumuşacıktı. Şaşkıındı. Kırılıyordu.

Sonunda Jude aradaki tuhaf sessizliği bozarak, "Selam dostum," dedi. Myles beni duymuştu. Dediğim her şeyi duymuştu. Kendime yeni bir kimlik alıp bir komüne falan mı katılmalıydım, ne yapmalıydım? Böyle bir şey nasıl idare edilirdi ki? "Yoğun bir sabah mı?"

Myles trans halinden sıyrıldı. Yani kısmen. Hâlâ bana bakıyordu. "Ne?"

"Diyorum ki..." Jude gülümsemesini gizlemeye bile çalışmadı. "Kardeşimin peşinde koşarken yoğun bir sabah mı geçirdin?"

"Korurken," diye tersledi.

"Doğru." Jude önce ona sonra bana baktı. "Tam da Taylor'la eve gidip kahvaltı için *burrito* yapacaktık."

"Çok komik," diye mırıldandım, ardından kalkıp popomdaki kumu silkeledim. İster istemez Myles'la yüz yüze geldim ve onda farklı olanın ne olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü. Elini kolunu nereye koyacağını bilemiyordu. Normalde ya göğsünde kavuştururdu ya telefonla konuşurdu ya da defterine not alırdı ama şu anda boşlukta kaybolmuş gibilerdi. Ondaki bahsederken yakalanmış olmamın verdiği utanç yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı. "Bizimle *burrito* yemek ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

Bu net yanıtı karşısında gözlerimi kırıştırdım. Başımınla onaylayarak merdivene doğru ilerledim.

"Polis merkezinde bir toplantım var. Balistik raporu sonunda gelmiş," diye açıkladı Myles arkamdan gelirken. "Önce işlerimi halletmem lazım."

“Anladım,” dedim ona gülümseyerek.

“Ciddi misin değil misin, bilemedim.”

“Bizim kahvaltılık *burrito* versiyonumuz, *tortilla*’ların yumuşak olması ve yumurta eklememiz dışında dün akşamki *taco*’da olan her şey işte,” dedi Jude. “Taylor kalan yemekleri asla ziyan etmez.”

“Tam olarak neyi anlayamadın?” diye sordum Myles’a. Üçümüz de merdivenlerin başında dikiliyorduk.

Ödül avcısı bir açıklama bulmaya çalışır gibi ellerini kalçalarına koydu. “*Burrito* yemek istememem hoşuna gitmemiş gibiydi.”

Kafam iyice karıştı. “Yani?”

Şimdi sinirlenmeye başlamıştı. “Sadece bir güne sen bana kızmadan başlamak istiyorum, Taylor. Çok şey mi istiyorum?”

“Ne zamandan beri sana kızgın olmamı önemser oldun?”

“Ben de bilmiyorum!” diye patladı.

“Genelde *burrito*’ya avokado da ekliyoruz ama markette olgununu bulamadık. O yüzden...” dedi Jude kaşını kaşıyarak. “Bugün avokado yok.”

Myles yine elini kolunu nereye koyacağını şaşırdı. Onlarla ne yapmasını istediğimi biliyordum, ilk günden beri bu adamın bana dokunuşu beni tüketiyordu ve artık bundan başka bir şey düşünemez hale gelmiştim.

Myles bir adım yaklaşıp, “Şimdi ne düşünüyorsun?” diye sordu. Gözlerini kısıp yüzümü inceledi. “İyi bir şey olmadığı kesin.”

“Düşüncelerim bana kalsın, Myles. Sen git kendi işlerini hallet.”

“Pekâlâ. *Burrito* yemeye geliyorum.”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Aman Tanrım!”

“Bir keresinde içine kızarmış fasulye de koymayı denedik ama sabah sabah pek iyi gitmiyor,” dedi Jude midesini tutarak. Birkaç saniye geçti. “Hey, merdivenleri kapatmasanız da geçsem?”

Sağa çekildim. “Affedersin.”

Jude sakat ayağıyla mümkün olduğunca hızlı bir biçimde sekerek yanımdan geçti.

“Senin bu sabah neyin var?” diye sordum Myles’a.

Eliyle yüzünü ovuşturduğunda göz altlarındaki mor halkaları ve ağız kenarlarına çöken bitkinliği fark ettim. “Benimle ilgili söylediklerini duyana kadar her şey iyiydi.”

Yanaklarım kızardı. Jude’la konuştuklarımızı duyduğundan emindim ama doğrudan yüzüme söyleyince ağır gelmişti. “Anlamıyorum. Birinin senin olumlu özelliklerinden bahsettiğini duymanın neresi kötü?”

“Bilmiyorum.”

“Bak gördün mü? Dürüstsün. Bu özelliğini seviyorum. Ne olmuş yani? Yargılıyorsan da keyfin bilir.”

Görünmez bir çubuğu çiğniyormuş gibi görünüyordu. “Senin inatçı ve tutkulu olduğunu biliyorum. Bir de cesursun, her ne kadar sen bunun farkında olmasan bile.”

Bu sözlerle bana sımsıkı sarılmış gibi hissettim. O kadar sıkı bir sarılmaydı ki bir süre sonra nefes alamıyormuş gibi hissetmeye başladım. “Teşekkür ederim.”

Hafifçe başıyla onaylayıp okyanusa doğru döndü. Bu seyahatten önce içimde nelerin gizli olduğunu bilmeyişim inanılır gibi değildi. Öncelikle sandığımdan çok daha güçlü ve dirençli olduğumu fark etmiştim. Peki şimdi? Şu anda? Bu koca, sinir bozucu adam bunu teyit ediyordu. Bunca zaman kendim için gizlice umut ettiğim şeyin doğru olduğunu görüyordum ve sarsılmaz yönlerimi kucaklamak için artık daha kararlıydım.

Ne istiyordum?

Bu kadar emek verdiğim bu soruşturmadan vazgeçmek mi istiyordum? Hayır.

Hiçbir şey yaşamadan bu adamla aramızdakileri olduğu gibi bırakıp gitmek mi istiyordum?

Hayır. Bana kalsa hemen onun motel odasına giderdim. İçimde yalnızca Myles’ın harekete geçirebileceğini düşündüğüm çok sayıda fiziksel dürtü vardı. Bunları deneyimlemeden eve dönmekten korkuyordum. Ama aynı zamanda onun kafa-

sını karıştırmak da istemiyordum. Bu adam çok acı çekiyordu. Acılarını gizlemeye çalışıyordu. Belki benim tabiatım onun için fazla yumuşaktı ama yardım etme isteğime engel olamıyordum. Kendi kendime cesur ve kendi ayakları üzerinde durabilen biri olduğumu kanıtladıkça Myles'a da Boston'da sadece bir tane kötü olay yaşadığını göstermek istiyordum. Bu, bütün hayatından vazgeçmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Belli ki bu işi bu yüzden seçmişti.

Her şeyden önce beni kendinden uzak tutmasının nedeni buydu. Buna saygı duyuyordum.

Ama haklıydı. İnatçıydım.

Başından beri Oscar Stanley cinayetini çözmesine yardım etmek istiyordum. Hem bilmeceyi çözmek hem de garantici Taylor'dan daha fazlası olduğumu göstermek istiyordum. Şimdi de Myles'a da bir faydam dokunsun istiyordum.

Hoşuna gitse de gitmese de.

Bilse de bilmese de.

“Burrito yemeye geliyor musun?”

“Evet,” dedi yüzünü okyanustan çevirip yürürken.

Arkasından gülümseyerek ben de onunla birlikte yürümeye başladım. “Düşündüm de...”

“Tanrım, işte başlıyoruz.”

“Kötü bir şey söylemeyeceğim. Sadece okuyacak yeni bir şeylere ihtiyacım var. Madem bana bakıcılık yapmaya devam edeceksin, belki şehre giderken beni de götürürsün?” Caddeye çıktığımızda önümde durdu ve ayağım takılınca beni tuttu. Şüphe dolu gözlerle beni izliyordu.

Masumlüğün vücut bulmuş haliydim. En azından dışarıdan öyleydim.

“Kütüphaneye uğramak istiyorum.”

Söylediğime bir an olsun inanmadı. “Tek planının bu olduğundan emin misin?”

“Yani...” Onun dikkatini dağıtmak için elimi göğüs kaslarının ortasına koyup yukarı aşağı hareket ettirdim. İnlediğini duyunca da elimi kemer hizasına indirdim. “Park yerine tekrar gitmek istiyorsan hayır demem.”

“Taylor,” dedi bileğimi tutarak. Sonra elimi çekip nefesini kontrol altına aldı. “Bana bunu yapma, tatlım.”

Elimi çektim, beni reddetmesi boğazıma bir yumru oturmasına sebep olmamış gibi yaptım. Neden böyle davrandığını anlıyor ve ona hak veriyordum. “Seninle gelmeme izin verecek misin, vermeyecek misin?”

“Elbette gelebilirsin.”

“Güzel.” Canım hâlâ yansa da zorla gülümsemeye çalıştım. Beynim neden reddettiğini anlıyor ama kalbim bunu kabullene-miyordu. “Hadi, kahvaltı yapalım.”

Birkaç dakika daha olduğu yerde kaldı. Şakağında bir damarın attığını gördüm, en sonunda peşime takıldı.

MYLES

Ben bu kadınla ne yapacaktım böyle?

Taylor kahve fincanımı doldurmak için eğilirken, demliği elinden alıp onu kucağıma oturtmamak için irademin her zerreleriyle savaşıyordum. Aslında bunun dünyadaki en doğal şey gibi hissettireceğinden oldukça emindim. Kendime bu tip şeyleri itiraf etmeye başladıkça ellerimi ondan uzakta tutma kararım daha perçinleniyordu.

İlk karşılaştığımızda onun ilişki isteyen, yuva kurma peşinde olan biri olduğuna karar vermiştim.

Bana uygun değildi.

O bana uygun *değildi*.

Sonra beni öyle vahşi bir seks sarmalına sokmuştu ki... belki de teslim olup ona nasıl olduğunu gösterebilirim diye düşünmüştüm.

Onun yerine, o *bana* nasıl olduğunu göstermişti.

"Daha sert."

"Senmişsin gibi yap."

Ağzıyla, güveniyle ve elma kokusuyla beni mahvediyordu. Uyuyamıyordum, bırakın olaya odaklanmayı, doğru düzgün düşünemiyordum bile. Şimdi de... plajda benimle ilgili söylediklerini duyunca kalakalmıştım. Sanki üzerime vazifeymiş gibi onun duyguları için endişeleniyordum. Onun düşündüğü gibi

bir adam olmak istiyordum. Belki hep öyleydim de doğru kadınla karşılaşmamıştım. Belki de o kadar uzun zamandır kaçıyordum ki artık kendimi doğru düzgün göremiyordum. Ama bana gülümsediği anda... o zaman görüyordum. Gerçi görmeyi *deniyor* da olabilirdim.

Ama denemek istemiyordum. Daha önce iyi, asil, kahraman olma yolundan geçmiştim ve bu yol bana kötü adam olmam gerektiğini göstermişti. Kötü adam olmak geçmişle yüzleşmekten daha kolaydı, üstelik bu soruşturmayı da kabul etmemeliydim çünkü yine gizliden gizliye içimde bir *umut* yeşeriyordu. Olanları aşabileceğime dair bir umut. Bu umut tohumunu Taylor suluyor, ona güneş ışığı veriyordu. Ama geçmişe dönüp de o çocuğa olanları düşününce... hayır. Hayır, kendimi affetmeyecektim. Yaptıklarımın telafisi yoktu.

Eğer dikkat etmezsem aynı hatayı tekrarlayacaktım. Taylor'la. Odaklanmalıyım, onu korumalıyım ve Oscar Stanley'yi öldürenin kim olduğunu bulup hayatıma geri dönmeliydim. Bu kadardı.

Ne yazık ki kararlılığım ciddi bir şekilde sarsılmıştı.

Taylor yarı boş demlikle kahve makinesine döndü ve ben de arkama yaslanıp onu izledim. Çünkü Yüce Tanrım, bu dar pantolonu ona kim satmıştı? Çıplak olsa da fark etmezdi. O gri naylon kumaştan tangasının tüm detaylarını görebiliyordum. Peşinden mutfaka gitmemek ve o kalçaları kasıklarına, ait oldukları yere dayamamak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

"Çıkmaya hazır mısın?" diye sordu elinde çantasıyla. Beni sertleştirdiğinin ve aynı anda göğüs kafesimin içinde tuhaf hisler yaşattığının farkında bile değildi.

"Evet." Masadan kalktım. "Sadece kütüphane, değil mi Taylor?"

Masumca göz kırptı. "Evet. Sadece kütüphane."

Yalan söylüyordu.

Ama niyetini eninde sonunda öğrenecektim. Onu şehre

götürmezsem kendi gidecekti. Söz konusu onun güvenliğiye hiçbir şeyi şansa bırakamazdım. Kapıya gittiğim sırada, “Motosikletimle gitmeye ne dersin?” diye sordum. Cevap vermeyince kapının tokmağını tutarken arkama dönüp ona baktım. “Bücür.”

“Düşünüyorum.”

Kollarımı kavuşturup girişte bekledim. “Neden endişelendin?”

“Kaza yapmaktan.” Elindeki çantayla oynuyordu. “Motosikletin üstü açık, Myles. Hava yastığı da yok.”

“Biliyorum, Taylor.”

“Ama daha cesur davranmaya *çalışıyorum*.” Bana saniyeler sonra timsahlarla dolu bir suya atlamak üzere olan bir kadın edasıyla yaklaştı. “Sanırım bir kez olsun ölümü göze almak lazım, öyle değil mi?”

Taylor olası ölümünden bahsedince midemdeki kahvaltıyı çıkaracak gibi oldum. “Ben yanıdaysam asla tehlikede değilsin,” dedim. Farkında olmadan özgüvenimi ortaya sermiştim. Bu özgüven nereden geliyordu? Taylor’dan mı besleniyordu? Ya da plajdayken orada olduğumu bilmeden söylediklerinden mi?

Bana göz kırptı. “Senin yanında güvende olduğumu biliyorum. Ben yoldaki diğer insanlar yüzünden endişeliyim.” Odanın diğer ucundan bana doğru yaklaşırken kalp atışlarım hızlandı. “Sana güveniyorum.”

“Hımm.” Ona bakamadım. Boğazımdan mideme doğru yayılan sıcaklıkla mümkün değildi. “Sanırım bu hoşuma gitti.”

“Sana güvenmem mi?”

Boğazımı temizledim. Çıkardığım sestem anlamadıysa diye bir de başımla onayladım.

Ardından elini elimin içine kaydırды.

O kadar hoşuma gitti ki neredeyse elimi çekecektim. El ele tutuşmak bu işin bir parçası değildi.

Bunların hiçbirisi işin bir parçası değildi.

Ama gel gör ki, üzerine titreyen bir erkek arkadaş gibi onun elinden tutup motosikletime götürdüm. Nazıkçe kaskımı ona

taktım ve koltuğa geçmesine yardım ettim. O koça motosikletin üzerinde o kadar kırılgan görünüyordu ki alnımda boncuk boncuk terler belirdi. Tanrıya yemin ederim, eğer bir araba bize üç metre yaklaşacak olursa balistik raporu falan aklımdan uçar giderdi. Neden motosikletle gitmeyi teklif etmiştim ki? Arabayla gitmek için çok mu geçti?

Taylor kaskın içinde bana gülümserken, "Şimdi heyecanlanmaya başladım," dedi. "Sadece çantamı mı tutmalıyım?"

"Hayır." Çantayı elinden alıp bagaja koydum. "Bana tutunacaksın."

"Anlaşıldı."

Motosikleti ayağın üzerinden indirdim ve kollarının belime dolanışını, yüzünü sırtıma dayayışını hissettim. Aynı anda vücudumda birçok şey birden oluyordu. Kaslarım gerilmişti. Korumacılık hissinden karnına ağrılar giriyordu. Dilim ağzının içinde büyümüştü. Tenimin bazı noktaları ürperiyor, bazı noktalarına ateş basıyordu. Sertleşmiş aletimden bahsetmeme gerek yoktu, günlerdir o kadar acınası bir haldeydi ki artık alışmışım. Asıl alev alev yanan organım göğsümün içindekiydi. Deli gibi kan pompalıyordu. Bir şekilde Taylor'dan başka hiçbir kadını motosikletimin arkasına bindirmeyeceğimi biliyordum. O sondu.

Ne olursa olsun.

Kafamda bu huzursuz eden düşüncelerle motosikleti çalıştırdım. Yavaşça yola çıktım ve kalçalarımı sıkı bacaklarla belime dolanmış kollar arasında biraz olsun nefes almaya çalıştım. Yavaş gidiyordum. Hız limitinden de yavaşım. Yoldaki her çukur ve tabela potansiyel birer tehditti.

"Daha hızlı," diye seslendi rüzgârın içinden beni sıkıştırarak. Midem bulanacakmış gibi hissetsem de gaza bastım çünkü onunla gurur duyuyordum. Cesur olduğu için. Korkusuyla yüzleştiği için. Bunu benimle yapacak kadar bana güvendiği için. Bana tutunmasından, sıcak kıvrımlarının belime değişin-

den hoşlanmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. O seksi, tanga'nın ikiye ayırdığı poposu motosikletimin üzerindeydi ve bu beni azdırıyordu. Aklıma hem ateşli hem de terli bir seks düşüncesi sokuyordu. Yatakta olduğumuzu, kulağıma *daha hızlı* diye fısıldadığını hayal ediyordum. Neden boşalıp bacak aramadaki baskıdan kurtulmuyordum ki? Daha bu sabah duş alıp üstümü değiştirmek için motel odama dönmüştüm. Kendimi rahatlatılabildim ama taş kesilmiş aletime rağmen içimden gelmemişti. Vücudum bunun gerçeğiyle -yani Taylor'la- aynı olmayacağını gayet iyi biliyordu.

'Tanrım, o seksi nasıl da istiyordum. Bunu yapamayacağımı kabul etmem gerekiyordu... yapamazdım çünkü kalbim de işin içindeydi. Yoksa çoktan geceyi onun yatağında geçirmiştım. İşimi bitirir giderdim. Bağlanma olmadan. Bir şey kaybetmenin ya da incinmenin insanı hasta eden korkusu olmadan.

Veya çok daha kötüsü.

Ellerim gidonun üzerinde jöle kıvamına geldi, bunun üzerine karanlık düşüncelerimi bir kenara bırakıp onun güvenliğine odaklandım. Falmouth şehir merkezine vardığımızda her yer hıncahınç doluydu.

"Ah, unuttum," dedi rüzgârda bağırarak. "Miting."

Başımla onayladım ve yavaşça belediyenin park alanlarından birine doğru ilerledik. Görünürde boş yer olmadığı için bir arabayla kapı arasındaki boşluğa yasadışı bir şekilde park ettim. Kaskını çıkardığımda Taylor bana gülümsedi. "Şey." Sesim kırılmış camlar gibiydi. "Ne düşünüyorsun?"

"Sevdim," dedi nefes nefese, kollarını boynuma doladı. "Beni ikna ettiğin için teşekkür ederim. Ayak dirediğimde benimle dalga geçmediğin için de."

"Bir daha kimse seninle dalga geçemez," dedim hemen.

Bunun sözünü vermek çok aptalcaydı. Böyle bir şeyin garantisini veremezdim. Ama bana kahramanmışım gibi bakarken ne yapmalıydım? Artık ağzımdan böyle sözler mi dökülecekti?

Herhalde bir sonraki sefer ona ev, bebekler ve Disneyland sözü verecektim. Aynı tişörtlerle gezme fikri eskisi kadar korkunç gelmemeye başlamıştı.

Hey. Ağzından çıkanlara dikkat et.

Onu motosikletten indirip kendime doğru çektim. Parmak uçlarındaydı ve yüzü motosiklet yolculuğundan duyduğu neşeyle kaplıydı. Dünya üzerinde onu öpmeme engel olacak hiçbir şey yoktu. Dudaklarımı nazikçe onun dudaklarına götürürken ben bile şaşkındım. Saçlarını avucuma doladım, dilimi yavaşça ağzına soktum ve onun diliyle buluştum, tadını aldım. Elma kokusu. İnlediğinde ben de mırıldanarak onu yavaşça öpmeye devam ettim. Onu öpe öpe bitirecekmişim gibi hissediyordum. Bu seferki öpüşme öncekilerden farklıydı. Ben... *ben* ne yapıyordum böyle? Ona tapıyor muydum? Bana hissettirdiği buydu, birbirine dolanmış diller, dudaklara minik ısırışlar, her seferinde daha derin öpüşler. Dünyanın bütün zamanı bize aitmiş gibi hissediyordum ve siktir, buna bayılıyordum. Dünyanın bütün zamanı bize aitti.

İçimden küfrettim ve dudaklarımı geri çekmek için bütün irademi kullandım.

Taylor bitkin halde bana yaslanmıştı, sanki göğüs kafesimi tornavidayla oyuyordu. Onunla ne yapacaktım? Kendimi geri doğru çekerek çantasını alıp ona uzattım.

"Ben de seninle kütüphaneye geliyorum," dedim hemen, tekrar elimi tutması umuduyla parmaklarımı eline doğru götürdüm. Küçük elini benimkinin içine yerleştirince daha önce tuttuğumun farkında bile olmadığım derin bir nefes verdim. "Sonra da sen benim toplantım bitene kadar karakolda oturup beklersin."

"Sen benim başımda dikilerken kitap seçemem. Ayrıca gündüz vakti," dedi ve başını iki yana salladı. "Sen toplantına git. Sonra buluşuruz." Bana gülümsedi. "Dondurma alırız."

Suratımı buruşturdum. “Sana sevgilisiyle dondurma yemeye giden bir adam gibi mi görünüyorum, bücür?”

“Hayır,” diyerek içini çekti. “Hiç sanmıyorum.”

Birkaç saniye boyunca konuşmadan yürüdük. “Hangi dondurmadan istiyorsun?”

Parmaklarımı sıktı. Resmen boku yemiştim.

Belediye başkanı mikrofona doğru, “Dostlarım ve Falmouth ile Barnstable County sakinleri,” dedi, sesi şehrin en işlek caddesi boyunca yankılanıyordu. “Şikâyetlerinizi dinliyorum ve sizi temin ederim ki yardımcı olmak için buradayım.”

Taylor ve ben polis merkezinin önünde durmuş olanları izliyorduk. Belediye başkanı bir kamyonetin arkasında, elinde derme çatma bir ses sisteminin mikrofonuyla dikiliyordu. Kamyonetin kapılarına tutturulmuş pankartlarda, “Oylar yine Rhonda Robinson’a,” yazıyordu. Önünde duran yüzlerce kişide de “Kıracılar: Evinize” yazan pankartlar ve tişörtler vardı. Belediye başkanının konuşması sırasında, gözlüklü asistanı Kurt onları yatıştırmaya çalışsa da hep bir ağızdan bu sloganları atıyorlardı.

Hayal mi görüyordum yoksa Kurt artan kalabalıkla ilgilenmek yerine Taylor’a mı bakıyordu?

Hayır, basbayağı ona bakıyordu.

Gözlüğünü burnundan yukarı doğru itti ve kalabalığın arasından Taylor’ı daha rahat görebilmek için dosyasını kolunun altına sıkıştırarak yana doğru eğildi.

Tuttuğum elini kaldırıp dudağıma götürerek parmaklarını öptüm.

Asistan bakışlarını hemen dosyasına indirdi.

Şu an içimi dolduran tatmine rağmen... bu adam Taylor’ın sonunda birlikte olacağı tipte adamlardan biriydi, değil mi? Onunla yaşıt, temiz tıraşlı, saygıdeğer işi olan bir adamdı. Bu adamı çocuklara kamu hizmetinin önemini anlatırken, onları

çocuk yogası derslerine, doğa yürüyüşlerine ya da her ne sikimse oraya götürürken hayal edebiliyordum.

Taylor gürültünün içinde bana, “Bak,” diye bağırdı ve dikkatimi dağıttığı için minnettar oldum. Kendimi bu düşünceden ne kadar uzak tutabilirdim ki? Sert bir iniş olacaktı. Son olacaktı. Başka bir seçenek yoktu, öyle değil mi? “Sal burada.”

Onun baktığı yöne dönünce, Taylor’ın diğerleriyle aynı tişörtü giymiş geçici komşusunu gördüm. Ona baktığımı hissedip bizim olduğumuz yöne döndü ve emin olmak için iki kez baktı. Yüzü asılır gibi oldu ama ona dişlerimi gösterdiğim anda sinip kalabalığa karıştı.

Belediye başkanı, “Eğer mülkünüzün yakınlarındaki evlerin tatil amaçlı kiralandığı, mülk sahibinin ihmalkâr davrandığı konusunda şikâyetleriniz varsa, bunları kapsamlı şekilde inceleyeceğiz ve topluluk kurallarına uyulmasını sağlayacağız,” diye devam etti. “Lütfen belediyeye e-posta gönderin ya da bizi arayın. Asistanım Kurt hepsini kayıt altına almak ve çözüme kavuşturulması için size danışmanlık yapmak üzere hazır bekliyor. Ofisim de bu evlerin tatilcilere kiralanmasına sınır getirmek ve bölgemizi her zaman olduğu gibi korumak için çalışıyor. Burası yeniden yaşanacak huzurlu bir yer olacak.”

Kalabalıktan biri, “Dört yıl önceki kampanyanda da aynı vaatleri verdin!” diye bağırdı.

“Sarhoş sürücüler yüzünden çocuklarım sokakta oynayamıyor!”

“Sürekli parti varken nasıl uyuyacağız?”

“Ben yandaki kiracının duşta şarkı söylediğini duyuyorum. Sokak kedisi gibi cıyaklıyor.”

Taylor’ın ağzı açık kaldı. Bana doğru yaklaşarak bir şeyler mırıldanmaya başladı.

İçimden kocaman bir kahkaha yükseldi. O kadar büyüktü ki tutmama imkân yoktu. Cinayet soruşturmam gerekirken, burada bir kaldırım kenarında kahkahalara boğulmuştum. Elimde

değildi. Kahkaha atmak harika hissettiriyordu. Onun dışında biriyle en son ne zaman güldüğümü hatırlamıyordum bile.

Bana yüzünü buruşturarak bakmasına rağmen yeşil gözlerindeki neşeyi görebiliyordum. Bakmaktan kendimi alamadığım o gözler. Bana bir şey söylemek için parmak ucuna kalktığında otomatik olarak ben de ona doğru eğildim. “Benimle bir daha kimsenin dalga geçemeyeceği konusundaki sözünü tutamadın. Şimdi Shaquille de dersin sen bana.”

Tatlı bir şekilde büzdüğü dudaklarına bir öpücük kondurdum. “Onun yerine sana fazladan bir top dondurma alsam?”

Sonraki öpücüğümünden kaçtı. “Yapabileceğinin en iyisi bu mu?” Göğsüme şakayla karışık vurdu. “Sen toplantına git. Bir saat sonra dondurmacıda buluşuruz.”

Kaldırımında iki botumun arasında kalan noktayı işaret ettim. “Geri gel ve beni öp.”

Altdudağını ısırıp başını hayır der gibi iki yana salladı.

Oynuyordu.

Benimle oynuyordu. Onu daha çok istemem için yapıyordu. Onu her şeyiyle istemememi imkânsız hale getiriyordu... her şeyiyle.

Tanrı umarım yardımcım olurdu çünkü işe yarıyordu.

TAYLOR

“Çok havalısın,” dedim kendi kendime, heyecandan yerimde duramıyordum. Bu sabah hem bir Harley’ye binmiştim hem de dünyanın en şüpheli adamını şüphelendirmeden buraya kadar gelmiştim. Myles çoksatan kitaplara bakmak için kütüphaneye geldiğimi sanıyordu -aynı zamanda onlara da bakabilirdim- ama bilmediği bir şey vardı. Bölge sekreterinin ofisi kütüphanenin hemen yanındaydı ve benim de asıl gideceğim yer orasıydı.

İçimde sadece birkaç kitap alıp sonra Myles’la dondurma yemeye gitmek isteyen bir yan vardı. Arkasından gizli bir iş yapmak istemiyordum. Fakat bu sabah plajda, ne olursa olsun bu cinayeti çözmek için elimden gelen yardımı yapmaya karar vermiştim. Kendim için. Myles için. Eğer kendini geçmiş yüzünden cezalandırmasını engelleyip yeniden dedektif olmayı düşünmesi için yapabileceğim bir şey varsa bunu mümkün kılmak istiyordum. En azından deneyip bir fark yaratmaya çalışmalıyım.

Yedi yıl boyunca *Etched in Bone* dinledikten sonra bildiğim tek bir şey vardı. Daima gözden kaçmış bir ipucu olurdu. Soruşturmanın başlarında zaman çizelgesi, fırsat ve fiziksel kanıt ilk düşünülen şeyler oluyordu ama dedektifler her seferinde başa dönerek her şeyi tekrar tekrar tarayıp katilin kişisel ilişkilerini daha yakından incelediklerinde iş değişiyordu. Ne zaman ev-

rakta gözden kaçırdıkları bir şeyi fark ediyorlardı, işte o zaman cinayet çözülmüş oluyordu.

Myles, Lisa Stanley'nin kardeşinden kalan malların mirasçısı olduğunu söylemişti. Bu ona açıkça kardeşini öldürmek için bir gerekçe veriyordu. Para çoğunlukla birincil sebepti.

Ama burada bir şey daha vardı.

Cod Burnu'nda ev almak ucuz değildi. Hele de okyanus kıyısında.

Oscar Stanley emekli bir postacıydı.

Burada akla yatmayan bir şey vardı. Ailesinden kalmış bir para olması muhtemeldi; miras gibi. Oscar'a sakatlanmadan kaynaklı ödeme yapılmış, sonra da sırayla bu evleri almış olabilirdi. Durum her ne ise bunların araştırılması gerekiyordu. İşte ben de bu konuda yardımcı olabilirdim. Böylece herkes risk alırken kenarda oturup bekleyecek bir kadın olmadığımı da göstermiş olurum.

Kararlılıkla omuzlarımı dikleştirip kütüphanenin arka kısmına doğru ilerledim ve kütüphaneyi bölge sekreterinin ofisinden ayıran cam kapıyı ittim. Masadaki kadına neşeyle "Merhaba," dedim. "Mülkiyet kayıtlarına bakmak istiyorum."

Başıyla onayladıktan sonra eline bir kalem aldı. "Adres?"

"Birkaç adres birden var."

"Tamam, peki," diyerek içini çekti.

Yirmi dakika sonra çıktısını aldığı kâğıtlar elimdeydi. Cam kapıyı popomla ittirip açtım, kütüphaneye geri döndüm ve biyografi bölümünde sakın bir masa bulup Oscar Stanley'nin mülkiyet kayıtlarını önüme yaydım. Jude aramış ya da mesaj atmış olabilir diye telefonumu kontrol ettim. Bir şey yoktu. Myles'tan da bir şey yoktu. Harikaydı. Erkekler cephesi meşguldü.

Gizli polis olmakta özgürdüm.

Telefonumu masaya bırakıp ilk olarak Oscar'ın öldürüldüğü eve ait kaydı inceledim. Gözüme çarpan tuhaf bir detay yoktu. Ev sahibi olarak sadece onun adı geçiyordu. Sonraki kayda geç-

tiğimde sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı. Ev sahibi kısmında Oscar Stanley yazıyordu.

Ama tek isim onunki değildi. *Evergreen Corp.*

Sonraki kayıta da bu isim vardı. Üçüncüde de.

Oscar Stanley bu evlerin tek sahibi değildi.

Bir de iş ortağı vardı.

Herkes bilir ki şayet katil eş değilse, ikinci sıradaki şüpheli iş ortaklarıdır. Bunu Myles'a...

Başımın yan tarafına sert bir darbe aldığım için düşüncem yarıda kesildi.

Şakaklarımdan aşağı bir acı yayıldı ve her şey karardı.

“Taylor!”

Yavaş yavaş kendime geliyordum ama hemen sonra keşke tekrar bayılsam diye düşünmeye başladım.

Başım zonkluyordu ve kan kokusu alıyordum. Bu zaten yeterince kötüydü.

Ama bir de burnumun ucunda bağırان ödül avcısı vardı.

Güçlkle bir gözümü açınca bakışlarını tavana çevirerek hızlı bir dua etti, hemen ardından bana dönüp tekrar bağırmaya başladı. “İyi misin? Başka neren acıyor? Bana iyi olduğunu söyle.”

“İyiyim. Bağırmayı kes,” dedim boğuk bir sesle.

“Bağırmayı keseyim mi? Burada *kan içinde* yatıyorsun ve bağırmayı kesmemi mi istiyorsun?” Elleri vücudumun diğer taraflarında gezinip tekrar başıma geri döndü, kahverengimsi yosun gözleri kocaman olmuştu. Yüzünün iki yanından ter damlaları süzülüyordu. Titriyor muydu? “Lanet olsun, ne oldu?”

“Bilmiyorum.” Etrafımızda kalabalık bir insan grubu olduğunu, bir kısmının da 911’i aradığını görünce doğrulmaya çalıştım. “Burada oturuyordum. Biri bana vurdu. Sanırım kitapla. Deri cilt gibi bir şey hissettim.”

“Yerde bir kitap vardı. Hemen şurada,” dedi daha önce bana

yardım etmiş olan bölge sekreteri görevlisi. Ne kadar olmuştu? Ne kadar zamandır kütüphanenin zemininde baygın yatıyordum? “Üstünde kan var. Muhtemelen onun kanıdır.”

“Tanrım,” dedi Myles dişlerinin arasından, midesi bulanmış gibiydi.

Biri bana saldırmıştı. Dudaklarımdan endişeli bir ses kaçınca Myles beni anında kollarına aldı. Vücudunun sımsıcak güveni bana etrafımızdaki insanları unutturdu ve hemen bedenimi ona sardım. Bacaklarımı beline, kollarımı boynuna doladım, onun sıcaklığına çok ihtiyacım vardı. Üşüyordum, dişlerim takırdıyordu. Buz tutmuş bir gölden çıkarılmış gibiydim.

“Myles.”

“Geldim, Taylor. Buradayım.” Kendini sakinleştirmek ister gibi derin nefesler alıp veriyordu ama işe yaramadığını görebiliyordum. “Burada kamera var mı? Bunu kimin yaptığını bilmek istiyorum. *Derhal.*”

“Kamera yok, beyefendi, üzgünüm.” Bir erkek sesiydi. Bir sessizlik oldu ve o an hem kendi kalbimin sesini hem de Myles’inkini duydum. “Ambulans yolda.”

“Ambulans istemiyorum. Eve gitmek istiyorum.”

“Ama...” Yutkundu ve âdemelmasının hareket ettiğini yaralı başımda hissettim. “Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirsin. Tanrım. Balistik raporunu görür görmez toplantıdan ayrıldım. Sahilde bulduğun silah cinayet silahı değilmiş, Taylor. Demek ki katil hâlâ dışarıda bir yerlerde. İçime sinmeyen bir şey vardı. Seni hiç yalnız bırakmamalıydım...”

Balistik raporuyla ilgili söylediklerini sindirdim ve dizlerim kurşun gibi ağırlaştı. “Senin hatan değil. Gündüz vakti bir halk kütüphanesindeyim,” dedim omzundayken. “Güvende olmam gerekirdi.”

“Ama değildin, Taylor. Değildin.”

İçimden bir ses işlerin daha da kötüleşeceğini fısıldıyordu. İki kez saldırıya maruz kaldığım için de değildi, aynı zamanda

Myles'a yardım etmek isterken işleri daha da zora sokmuş olabileceğim içindi.

"Ben iyiyim."

"Bunu acil tıp uzmanından duymam lazım, tamam mı? Lütfen uyanık kal ve gözlerini açık tut." Birkaç saniye geçti ve sırtındaki kaslarının gerginliğini hissettim. "Masadaki kâğıtlar senin mi?"

Ah, hayır. Hiç zamanı değildi. "Birden sersem hissetmeye başladım."

Myles ben kucağındayken ayağa kalktı ve diğerlerinin bizi duyamayacağı bir mesafeye doğru geriledi. Yanlış hissediyor olabilirdim ama sanki beni kucağında yavaşça sallıyor gibiydi. Ayrıca hâlâ nefes nefese olduğunu fark edebileceğim kadar yakındık. "İnan bana şu an ben de yatakta kafanla buzla yatıyor olmanı tercih ederim ama bilmem gerek, Taylor. Biri sana zarar verdi."

"Evet. Biliyorum. Tamam." Yutkundum. "Oscar Stanley'nin emekli bir postacı olarak bu kadar çok yazlık ev alabilmiş olması baştan beri hiç mantıklı gelmedi. Tabii ki birinden miras falan kalmış olabilirdi ama bir ortağı olması daha akla yatkındı. Ben de mülk kayıtlarını incelemeye başladım ve haklıymışım. Şimdi... şimdi adını hatırlayamıyorum, hâlâ başım dönüyor..."

Bana sarılırken acınası bir ses çıkardı.

"Ama öldürüldüğü ev dışındaki tüm evlerde onun isminin yanında bir isim daha var. Ablası değil. Bir şirket."

Bir şey düşünüyor gibiydi, ardından kâğıtların yayılı olduğu masaya döndük. "Ben şu ana dek sadece ilk evin kayıtlarına bakmıştım," dedi evraka bakarken.

"Eninde sonunda geri dönüp tekrar inceleyecektin. Dedektifler hep başa döner."

"Ama bunu benim yerime sen yapmaya karar vermişsin ve daha işi halledemedi az kalsın ölüyordun." Sesi genzinden geliyordu. "Ben neyi gözden kaçırdığımı bulamadan."

“Evet. Ben öğretmenim. Biz bilgiye açızdır... bir de doğruluğa. Myles, ses tonundan hoşlanmadım.”

Benimle buz gibi konuşmasından hiç hoşlanmıyordum. Beni masanın kenarına oturttu ve kâğıtları üst üste koyup uzunlamasına bir rulo yaptı. Hemen sonra kotunun cebine soktu. Ne olduğunu anlamak için gözünün içine baktım ama birden gözümün önünde bir acil tıp görevlisiyle tanıdık bir polis memuru belirdi.

“Memur Wright,” dedim heyecanla, gülümsememe engel olamadım. Ağzımın ani hareketiyle kafam daha da zonklamaya başladı ve suratım buruştu. Myles küfredip yürümeye başladı.

“Keşke daha iyi şartlarda karşılaşabilseydik,” diye söze girdi Wright.

“Keşke. Nasılsın?”

“Daha iyiyim.” Başparmağıyla sokağı işaret etti. “İyi ki miting bitti. Yerli halk göründüklerinden çok daha kaba...”

“Bu kadar sohbet yeter,” diye bağırdı Myles ileriden, sesi yıldırım gibiydi. “Biri kafasına bakabilir mi artık?”

Wright belli belirsiz bir ıslık çalıp kalemiyle not defterini çıkardı.

“Geldim,” dedi acil tıp görevlisi. Yaramı kontrol edip birkaç not almaya başladı. Gözlerime küçük bir fener tuttu ve kapattıktan sonra birkaç soru sordu. “Beyin sarsıntısı yok. Sadece ufak bir kesik var. Şimdi onu bandajlayacağım, sonra başınızı alıp gidebilirsiniz.”

Wright güldü. “Başınızı alıp.” Myles’a döndü. “Yarası başında olduğu için çok komik oldu.”

“Bunun nesi komik?” diye homurdandı Myles. Gözünü memurdan ayırmadan olaydan önce oturduğum sandalyeye geçti, sonra beni masadan alıp kucağına oturttu. Son birkaç dakikada yaramdan daha çok kan aktığını hissedebiliyordum, Myles da solgun yüzüyle yarama bakıyordu. “Geçecek.”

“Bana kızgın mısın?” diye fısıldadım kulağına.

“Bunu sonra konuşuruz.”

Wright elinde not defteriyle önümde eğildi. "Pekâlâ, ilk soru." Yüzünde bir gülümseme belirirken.. "İkinizin arasında bir sev mi var? Var gibi duruyor," dedi.

Eğer Myles şu an dişlerini sıkıyor olsaydı, ağzından alevler çıkacağından emindim.

"Aramızda bir şey yok," diye cevap verdim ikimiz adına.

Myles kaşlarını çatıp bana döndü. "Dur bir dakika. Bu tam olarak doğru değil."

"Evet, doğru," dedim Wright'a. "Bir şey yok. Yaz bunu."

"El tutuşmaya ne diyeceksin?" diye sordu Myles bana.

Wright bıyık altından gülerek not alıyormuş gibi yaptı. "El ele tutuşulmuş..."

"Sana göre 'bir şey' ne demek, bilmiyorum, Myles." Onun tepkisi karşısında çok şaşkındım. Her şeyden önce ben sadece gerçeği söylemiştim. "Ama insan öyle kazara... birdenbire bir ilişkinin içinde kendini bulmaz. Konuşulması lazım. Soruların yanıt bulması lazım."

"Ne gibi?" diye sordu Myles ile Wright bir ağızdan.

Kafamdaki yara yetmezmiş gibi şimdi bir de yüzüm yanmaya başlamıştı. Bu iki adam bana delirmişim gibi bakıyordu. Yanlış mı anlıyordum? Daha önce bana hiç bu kadar şüpheyile yaklaşılmamıştı. Belki de sebebi, inandığım şeyleri hiç dile getirmedığım içindi. "Şöyle. Bir taraf diğer taraftan... kalıcı olmasını ister. Bir de tek eşli."

"Evlilik teklifi gibi mi?" diye sordu Wright. Tanrım, bunu not almıştı.

"Ha-hayır. Tam olarak öyle değil. Daha çok..."

"Biriyle çıkmak gibi mi?" diye cümleyi tamamladı Myles, aldığı keyif yüzünden okunuyordu. Artık surat asmadığı için mutlu olmam lazımdı ama değildim.

Ağzımı kapadım, artık onun gözüne bakamıyordum. Vay canına. Bu düşünceler liseden beri aklımda mıydı? İlk erkek arkadaşım bana onun kız arkadaşı olmamı teklif ettiğinde bu işler

her böyle yürüyor sanmıştım. Sınırlar böyle belirleniyordu. Niyet açıkça belli ediliyordu.

Öyle olması gerekmez miydi?

Evet. Öyle olmalıydı.

Omuzlarımı silktim. “Buna ne denir bilmiyorum ama bana kendimi huzurlu ve güvende hissettirecek şeyler söylemedi. O yüzden aramızda bir şey yok.”

Myles’in keyfi daha da katlandı.

Acil tıp görevlisi Wright’ın yanına çöküp, “Tamam, şu yarayı temizleyelim,” dedi. Wright da artık uğradığım saldırıyla alakalı gerçek sorularını sormaya başladı.

“Kütüphaneye girerken birini gördün mü?”

“Görevliler dışında kimseyi görmedim.” Elimle onları işaret ettim.

“Kütüphaneye girmeden önce sana tuhaf gelen bir karşılaşma oldu mu?”

“Sadece Myles’la. Onunla her karşılaşmam tuhaf.” Aklıma o an bir espri geldi, sonra kucağında dönüp Myles’a baktığımda harika bir şey oldu. O da bana bakıyordu ve ifadesi, bir metal parçası çiğniyormuş gibiydi. “Bu kez şüpheli *sensin*.”

“Teknik olarak değil,” diye araya girdi Wright. “O sırada bizimle toplantıdaydı.”

Kaşımı kaldırıp Myles’a baktım. “Emin olmak için zaman çizelgesi oluşturmam lazım.”

Başta cevap vermeyeceğini düşündüm. Öylece bana bakmaya devam ediyor ve yanağında bir kas seğiriyordu. Sonra kulağıma doğru eğilip sadece benim duyabileceğim bir fısıltıyla konuştu. “Sana el kaldıracağıma alnımın ortasına bir mermi yerim. Senin acı içinde geçirdiğin her saniye ölmek istiyorum. Bahsettiğin güzel sözler böyle şeyler mi? Çünkü tek söyleyebileceklerim bunlar.”

Tanrım. Bunun üzerine ifade vermem çok güç olsa da yine de kalan soruları yanıtladım. Yaram temiz ve bandajlıydı. Ar-

dından Wright ve acil tıp uzmanına teşekkür ettim. Myles beni kucagında kütüphanenin arka kapısına kadar taşıdı.

“Gelip bizi alsın diye Jude’a mesaj attım ama cevap vermedi.”

“Dante yüzünden telefonuna bakmıyor.”

“Kim?” dedi Myles boş bir ifadeyle.

“Önemli değil. Beni taşımaya gerek yok. Yürüyebilirim.”

Cevap vermedi.

Kütüphanenin arkasında siyah bir sedan duruyordu ve Myles beni ona kadar taşıdı. Sonra ikimiz de arka koltuğa oturduk. Şoför dikiz aynasından ikimize de şüpheyile baktı ama ardından hiç soru sormadan park yerinden çıkıp trafiğe karıştı.

Tam o sırada on kat yüksekten çakılmışım gibi adrenalinim düşüverdi.

Soğuk bir anda her yerimi sarınca Myles’in sıcaklığına rağmen titremeye başladım. Son yarım saattir yaşadıklarım rüya gibiydi. Gerçekten de bir polis memuruyla ilişkiler hakkında mı konuşmuştum yoksa aklım bana oyun mu oynuyordu? Kalın deri cildin kafama *küt* diye vuruşu tekrar tekrar aklımda oynuyordu. Her seferinde nefes alışım daha da zorlaşıyor ve daha çok titriyordum.

“Taylor, titriyorsun.”

“Biliyorum.”

Sesi sakindi ama derin endişesini hissedebiliyordum. “Acil tıp uzmanına midenin bulanmadığını söyledin. Şimdi bulanıyor mu?”

“Hayır, sadece olan biteni şimdi idrak ediyorum. Ne kadar kötü olabileceğini de.”

“Dünyama hoş geldin.”

“Artık... kafamda uğultu yok. Aksiyon yok. Cevaplanacak sorular da yok...” Kolumu ovuşturmaya başlayınca Myles hemen bu görevi devraldı. “Ben iyiyim. Sadece çok üşüyorum.”

Başıyla onayladı, yutkununca âdemelması yukarı aşağı hareket etti. “Eve geldik sayılır. Şimdi hallederim.”

Ben kendim halledebilirdim. Myles'a bunu söylemek istiyordum çünkü öyle ya da böyle, *hep* kendim hallederdim ama bu sefer halleden ben olmak istemiyordum. Güvendiğim adamın beni, olup biteni kafamda tartabileceğim, sıcak bir yere götürmesini istiyordum. "Myles, senin şüpheli olduğunu falan düşünmüyorum."

"Tabii ki düşünmüyorsun, tatlım." Yavaşça bandajımın üzerini öptü. "Ben de senin şüpheli olduğunu hiç düşünmemiştim zaten."

Onun bu nazik ve güven veren halini en az dürüst, açık sözlü ve hesapsız oluşu kadar seviyordum. Onda dış güzelliğinden çok daha fazlası vardı. Katman katmandı. Acaba bunu biliyor muydu? Boynuna doğru, "Dondurmamızı da yiyemedik," dedim. "Hangisini seçeceğini deli gibi merak ediyordum."

"Kurabiyeli."

"*Ciddi misin?*"

"Bağımlısıyım. Asla başka bir aroma almam."

"Çok şaşırdım. Bu çok saçma."

"Saçma olan bir şey varsa o da şeftali aromalı bira, bücür. Kurabiyeli dondurmanın yerini hiçbir şey tutamaz."

"Karamelliği hiç denememiş gibi konuşuyorsun."

"Asla denemem. Babaanne dondurması o."

Söylediklerine şaşırmıştım ama sonra kafamı dağıtmaya çalıştığımı fark ettim, işe de yarıyordu. Özünde yumuşak biriydi. Bir yanım bunun baştan beri farkında mıydı? Evet. Evet, farkındaydım. Şakağındaki damar patlayacak gibi atarken bile benimle dondurma sohbeti yapıyordu. "Ben iyiyim, biliyorsun."

Yutkundu. "Yapma, Taylor."

Kendimi tutamayıp eğilip çenesinden öptüm. Öptüğüm an gözlerini kapadı ve dudaklarını dudaklarıma indirdi. Artık nefeslerimiz birbirine karışıyordu. "Lütfen," dedi dudaklarıma doğru. "Bırak."

“Neyi bırakayım?”

“Bilmiyorum. Her şeyi. Ne yaptığının önemi yok, hepsi beni benden alıyor. Kızsan da gülsen de canın bile acısa, benimle ilgisi olmasa dahi kendimi kaybediyorum.”

“İşte bunlar. Duymak istediğim sözler bunlar,” dedim titreyerek kulağına fısıldarken.

Başını iki yana salladı. “Taylor, bu olay çözülünce buradan gideceğim. Bunu sana yapanın kim olduğunu bulup onları içeri tıkacağım ve hücresinin anahtarını da fırlatıp atacağım. Sonra da ödül avcılığına geri döneceğim. Sen Connecticut’a gideceksin ben de kendi yoluma. Senin erkek arkadaşın olmayacağım. Beni iyileştiremezsin. Durulmayacağım. Bunu anlıyorsun, değil mi? Eğer böyle olacağını düşünüyorsan...” Çenesini gerildi. “Sana tam tersini düşündürmek için yapabileceğim her şeyi yaptım.”

“Biliyorum, Myles. Ben...”

“Ne?”

“Ben o kadar düşünmemiştim. Yani geleceği. Erkek arkadaşım olduğun bir gelecek hayal etmedim. Beraber olsak sonrasında ne olur diye düşünmedim. Aklıma bile gelmedi.”

Şimdi daha da sinirli görünüyordu. Bu adam insanın kafasını *allak bullak* ediyordu.

“Ben sadece şu anda seninle birlikte olmak istiyorum,” dedim kucığında daha dik otururken. Yüzümü boynuna götürüp elimle de göğsünü okşadım. “Seninle olmaya ihtiyacım var. Sadece şimdi.”

Vücudumu kucığında hafifçe döndürdüm ama ben daha hareketimi tekrarlayamadan kalçalarımın tutup beni durdurdu. “Yaralısın.”

Dudaklarımı kulağına dayayıp, “Yaralı olunca seni daha çok istiyorum,” diye fısıldadım.

Araba kiralık evin önünde durdu.

Myles huzursuzca derin bir nefes verdi. “Kahretsin.”

MYLES

Ayakkabılarımızı ön kapıda çıkardık ve Taylor'ı evin içine kadar taşıdım. Bir yarım Jude evde olsun isterken diğer yarım hiç istemiyordu.

Pekâlâ, kabul ediyordum. Yarımdan daha fazlası yalnız olmamızı istiyordu. Belki de tamamımdı. Ama bu kadını tutup üst kata, yatak odasına *çıkarmamalıydım*. Tanrım, daha az önce saldırıya uğramıştı. Lanet olası kanım kaynıyor, vücuduma sıcak basıyordu. Hayır, soğuk soğuk terliyordum. Bunun sebebi neydi hiç bilmiyordum. Tek bildiğim, onu yerde bilinci kapalı yatarken gördüğümde dünyam yıkılmıştı. Daha önce hayatımda hiç böylesi buz gibi bir korku ve ateş gibi bir öfkeyi aynı anda yaşamamıştım, bir daha da yaşamak istemiyordum. O yüzden ödül avcısıydım. Kimseyle bağ kurmuyordum.

Hayatıma duygusuz şekilde devam edebilirdim. Robot gibi. Çok işlevsel.

Ama artık bunun için çok geçti. Taylor'layken bu mümkün değildi.

Söz konusu o olunca duygulardan ibaret bir *fırtınaya* dönüşüyordum. O kadar fazlalardı ki oluşan girdaptan bir tanesini çekip ayırt edemiyordum bile. Taylor'a karşı korumacıydım, onunla gurur duyuyordum ve onu acı verecek derecede arzuluyordum. Ona hayranlık duyarken bir yandan da kafamı karıştı-

rıyordu. Adım gibi emindim ki eğer yatarsak bu hisler daha da büyüyecekti ve onu bırakmak imkânsız bir hale gelecekti. Şimdi onu göğsüme yaslamış, adım adım taşırken kendisine nasıl davranılmasını -hırpalanmayı- istediğini unutmuş gibi yapamıyordum.

Taşaklarım ağrıyordu. Kafanın içi dopdoluydu. Benim gözetimimdeyken saldırıya uğradığı için göğsümün içi olay yeri gibiydi. Benim yüzümdendi. Hepsi bir detayı atladığım için olmuştu. *Yine*. Bir şeyi gözden kaçırmıştım. Taylor o sırada boynumu öpüyordu ve aletim camı bile delip geçecek gibiydi, siktir... Kulağımın altındaki o noktayla iyice oynuyordu. Yalıyordu. Öpüyordu.

Uber'deyken bana bizim için bir gelecek hayal etmediğini söylemişti.

Kafam karmakarışık olsa da bu söze tutunmak işime geliyordu. Bizi uzun süreli bir ilişki olarak görmüyordu. Böyle düşünmesi; mihraba bir güvercinin kanadında götürülmeyi, aileyle tanıştırılmayı ve tamamen mutlu olana kadar her isteğinin yapılmasını hak eden bir kadınla gönül eğlendirdikten sonra onu bırakma konusunda hissettiğim suçluluğu hafifletmişti.

Bunu ona asla yapamazdım. Neden olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Çünkü daha onu korumayı bile başaramıyordum.

Bu düşünceyle ayağımı yere sert bir biçimde vurdum, tekmeyle banyo kapısını açıp duşa yöneldim. Taylor'ı indirip musluğu açtım.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni ısıtıyorum."

Belki... belki buna direnebilirdim. Belki onu duşa bırakıp dışarıda bekleyebilir, bu kadına duyduğum açlığı bir gün daha bastırabilirdim. Seks benim için hiçbir zaman kafa dağıtmaktan başka bir şey olmamıştı. Kaşınan bir yerimi kaşımak gibiydi. Ama Taylor'la olunca, o ne derse desin bu bir bağlılık sözü gibiydi. Bunun geçici olduğunu ve şimdilik ihtiyacı olduğunu söylese

de böyleydi. O sözü *benim* kalbim ve aklım verecekti. *Benim*. Her şeyden önce bana hayatım boyunca unutamayacağım bir hatıra bırakıyordu. Onun var olduğunu bilip de kendi hayatıma geri dönebilecek miydim? Bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu.

“Hâlâ üşüyorsun, değil mi?” dedim duşu işaret ederek.

Başıyla onayladı.

Banyo buharla dolmaya başlamıştı bile.

İki adım ötemde bandajlı kafası ve harika yeşil gözleriyle benden huzur dilenir gibi bakıyordu. Bir ipin ucunda asılıymışım da her an ip daha da çekiliyormuş gibi hissediyordum. Hele de ereksiyonuma bakıp dudaklarını yalayınca... ve üstündekini çıkarınca.

İşte buydu.

Siktir. Bu memeler.

Sanırım üstündeki braletti çünkü içinde sutyeni yoktu. Sadece o dar pantolonu...

Sırada o vardı. Yavaşça çıkarmaya başladı. Başparmaklarını kemerin içine sokup öne eğildi, kumaşı kalçalarından, poposunun kusursuz kıvrımından aşağı doğru çekip indirdi. Tangası ortaya çıkınca kendime *banyodan çık* diye emrettim ama olduğum yere yapışıp kalmış gibiydim. Banyonun buharı memelerini, karnını, omuzlarını ve yanaklarını nemlendirirken strip-tiz yapan, ıslıl ıslıl parlayan muhteşem bir prenses karşısında bir erkek ne yapabilirdi ki? Özellikle de onu dapdar saran külotu hayal gücüne hiçbir iş bırakmamışken.

“Tanganı çıkarmış kadar oldun. Her detayını görebiliyorum.”

Duşa girdi, her yerini sıcak su kapladı ve nefes nefese kalmaya başlayınca güçlkle duşun cam kapısına tutundum. “Eğer çıkmasını istiyorsan, çıkar,” diye mırıldandı, yoğun sesi akan suya karışıyordu, her şey rüya gibiydi. Evet, bir rüyaydı. Çünkü vücudunu sabunladıkça gerçeklik kaybolmaya başladı. Memeleri, bacakları ve külotu. O mor kumaş parçasının iki yanını köpüklediği an kendimi kaybettim. Kafamdaki tüm engelleri bir kenara atıp duşa girdim ve onu belinden kavradığım gibi inleye-

rek kendime çektim.

Üzerimizden sular akarken onu banyoya taşıdım, sımsıkı poposunu hızlıca lavaboya dayadım, bir yandan da kotumun fermuarını açtım. Beni öldürüyordu. Şu an memelerinden ve karnından aşağı süzülen su damlalarıyla, aralanmış dudakları ve inleyen haliyle beni öldürüyordu. Şehvetimin üçe, hatta dörde katlanıp sonsuz bir şekilde büyümesine izin vermemeliydim. Kafasında bandaj vardı ve ben o kadar sertleşmişim ki, önümüzdeki hafta sonuna kadar onu durmaksızın becermekten başka bir şey yapamayacak durumdaydım.

“Taylor,” dedim sonunda aletimi fermuardan kurtarabilmenin verdiği rahatlamayla. Vücudum ıslak tangasını çıkarıp atmam, içine girmem ve o boşalana kadar da durmamam için adeta kendini parçalıyordu. Ama ona duyduğum hayranlık... göğsüme dokunuşu, kafasını kaldırıp bana bakışı. “Bana canının bunu yapamayacak kadar yanmadığını söyle. Bana sarsılmadığını ve rahatlamaya ihtiyacın olduğunu söyle.”

“Ben iyiyim. Rahatlamaya ihtiyacım var. Bunu da sadece seninle yaşamak istiyorum.” Elini karnımdan aşağı doğru indirdi ve aletimi alttan kavradığı anda ağzımdan bir küfür çıktı. “Ama bunu da istiyorum. Bugünden önce de istiyordum. Bugün olanlarla ilgisi yok, Myles.”

“Eğer senden faydalaniyorsam kendimi asla affetmem.”

“Faydalanmıyorsun.” Beni birkaç kez öptü. “Bunu yapmazsın.”

Ağzının içine doğru, “Bana güvendiğini söyle,” diye yalvardım, bir yandan da onu aceleyle lavaboya doğru çekiyordum. Aletim sırlıklam vajinasına değdi, kendini karnıma doğru bastırdı.

“Sana güveniyorum,” dedi gözlerimi ararken.

Ve uyarı çanları çaldı. Bu sadece seks değildi. Daha yeni başlıyorduk ve göğsüm ortadan ikiye yarılacak gibiydi ama artık bunun geri dönüşü yoktu. Meme uçları uyarılmışken, kalçalarını benim için aralamışken, dilimle ağzına girmişken bu mümkün değildi. O kadar azmıştım ki muhtemelen külotuna birkaç

kez sürtünsem boşalacaktım ama bu yetmezdi. Benim kadınıma bu yetmezdi, bu yüzden onu öpmeyi bırakıp dizlerimin üzerine oturdum. Niyetimi anlayınca yüzünde bir gülümseme belirdi ve parmaklarını uzatıp tişörtümü çıkardı.

Kafam tişörtün yakasından kurtulup vücudum çıplak kaldığı an parmağımınla tangasını yana çekip kadınlığını öpmeye başladım. Önce sadece dudaklarımla öptüm, sonra yavaş yavaş dilimi de işin içine ekledim. Ardından sızlayan dudaklarını ayırıp klitorisine ulaştım. *İşte* oradaydı. Çok tatlıydı. Onunla oynamaya başlamadığımı halde şişmişti. Yavaşça yaladıktan sonra dilimin ucuyla sızlayan noktaya bastırdım. Adımı söylediğinde daha sert hareket ettim. Bacakları ne yapacağını bilemez biçimde bir açılıp bir kapanarak yüzümü sarıyordu.

“Myles.”

Yalamaya devam ederken, *Hmm*, diye cevap verdim. Bu kadar güzel bir tadı varken onu bırakamıyordum.

“Bugün olanlar yüzünden incinecekmişim gibi davranma. Tamam mı?” Bu cümleleri nefes nefese ve güçlkle söyledi. “Bu sen değilsin. Lütfen. Asıl şimdi... daha güçlü hissetmeye ihtiyacım var.”

Ona istediğini ver. Ona senden istediğini ver.

Başından beri istediği şeyi.

Bu sadece onun yakarışı değildi. Aynı zamanda Taylor hassasiyetimin beni sert olmaya itmesi, bana sırrını açtığı o açlığı doyurmak istemesiydi. Ve Tanrı biliyordu ya, ben nazik bir dev değildim. Özellikle de şimdi, onu böylesine isterken gözüm hiçbir şeyi görmüyor, doğru düşünemiyordum. O benimdi.

Islaklığını tat. Onu keşfet.

“Çok güzel bir amın var, öyle değil mi?” dedim dilimi üzerinde gezdirirken, bir yandan da yüzünü izliyordum. Onu okuyor, ruh halini tartıyordum. Hangi noktada olduğunu anlamaya çalışıyordum. Klitorisini bir sonraki okşayışında kalçalarını iyice havaya kaldırıp saçlarını sıkıca tutunca anladım. Taylor'ın nasıl

becerilmek istediğini biliyordum. Hızlı, pis ve sert. Dört gündür kıyısında dolaştığımız şey buydu. Benim için de iyiydi çünkü nasıl sevişilir hiçbir fikrim yoktu.

Yapabileceğim en fazla şey buydu.

Hafifçe yana eğildim ve bacaklarının arasını tokatladım. Çok sert olmamaya dikkat etmişim. Yine de onun dikkatini çekip gözlerinin odağını kaybetmesine yetmişti. "Myles."

"Ne?" Tekrar vurdum ve bu kez daha da ıslandığını fark ettim. Siktir. Harika ötesi bir kadındı. "Seni önden becermem hoşuna gider mi?"

"Evet," diye inledi dişlerinin arasından.

Terliyor muydu yoksa düşün buharından dolayı mı bu kadar ıslaktı kestiremiyordum ama vajinası dahil her yeri ıslıl ıslıldı. Bu, otuz dört yıllık hayatımda gördüğüm en güzel manzaraydı. Taylor karşımda bütün ıslaklığıyla parlıyordu ve bacakları ağzım için, elimin hafif vuruşu için önümde iki yana açılmıştı. Daha içine bile girmemiştim fakat asla kendime gelemeyecektim. Asla.

Ellerim bacaklarında dolandı, sonra göğüs kafesine, oradan da memelerine uzandı. Meme uçlarıyla oynamadan önce onları sıvazladım. Seks yapmanın kıyısına her geldiğimizde taş gibi oluyorlardı, birbirimizi *gözlerimizle* becerirken bile durum böyleydi. Aşırı hassaslardı. O tepeciklerin üzerinde başparmaklarımı gezdirince titremesi daha da arttı ve dilimi biraz daha sert hareket ettirmeye başladım. Klitorisinin üzerinde gittikçe daha da hızlanıyordum, ta ki bir eliyle saçımı çekip diğer eliyle de lavabonun kenarını tutana kadar. Sıktığı dişlerinin arasından bir çığlık atarken ilk orgazmıla titredi ve Tanrı yardımcım olsun, onu yalayıp bitirmeye devam ettim. O tatlılığın tadını çıkartıyordum. Ona bunu ne kadar istediğimi, bununla ne gurur duyduğumu göstermek istiyordum ve o da hayvani inleyişlerim ve durmayan dilimle daha da titriyordu.

İçimde ayağa kalkmak için karşı konulmaz bir istek duy-

yordum. Aletim elimdeyken bacak arasına yaklaştım. Kotum ayak bileklerimdeydi ve çok kötüydüm. İnliyordum, beni ondan başka kurtarabilecek kimse yoktu. Koyulaşmış gözlerine baktığımda beni yüreklendirdiğini gördüm. Fakat emin olmalıydım. “Durman gerek, tatlım. Durmamız gerek. Beni duyuyor musun? Şimdi. Bu beni öldürecek olsa bile.”

“Durmak istemiyorum.” Bana doğru biraz daha yaklaştı ve kalçalarımın tutup popoma tırnaklarını geçirdi. “Kendini tutmanı da istemiyorum.”

Vücudum yanıyordu, burnumdan yükselen sıcak nefes aramızda dalgalanıyordu. Güçbela cebimdeki prezervatifi çıkardım. *Yırttım. Geçirdim.*

Tanrım, kapının açılmasını bekleyen bir boğa gibiydim.

“Suyu kapatsak mı?” dedi, dikkati tamamen dudaklarımdaydı.

“Hayır.” Yüzünü omzuma doğru bastırırken diğer elimle içine yerleşmeye çalıştım. Aletimin başı o cennete girdiği anda iki elimi arkasına dolayıp kalçalarını avuçladım. “Eğer eve biri gelirse, su sesi sevişirken çıkaracağımız sesleri bastırır.”

İyice içine girdim, ne yavaş ne de hızlı hareket ediyordum. Vücutlarımız bir bütün olurken zevkten bağırana dek durmadım. O omzumda inlemeye devam ederken taşaklarımın ağrısından bağıırıyordum. Yaşadıklarımız bir rüya gibiydi. Böyle olacağını tahmin ediyordum ama bundan milyon kat iyiydi. Islaktı, sıkıydı ve kasılıp duruyordu. Çok erken boşalma riskine rağmen kendimi onun içinde daha derine itmeden duramıyordum. Her yeri benim olsun istiyordum. *Benim.*

“Hâlâ sert olsun istiyorsun, değil mi? Benim de bunu istediğimi görüyor musun?”

Omzumda kesik kesik soluyarak, “E-evet, lütfen. Evet,” dedi.

“Amin lütfen demek için fazla tatlı, Taylor. Sen babacığından iste, ben de yapayım.” Evet. Bu kelime iyice kasılmasına neden olmuştu.

Kesinlikle öyleydi.

Boynunu ısırp içinde gidip gelmeye devam ettim. Hızlı ve serttim. Aynaya vurmasın diye bir kolumla kalçasını desteklemem gerekiyordu ama o, inanılmazdı. Kafasını arkaya attı, ben içine girerken darbelerimle hoplayan memelerini görebiliyordum. Buhardan sırlıslılandı, ıslanan saçları yanaklarına yapışmıştı. Tanrım. Tanrım. Asla bu kadının en derinine ulaşamıyordum. Kalçasını oynatışı beni benden alıyordu. İyice deliriyordum, kontrolüm tuzla buz oluyordu. Vücutlarımız birbirine çarpıyordu, ıslak ve açtık. Onun üzerinde tüm gücümü kullanıyordum. Neredeyse tüm gücümü.

Eğer aynı hızla devam edersek boşalacaktım. Bu kaçınılmazdı. Ancak zirvede, en sonda yakalanacak ritmi şu anda yakalamıştık. Hem zihnen hemde duygusal olarak henüz hazır değildim. Onu biraz daha yaşamak istiyordum. Taylor'ı yeterince içime çekmemiştim. O yüzden biraz yavaşladım ama yine içine girip çıkmaya devam ettim. Sağ elimi öne alıp klitorisine dokunmaya başladım. Adımı sayıklıyordu, ikimiz de eğilmiş, ben başparmağımla o güzel çıkıntıyla oynarken oraya bakıyorduk. Çok hızlı hareket ediyorduk, göğsü coşkuyla inip kalkıyordu. Sağ elinin parmakları göğüs kıllarıma dolandı ve ben bağırana dek onları çekmeye başladı.

"Devam et. Tırmala beni, bebeğim," dedim iniltiyle karışık. "*Sik beni.*"

Tırnakları omzundan aşağı doğru çizerek indi ve o an yavaş devam etme düşüncem anında kayboldu. Yeniden hızlandım ve o ıslak, çılgık dolu öpüşleriyle bana sarılıp tekrar orgazm olana dek de durmadım. O kadar dardı ki kulaklarım uğulduyordu, ellerim kontrolünü kaybediyordu. Her sarsılışını hissedebilmek için onu iyice kendime çektim. Aman Tanrım. Bu kadın uyuşturucu gibiydi. İnsanı uçuruyordu. Üstelik daha gelmemiştim bile. Henüz gelmeyecektim.

"Devam ediyoruz," dedim onu nereye götüreceğimi bilmeden olduğu yerden kaldırırken. Tek bildiğim, bu banyoda ka-

lacağımızdı. Yarın asla olmayacaktı, bize özel dünyamızdaydık. Dudak dudağa, mermer zeminde onu taşıdım. Belki de bu prensesin ayaklarını bir daha hiç yere değdirmemeliydim. Söylemek için deli olduğum sözleri geri yuttum. Aletim o kadar sertti ki aklımı kaçırarak gibiydim. Ona hâlâ tamamımı vermemiş olmam kabul edilemezdi. Tamamımı. Benden bunu istemişti, öyle değil mi? Evet, öyle yapmıştı.

Onu aşağı indirdim, yüzünü düşün camına doğru çevirdim.

“Olduğun yerde kal. Tekrar içine gireceğim.”

Onu neyin beklediğini biliyor muydu, yoksa sadece dengisini sağlamak için mi avuçlarını cama dayamıştı emin değildim ama tam yapması gerekeni yapmıştı. O kadar uyumluyduk ki, hayal mi görüyorum diye düşünmeden edemiyordum. Ama hayır. Poposunu kaldırıp kasıklarına dayadı ve kusursuz açıyla bacaklarının arasına girdim. O kadar *güzeldi* ki. Ondan daha gerçek başka bir şey olamazdı. Ya da bizden.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibiydi. Nefes nefeseydim ve parmak uçlarına kalkmış Taylor'ın arkasında onun içine girip çıkıyordum. Çıglıklarını bastırmıyordum. Umurumda bile değildi. Şişmiş amı ve ellerini cama dayayıştırdı, kalçasını daireler şeklinde hareket ettirip bana kucak dansı yapmasından daha önemli bir şey yoktu. “Beni delirtmek mi istiyorsun, tatlım?”

Sırtının alt kısmındaki nazik kaslardan aşağı sular süzülürken kesik kesik, “*Evet*,” dedi. Muhteşemdi. Güzeldi. Kusursuzdu.

“Şimdiye dek bu prezervatifi on kez doldurmuştum, Taylor ama durmak istemiyorum.” Saçlarını elime dolayıp başını geri çektim, boynuna dişlerimi geçirdim, kulağını kulağını ısırdım. Daha da delirdi. Buna bayılıyordum. Sert olmayı seviyordum. O yüzden bunu Taylor'a da sınırsızca yaşıtıyordum. Onu hâlâ parmak uçlarında tutarak öne eğildim, yanağını cama yasladım ve dişlerinin birbirine çarpmasını sağlayacak kadar sertçe becerdim. “Durmamı ister misin?”

“*Daha hızlı.*”

Lanet olsun. Artık etrafı çift görmeye başlamıştım. Beni benden alıyordu. Bir parçam bir kadına *en ufak* bir şiddet uygulamaktan ötürü kendinden nefret ediyordu ama buna ihtiyaç duyduğu, bunun için yanıp tutuştuğu ortadaydı. Bacaklarımın arasındaki tüyleri ıslatıyordu ve bir kez daha orgazm olacak gibi kasılıyordu. Onun için hızlanmaya başladım. İkimiz için de. Yorulmaya başlayınca onu yere indirip tüm gücümle içine girip çıkmaya devam ettim.

“Daha sana sahip olmadan beni mahvettin. Öyle değil mi, Taylor? Çok dar olacağını biliyordum. Seni bu hale getirmemden hoşlanacağını biliyordum.”

Bu çok fazla, çok agresif, çok açık olmalıydı ama duramıyordum ve... nereye gittiğimize dair de hiçbir fikrim yoktu. Şu an ellerinin ve dizlerinin üzerinde duruyordu, saçları elimdeydi ve kasıklarım poposuna çarpıyordu. Aklımı kaybediyordum. Bu kadarı çok fazlaydı. Onun için de çok fazla olmalıydı, değil mi? Benim kalbim bile yerinden çıkacakmış gibi atıyorsa acaba o nasıl hissediyordu?

Duşun camında göz göze geldik. Yüzey buğuluydu, o yüzden yüzünün hatlarını zor seçiyordum ama ağzının O şeklinde açıldığını görebiliyordum. Onun tatmin olduğunu görebiliyordum. Gözleri açıktı, bana bakıyor mu bilmiyordum ama Tanrı aşkına, bu kadar savunmasız olduğum bir anda, hayatımda hiç olmadığım kadar sert şekilde boşalmak üzereyken bana bakıyor olma ihtimali bile beni bitirmeye yetmişti. Boşaldım. Öylesine büyük bir güçle boşaldım ki adımı bile unuttum.

“Sıkı dur, bebeğim. *Bebeğim*. Sen kusursuzsun. Tanrım. Bir daha bunu bana yapma. Asla.” Islak boynuna anlamsız sözcükler fısıldamaya devam ettim. Üçüncü kez doruğa ulaşmak üzereydi, benimle aynı anda o da geliyordu. Dünya üzerinde, Taylor’ın mermer zeminde ben içindeyken adımı sayıklayarak kasılmasından daha iyi bir his yoktu. Hâlâ içinde gidip geliyordum. Kendimi durduramıyordum. Bomboş kaldığımı bilmeme

rağmen duramıyordum. “Taylor.”

Hırıltılı sesimi tanıyamadım ama o ne diyeceğimi biliyor gibiydi. Ne isteyeceğimi. Dönüp kucağıma çıktı. Kollarını boynuma doladı, bacakları hâlâ titriyordu. Yaşadığımız şeyin yoğunluğundan ben de sersem gibiydim ama o kucağımdayken popomun üstüne güvenli şekilde oturdum. Kafamı toparlamak, en azından nefesimi düzene sokmak için uğraştım ama faydasızdı. Tek yapabildiğim şaşkınlık içinde orada oturmaktı. Bu ikinci sınıf öğretmeni dünyamı altüst etmişti.

Nefesim düzelene kadar dakikalar geçti.

Bundan sonra ne olacak diye düşünmek istemiyordum. Tek bildiğim onu bir ay boyunca yatakta tutmak istediğimdi. Ya da aylarca. Peki ama onunla yeniden yatmalı mıydım? Bu ona ne düşündürürdü? Aramızdakilerin sadece seks olarak kalacağını konuşmuştuk ama içimde hiç bilmediğim duygular belirmeye başlamıştı. Belki de bunlar yokmuş gibi yapabilirdim.

“Evet.” Boynumdaki kolları iki yanına düştü. Ardından kucağıma oturup esnedi, yorgundu ve buna herkesten çok hakkı vardı. “Belli ki sevdiğim şey buymuş.” Beni yanağımdan öptü. Sadece yanağımdan. Minik bir öpücük. “Teyit etmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim.”

Daha ben ne olduğunu anlayamadan kucağımdan kalktı, musluğu kapatıp yatak odasına giderek gözden kayboldu. *Teyit etmeme* yardım ettiğin için teşekkür ederim mi? Ne oluyordu burada böyle? Bilmiyordum ama tabii ki öğrenecektim.

Ayağa kalkıp pantolonumu giydim, hafifçe sendeliyordum. Tanrım, beni ezip geçmişti. Her yerimi. Göğsüm bile ağrıyordu. “Taylor,” diye seslendim yatak odasına, onun yanına giderken. Uzun bir tişörte benzeyen bir elbise giymişti. “Teyit etmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim mi? Bu da ne demek?”

Sorumun üzerine yanıtı aslında çok belliymiş gibi yüzünü buruşturdu. Tanrım, üç orgazmdan sonra resmen ışıldıyordu. “Ne dediysem o. Bana gelecekteki kermes başkanı gibi davran-

madığın için teşekkür ederim. Ne istediğimi anladın ve bana bunu verdin. Gerçekten teşekkür ederim. Ama aramızda bağ olmayacak demiştik.” Gözlerinde hayal kırıklığı yoktu. Yalan yoktu. Benimle oyun oynamıyordu. Ben ise, karşılarındaki kadının kendisiyle oyun oynamasını bekleyen yeryüzündeki tek adamdım. Neyim vardı benim böyle? İstediğim tam olarak buydu. Kimseye bağlanmadan ve kimsenin canı yanmadan ne istiyorsam yapacaktım. Ben hiçbir şey demeyince tek kaşını kaldırdı. “Hatırladın mı?”

“Evet, hatırladım,” diye bağırdım ama sesim tuhaf çıkıyordu. Boğazıma ne olmuştu böyle?

Konuşmaya devam etti. “Artık ihtiyacım olanı isterken daha özgüvenli olacağım.”

“Aynı olmaz...” Geri kalanını söylemeden kendimi durdurdum. *Herkesle aynı olmaz.* Bunu sesli söylersem piçlik etmiş olurum. İlişki istemeyen bendim. Onun başka biriyle olması düşüncesine neden katlanamıyordum? Gelecekte onun elini tutacak herkesin peşine düşüp onları bir hayvanat bahçesindeki aslan kafesine tıkmayı ne hakla isteyebilirdim? Belki yardım için yakarırlarken aslanların onları yiyip bitirmesini izlerdim?

Buna hakkım yoktu.

Onunla ilgili hiçbir şeye hakkım yoktu.

Tamamen uyuşmuş şekilde, gözümün önünden geçip gidişini izledim.

“Affedersin,” diye mırıldandı. “Jude’u bulmam lazım.”

TAYLOR

Bir adım, bir adım daha. Basamakları teker teker indim.

Bunu yapabilirdim. Kaçamak yaşayıp işe duygularımı dahil etmeyebilirdim.

Evet, yapabilirdim.

Gözlerimin arkasına ya da göğüs kafesimin tam ortasına çöreklenen kocaman taşı umursamayacaktım. Bu çok saçmaydı. O banyoya gerçekçi beklentilerle gitmiştim, değil mi? Myles ciddi bir şey yaşamak istemediğini söylerken çok netti. Zaten Connecticutlı bir özel okul öğretmeniyle bir ödül avcısının birlikte olması çok saçmaydı. Kendi kendime, aramızdaki arzuyu sistemlerimizden attıktan sonra cinsel tercihlerime başka bir açıdan bakarak çekip gidebileceğimi söylemiştim. Hem de nasıl! Beklediğimden çok daha başka bir perspektifim vardı şimdi.

Az önce Myles'la yaşadığım şeyi geçmişimdeki duygusuz sekslerle kıyasladığımda gülesim geliyordu. Tam da burada, merdivenlerden salona inerken bir kahkaha attım. Myles'la seks yapmanın önceki tüm deneyimlerini geride bırakacağını biliyor muydum? Evet. Ne yazık ki sorun, üzerinden bin yıl geçse bile başka biriyle yaşayacağım seksin ödül avcısıyla yaşadığımın yanına bile yaklaşamayacağını bilmemdi. Hiçbir şekilde.

Bu konuda yapabileceğim bir şey de yoktu. O, cinayeti çözecek ve işinin başına dönecekti. Ben de Connecticut'a döne-

cektim. Onun dediği gibi. O yüzden artık bir yetişkin gibi davranmalıyım. Bağlanmak yoktu. Kararımız buydu, şu anda da değişen bir şey yoktu. Myles'tan daha fazlasını beklemek için bir nedenim yoktu ve beklemeyecektim. Sadece yatmıştık. İnsanlar hep birileriyle yatıyordu. Bunu gözümde çok büyütmeyecektim.

Her ne kadar o gözümde kaçıramayacağım kadar büyük olsa bile.

Doğadaki büyük, kudretli varlıklardan biriydi.

Az kalsın son basamakta takılıp düşecek gibi oldum ve arkamdan hırıltılı bir iç çekiş yükseldi.

Myles tişörtünün yakası yana kaymış şekilde peşimden indi. Tabii ki peşimden inecekti. Kapıdan çıkıp gidecekti çünkü, değil mi? Omzumun üzerinden ona nazıkçe gülümsedim ama karşılığında bana kaşlarını çattı. "Taylor..."

Ön kapı açıldı ve Jude içeri girdi. Güneş gözlüğünü çıkarıp yandaki masaya attı. Beni görür görmez nutku tutuldu.

Myles içini çekip yanımdan geçerken tişörtünü düzeltti. "Bir telefon açmam gerekiyor," dedi bana bakarak. "Mülk kayıtlarında bulduğun şeyle ilgili."

Başımınla onayladım. "Tamam."

"Dışarıda olacağım."

"Tamam."

Beni sarsmak ister gibiydi ve ben neyi yanlış yaptığımı bilmiyordum. Bir şeyler mırıldanarak kapıya ilerledi. Jude ona doğru bir adım atıp elini göğsüne koyarak onu durdurdu. "Kardeşimin kafasında neden bandaj olduğunu söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorsun."

Zihnim Myles'la ilgili düşüncelerle dolu olduğundan, gördüğü sahnenin Jude'a ne ifade ettiğini düşünmeye fırsatım bile olmamıştı. Kafamda bandaj vardı ve muhtemelen bir muson fırtınasına dört ayak üzerinde yakalanmış gibi görünüyordum. Kardeşimi ya da başka birini hiç bu kadar beti benzi atmış gördüğümü hatırlamıyordum. Tüm olan biteni hemen anlatmam gerekiyordu.

“Jude...”

Jude ona dönüp, “Şayet ablama el kaldırırdıysan,” dedi. “Seni öldürürüm.”

Ah, *canım*. Aralarına girmek için öne atıldım. “Hayır. Jude, o bir şey...”

“Taylor’a vurmadım.” Myles ellerini kaldırıp Jude’un gözüne baktı. Tavrı çok sakindi. Ne kardeşimi hafife alıyordu ne de korktuğum gibi sinirlenmişti. “Taylor’a asla vurmam. Ama iyi bir kardeş olarak endişelenmekte haklısın.”

Jude derin bir nefes verdi, göğüs kafesi inmeye başladı. Transtan çıkmış gibiydi. Myles onu bekledi, ellerini indirmeden önce başıyla onayladı. “Ne oldu?” diye sordu Jude bana yaklaşp bandaja bakarken.

“Olayı tekrar duymaya tahammülüm yok,” dedi Myles ve telefonunu çıkarıp dışarı doğru yöneldi. “Dışarıda olacağım.”

Jude onun ardından baktı. “Galiba gidip özür dilemeliyim.”

“Hayır,” dedim ödül avcısının kapıdan eğilerek geçişini izlerken. “Buna gerek yok. Çok tatlı, öyle değil mi?”

“Evet, öyle,” diye katıldı Jude. “Her şey bir yana, benimle gurur duydu.”

“Çok tatlı, öyle değil mi?”

“Bunu zaten söyledin, T.”

“Söyledim mi?” Myles’ın kulağında telefonla verandada bir o yana bir bu yana gidişini izlerken boğazıma bir yumru oturdu. “Kafam yaralandığı için herhalde.”

Saldırıyı mümkün olduğunca dramatize etmeden anlattım. Onu üzmenin anlamı yoktu. Yine de bitirdiğimde kusacak gibi olmuştu. “Ben iyiyim, gerçekten. Daha kötüsü de olabilirdi.”

Jude saçlarını eliyle toplayıp öylece dururken, “Bu işe bulaşmana hiç izin vermemeliydim,” dedi. “Sen hep benim arkamı kolluyorsun ve bu kez ben de senin için aynısını yapabilirdim. Peki ya o sırada ben neredeydim? Plajda uyuyordum.”

“Harika! Bu senin tatilin.”

“Bu *bizim* tatilimiz, Tay...”

Evin önünde ani bir fren sesi duyuldu. Hemen ardından birkaç araba sesi daha geldi. Konuşmalar, bağırışmalar. Sanki bir portal açılmış da diğer bir boyuttan buraya bir grup insan geçmiş gibiydi.

İçlerinden bir ses ayırt ediliyordu.

“Ah, hayır.” Jude gözlerini kapadı. “Tanrım, gerçekten geldi.”

“Ne?” Bir ön kapıya bir de kardeşime baktım. “Kim?”

“Dante.

“Dante *burada* mı?”

“Evet.”

Kol kola girip yavaşça pencereye doğru yürüdük ama görüş alanım Myles’in sırtı yüzünden büyük ölçüde kapalıydı. “Bu da ne böyle?” diye bağırdı.

Jude tel kapıdan Myles’in omzuna dokundu. “Myles,” dedi. “Sorun yok. O bir tehdit değil.” Kardeşimin sesi bağırır gibiydi. “Sadece inatçı biri!”

“Sebepsiz yere beni görmeyi reddeden sensin,” diye bağırdı Dante ve elimde değildi, içim erimiş çikolata misali sımsıcak oldu. “Ben de buraya geldim.”

“Burada neler olduğunu öğrenebilir miyim?” dedi Myles, sesi buz gibiydi. “Taylor?”

“Efendim?”

“Phantom Five’daki çocuk niye senin verandanda?”

Tel kapıdan gergin omuzlarını okşadım ama hâlâ beton gibi sertti. “Onu tanıyoruz. Jude’la beraber büyüdüler. Onun en yakın arkadaşı.”

“Öyle miyiz?” dedi Dante derinden gelen bir sesle. “En yakın arkadaşım olsaydı benden kaçmazdı. O kadar ki tatile gittiği yerde bir katilin kol gezdiğini haberlerden öğreniyorum.”

“Haberlerden mi?” diye tekrar etti Myles, ikimize de sert bir bakış attı. “Neden bahsediyor bu?”

Dante boğazını temizledi. “İçeride konuşabilir miyiz? Peşime birkaç kişi takıldı.”

“Bırak, girsin Myles,” dedim. “Ondan zarar gelmez.”

“Dışarıda çok fazla insan var, Taylor,” dedi Myles. “Pencere kenarından çekilin.”

Jude’la geriye doğru birkaç büyük adım atıp mutfığa yöneldik. “Tamamdır.”

Ön kapı açılınca Dante karşımızda belirdi. Ama o hatırladığım çekingen, aşırı yakışıklı çocuk değildi. Derin kahverengi gözleriyle eskisinden daha uzun, daha yapılı, daha güçlü görünüyordu ve film yıldızı çenesini saran bir kirli sakalı vardı. Bu değişime şaşırmamalıydım. Her şeyden önce iki Phantom Five filmine de gitmiştim. Onu gökdelenden atlayıp bir uçağın kanadına inerken, altı metrelik robotla dövüşürken... ve sevişirken izlemiştim. İkinci filmdeki o sahneyi anımsayınca yüzüm kızardı. En sevdiğim oyuncuların birinin canlandığı kötü kadınla nefret seksi yapmıştı. Dante’ye gerçek hayatta nasıl olduğunu sormamak için dudagımı ısırdım. Çünkü bunun ne yeri ne de zamanıydı. Görmeye geldiği kişi ben değildim. Görmeye geldiği kişi Jude’du ve belli ki o da bunu hiç *beklemiyordu*.

Dante’nin Jude’a bakıp gülümsemesini bekledim. Jude’un da homurdanıp saçlarını savurarak ona sarılmasını. Onun yerine Dante kapıdan girip durdu ve Jude’a bağırmaya başladı.

“Tanrı aşkına, hayattaymışsın,” dedi Dante ifadesizce. “Öğrendiğim iyi oldu.”

Jude gözlerini devirdi. “Yapma, Dante. Bu dramatik tavırları filmlerine sakla.”

“Bunu pekâlâ telefonla da halledebilirdik.”

Kardeşim kolumdan ayrıldı ve seke seke buzdolabına gitti. “Sakinleşip bir bira...”

“Sen neden topallıyorsun?” Dante’nin parlak bronz renkli teni birden solar gibi oldu. Arkasından içeri giren Myles’a baktı. “Jude’a ne oldu? Sen korumaları değil misin?”

Myles fotoğraf makinesi flaşları arasında kapıyı arkasından ayağıyla kapattı. “Öyleyim.” Bana uyarıcı bir bakış attı. “Siz ikiniz ne zaman haberlere çıktınız?”

Onunla ilk kez karşılaşan biri için ödül avcısının tavırları tahammül etmesi zor gelebilirdi. Ya da agresif. Ama bana öyle gelmiyordu. Ben kaşlarının arasına yerleşen ve asla gizleyemediği endişeyi görebiliyordum. Bu adamın işini daha da zorlaştırmıştık ve o da bunun farkındaydı. Bizi bırakıp gidebilirdi. Tamam, bağırıp çağırıyordu, içinde nezaketten eser yoktu ama... harika bir pislik herif. Öyle değil mi? *Benim* pislik herifimdi.

Tanrım. Başım dertteydi.

"Bu adam yüzünden mi topallıyorsun diye düşünmeden edemiyorum," diye mırıldandı Dante ve kollarını süper kahraman göğsünde kavuşturdu.

O an bana ne oldu bilmiyordum. Bir anda kendimi kaybettim.

Myles beş dakika içinde ikinci kez bize fiziksel şiddet uygulamakla mı itham ediliyordu? Evet. Evet, tam olarak öyle oluyordu. İçimde bir korumacılık hissi kaynıyordu. Özellikle de onu hiç olmayacak şeylerle suçladıkları için. O, taştan yapılma değildi. Korumacı biriydi. Kendini gösterdiğinin aksine iyi biriydi. Zırhı daha kaç saldırıya göğüs gerecekti?

Daha ne yapacağımı dahi kestiremeden hızlıca öne atıldım. Myles'i elinden tutup parmaklarımı parmaklarının arasına geçirdim, ellerimizi göğsüme götürdüm. "Bu adam işinde çok iyi biri. Ama maalesef Jude'u denizanasından koruyamadı. Kardeşim o yüzden topallıyor."

"Ben onu suçlamıyordum," diye başladı Dante elini havaya kaldırıp.

"Suçluyordun." Myles'a biraz daha yanaştım. "Suçladın. Üstelik böyle bir tavır hak etmiyorken. Evet, dışarıdan bakıldığında kaba bir pislik gibi duruyor ama kalbi yumuşacık, biliyor musun?" Dante'nin başını onaylamayla sallamasını bekledim. "Bana el kaldıracağına alnının ortasına bir mermi yer. Bunlar onun sözleri. Aynı şey Jude için de geçerli."

"Tam olarak aynı şey değil, Taylor," dedi Myles, Jude'a doğru omuzlarını silkerek. "O kadar da değil."

“Aman ne kötü.” Jude elindeki iki birayı etkileyici bir şekilde açıp şişeleri Myles ve bana doğru uzattı, “O pornoyu da izlemiştim.”

“Tanrım.” dedi Dante iç çekerek ama dudak kenarlarının seğirdiğini görebildim. “Hiç değişmemişsin.”

Jude’un yüz ifadesi değişmedi. “En azından birimiz aynı kalam.”

Film yıldızının yüzü düştü. Jude’la birbirlerine bakıyorlardı, bu bakışma devam ederken Jude uzanıp arkadaşına da bir bira verdi. İlk önce kim göz kırpacak diye bekleyen iki sokak kedisi gibiydiler.

“Onları bırakalım da konuşsunlar,” dedim Myles’a dönüp ve o sırada onun da baktığını görünce şaşırdım. Kızgın değildi. Daha çok meraklı ya da şaşkın gibiydi.

“Kaba bir pislik, öyle mi?”

“Oraya mı takıldın?”

“Hayır,” dedi yavaşça. Yanağımı avucuna aldı. Başparmağı elmacikkemiğimi okşarken hayranlıkla onu izledim. “Takılmadım.”

“Ah.”

Homurdandı. “Polisten *Evergreen Corp*’la ilgili bilgi bekliyorum. Bir saate haber gelir.” Başını iki yana salladı. “Bakmak gereken başka ipuçları da var ama aklım hiç yiyemediğin dondurmada kaldı.”

Bir adama dört günde âşık olmak mümkün müydü, bilmiyordum ama şayet mümkünse ben bunu Myles Sumner’la başarmıştım. Uçuruma sürüklendiğimi gizlemenin bir anlamı yoktu.

MYLES

Onu Falmouth şehir merkezine dondurma yemeye götürüyor olamazdım. Bu mümkün değildi. Takip edilmediğimizden emin olmak adına etrafı üç kez kolağan ettikten sonra, şu an Taylor'ın arabasıyla Wood's Hole'a gidiyorduk. Orada kimsenin onu öldürmeye kalkmayacağını umuyordum.

Dondurmacıya girdiğimizde, "Her şeyden" diye bağırma dürtüsüne zorlukla karşı koydum. Ona her aromadan bir top almak istiyordum. Tanrım, ona bütün dükkânı alıp önündeki tabelaya da onun adını yazmak istiyordum. Yakında gideceğim düşünülünce bu hiç iyiye işaret değildi. Hem de hiç. Kaderin cilvesi işte, mahkûmlarla boğuşup motel odalarında yaralarına pansuman yapan bir adamken, şimdi bir kadının elini tutup dondurma yemeye götürüyordum. Tanrı aşkına, bu noktaya nasıl gelmişim?

Daha da önemlisi, Taylor'la aramdaki şeyin geçici olduğunu nasıl düşünebiliyordum?

Meseleye ne kadar mantıklı yaklaşırsam yaklaşayım geçici olduğunu düşünemiyordum.

Bize karşı bunca şey varken bu delilikti. Ben yollarda yaşıyordum. Onun ise Connecticut'ta kurulu bir düzeni vardı. Bir kocası ve çocukları olsun istiyordu.

Bu benim kesinlikle istemediğim bir şeydi.

Kesinlikle.

Ama o öne doğru eğilip camın ardındaki dondurmalara bakarken belki... *sadece belki* hayalini kurabilirim diye düşündüm. *Omzumda oturan ve kirli elleriyle saçlarımla oynayan bir çocukla bu dükkâna giriyoruz. Taylor'ın yine karnı burnunda.*

Hamile ve bunun sebebi benim.

Gözümün önünde beliren görüntülerden sıyrılmam zaman aldı.

Tamam. Biraz fazla zaman aldı.

Her zamanki gibi seks yapacak ve işi şansa mı bırakacaktık? Yoksa... hamile kalması için uğraşacak mıydık? Tanrım. Bu...

Bunun ne kadar tatmin edici olduğunu düşünmemeliydim. Boşalırken onun gözlerine baktığımı ve bunun fiziksel hazzın ötesinde bir amaca hizmet ettiğini düşünmemeliydim. Bacaklarını kendime sarıp, kalçalarını kaldırarak içini sağlıklı spermlerimle doldurduğumu düşünmemeliydim.

Gerçi sağlıklı olmama ihtimalleri vardı.

O zaman doktora gitmemiz gerekirdi. Hamile kalmak için tüm o tedaviler...

Tanrım, doğum uzmanına kadar nasıl gelmiştim?

Dondurmacıya geri dönüyorum. Omuzlarımda bir çocuk var. Muhtemelen Red Sox tişörtü giyiyor. Taylor hamile olduğu için aşeriyor ve her zaman yediği karamelli dondurmadan farklı bir şeyler istiyor. Çantasında çocuğumuzun yüzünü silmek için fazladan peçete var. Eve döndüğümüzde şişen ayaklarını ovacağıma söz veriyorum.

Ev.

Neye benzerdi acaba?

“Myles.” Taylor'ın sesi düşüncelerimi böldü. Bana tuhaf tuhaf bakıyordu. “Beni duydun mu? Kurabiyeliden emin misin, yoksa ondan çok daha güzel olan karamelliye deneyecek misin diye sordum.”

“Kurabiyeli,” dedim boğazımdaki düğümü çözmeye çalışa-

rak. Cüzdanımı almak için onu elini bırakmam gerekti ama gözümü ellerinden ayırmıyordum. Parayı ödediğim gibi elini yeniden tutmak istiyordum. Onun elini tutmayı çok seviyordum. Kardeşinin arkadaşına karşı beni korumasının hoşuma gidip gitmediğinden emin değildim. Daha çok... göğsüm zımparalanıyormuş gibi hissetmiştim. Biri benim için böyle konuşmayalı ne kadar uzun zaman olmuştu? Muhtemelen ağabeyim benimle ilgili iyi şeyler söyleyen son insandı. Hem de bağıra bağıra.

Üç yıldır ilk kez Kevin'i aramak istiyordum.

Ağabeyimi arayıp ona Taylor'dan bahsetmek ve onunla ne yapacağım diye sormak istiyordum. Onun da kendi kocasıyla inişleri çıkışları olmuştu, öyle değil mi? Belki bana bir akıl verirdi. Gerçekten onunla konuşmam gerekiyordu... Annem ve babamla da. Eski iş arkadaşlarımla da. Üç yıldır uyuşmuş bir halde yollardayım ve şimdi içimdeki buz eriyordu.

Bir yandan, bunun anlamını biliyordum. Yanımda duran kadın bana iyi geliyordu. İçime işliyordu, bana meydan okuyor ve kimsenin yapamadığı kadar tahrik ediyordu. Bana olan bariz inancı kendimi, hayatımı ve yaptıklarımı sorgulamaya itiyordu.

Sadece bunu yapmak isteyip istemediğimden emin değildim.

Geçmişle yüzleşmek ve bunun üstesinden gelmek isteyip istemediğimden emin değildim.

Kasadaki kız para üstünü verdiği gibi bahşiş kutusuna attım. Bir elimde dondurma külâhı, diğer elimde Taylor, dükkândan çıktık.

Elimi sımsıkı tutup sarı dondurma topunu yalarken, "Çok sessizsin," dedi. "Soruşturmayı mı düşünüyorsun?"

"Evet," dedim hızlıca.

Tanrı esirgesin, aklımdan kadın doğum doktorlarının geçtiğini bir bilseydi! Bunlar gerçek hayatta kesinlikle *olmayacak* şeylerdi. Sadece hayal gücüm tahmin ettiğimden daha kuvvetliydi.

"Evet... *Evergreen Corp*'u düşünüyorum. Arkasında kimin

olabileceğini.” Taylor’a yönelik bir tehdit olmadığından emin olmak için etrafı kolaçan ettim. Park etmiş arabalara, bina girişlerine, yanımızdan geçenlerin yüzlerine baktım. Evden çıktığımız andan beri tepemizde kara bulutlar dolaşıyordu, o yüzden sokakta pek insan yoktu. Dükkân sahipleri sandviç arabalarını içeri çekmiş, restoranlar da masalarını toplamıştı. Yağmur geliyordu.

Taylor da benimle aynı anda bunu fark etti ve arabayı park ettiğimiz yere, belediye otoparkının beş blok ilerisine doğru adımlarını hızlandırdı. Daha bir blok ilerlememiştik ki bir gök gürültüsü koptu, ardından yağmur yağmaya başladı. Başta çiseliyordu fakat yavaş yavaş sağanağa dönüştü.

“Hadi ama! Dükkânda sadece ikimizin olmasına şaşmamalı,” dedi Taylor, elimi bırakıp dondurmasını yağmurdan korumaya çalıştı. “Arabaya koşsak mı?”

“Başındaki yarayla mı? Hayır.”

“Başımdaki yaraya ne iyi gelmiyor, biliyor musun? Bağırılması.”

Sokağın aşağısında bir Katolik kilisesi gördüm. Elimi beline koyup Taylor’ı oraya yönlendirdim. “Özür dilerim.”

İnanmayan gözlerle bana baktı, az kalsın kaygan yolda düşecekti. “Ah, tatlım! Özür diledin!”

Tatlım mı?

Midemde aynı anda binlerce rüzgârgülü dönmeye başladı.

Taylor’ı hastalanmadan ya da kafa travması geçirmeden önce kötü hava koşullarından koruma amacımdan sapmamaya gayret ederek, “Buna çok alışma,” diye mırıldandım. O bana sırtırken ve ıslak tişört yarışmasını kazanmış gibi görünürken bu pek kolay değildi. “Burada, saçağın altında bekleyelim.”

Ağır ahşap kapıyı inceledi. “Açık mıdır sence?”

“Katolik kiliseleri hep açıktır.”

“Ah.” Onu karanlık girişe yönlendirdim. Kilisenin iç kısmından loş bir ışık geliyordu ama hızlıca içeriyi taradıktan sonra

kimse olmadığını gördüm. Girişe döndüğümde Taylor kapının yanındaki taş duvara yaslanmış, gölgede dondurmasını yalıyordu. Dışarıdaki yoğun yağmur küçük kilisenin içinde yankılanıyor ve hava normale dönecek gibi durmuyordu. Sanki başka bir dünyaya geçmişiz gibiydi. Sadece ikimiz vardık.

Çok geç olmadan kendimi kaptırmaktan vazgeçmeliydim.

“Seninkini bir kere yalayayım,” dedi ve o anda tehlikeli düşüncelerimden uyandım. Baştan çıkarıcı konuşuyordu. Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyordu yoksa kafamda kurmaya mı başlamıştım? “Sen de benimkini bir kere yalayabilirsin.”

Bir anlığına bu söylediklerini cinsel anlamda yorumladım. Sonra elimde dondurma olduğunu hatırladım. Ona doğru yaklaşarak kurabiyeli dondurmayı dudaklarına götürdüm. Dondurmayı yaladıktan sonra dişlerini geçirerek büyük bir ısırık aldığı anda taşaklarım sızlamaya başladı. Küçük bir lokma alıp çekildi. “Mmm.” Gözlerini kıstı. “Güzel ama benim için fazla ağır.”

“Sana katılmıyorum.”

Söylediğime güldü, sesi kısıktı ve müziksi bir tonu vardı. “Senin sıran,” diye mırıldanıp dondurmasını ağzıma uzattı. “Katolik kiliselerinin sürekli açık olduğunu nereden biliyorsun? Katolik misin?”

Başım la onayladım, dondurmadan o kadar büyük bir lokma aldım ki ağzı açık kaldı. “Aslında annem yüzünden. Bizi her pazar kiliseye sürüklerdi. Bize gömlek giydirir, sonrasında da vaazı özetlememizi isterdi. Eğer ayini dinlemediğimizden şüphelenirse sonrasında arkadaşlarımızla beyzbol oynamaya gidemezdik.”

“Annen çok dişliymiş.”

“Öyledir.” *Sana bayılırdı. Sana herkes bayılırdı.* “Sen hiç küçükken kiliseye gitmedin mi?”

“Arada sırada Noel zamanı çünkü ebeveynlerim çok sık seyahat ediyorlardı. Yaşadığımız yerdeki cemaatte yerlerini bulamamışlardı. Hep aykırılardı. Sürekli hayatlarını tehlikeye attık-

ları için insanlar onların kötü ebeveynler mi yoksa sadece iki sanat müptelası mı olduklarına karar veremiyordu.”

“Bu sizin Jude’la kendi düzeninizi kurmanızı zorlaştırdı mı?”

“Benim belki. Ama Jude’un değil. O nereye giderse gitsin kendine arkadaş bulur. Her şeyi en az bir kez deneme isteği insanları mıknatıs gibi ona çekiyor.”

“Eminim. Ama kardeşine bu özgüveni veren sensin.”

Dondurmasını ağzına götürürken durdu. “Ne?”

“Annenle baban hep meşguldü, değil mi? Jude’u sen büyüttün. Şimdi de...” Taylor şaşkınlıkla dinlerken külâhı ağzıma attım. Ne dediğimi anlamamış mıydı? “Sen hâlâ onun en büyük destekçisisin. Havalı bir çocuk olduğunu kabul ediyorum. Onu sevdim. Ama ona sanki gökkuşağı sıçıyormuş gibi davranıyorsun, Taylor. Özgüveni ve cesareti senden geliyor.”

“Aman Tanrım.” Gözleri yaşlarla dolunca dehşete kapıldım. “Ne kadar güzel bir şey söyledin.”

“Ben... ben sadece gerçeği söyledim.” Hıçkırıklara boğularak gözünden yaşlar boşaldı. “Lanet olsun.”

Burnunu çekerek bana baktı. “Kilisede böyle kötü laflar etmemen gerekmez mi?”

“Evet. O yüzden lütfen anneme söyleme.”

Şimdi de gülmeye başlamıştı. Bu lanet bir tenis maçı izlemek gibiydi ama oyuncular neon yeşili bir top yerine benim kalbimi kullanıyorlardı. Onun yüzüne bu kadar uzun bakınca içimden kaç çocuk istediğini sormak geldi fakat hemen zihnimde kendimi sarstım. “Dondurmanı yemiyor musun?”

O da kendinden geçmiş gibiydi. “Ah, hayır.”

Eriyen dondurmayı elinden alıp benimkiyle birlikte girişin diğer tarafındaki çöp kovasına attım. Yanına döner dönmez nefesim kesilmeye başlamıştı bile, yağmur daha da şiddetlenmişti. Bu küçücük karanlık odada dünyadan uzak, bir başımızayız diye mi bilmiyordum ama tenine dokunmak için büyük bir arzu duyuyordum. Ona dokunmadan en fazla beş dakika geçirebilir-

dim. Yağmur kokusuna karışan elma kokusu dilimi damağımı kurutmuştu. Sanki büyük bir güç tarafından kontrol ediliyormuşum gibi ona doğru çekiliyordum ve o da kısık gözlerle, duvara yasladığı sırtını hafifçe çıkararak beni izliyordu. Kollarım başının üzerindeki duvara değene dek ona yaklaştım, dudaklarım onunkilerden birkaç santim yukarıdaydı.

“Kalbin yumuşacık dediğimde ciddiye aldım,” diye fısıldadı.

İçimdeki rüzgârgülleri yine çılgınca dönmeye başladı. “Hayır, değil.”

Avucunu göğsümde gezdirdi. “Evet, öyle.” Bu dokunuş aşağı, aşağı ve biraz daha aşağı indi ta ki kotumun düğmesini açana kadar. *Siktir*. Yine oluyordu. “Seninle tanıştığımızda birinin bana sert davranmasına ihtiyacım vardı. Belki senin de tam aksine ihtiyacın vardır.” Elini kotumun içine sokup penisimi tüy gibi yumuşacık bir dokunuşla okşadı. Parmak uçlarını üzerinde gezdirdi. Kendimi kaptırmamak için dişlerimi sıktım. “Belki senin de birinin sana yavaş ve yumuşak davranmasına ihtiyacın vardır. Böylece bunu yapabileceğini görürsün. Böylece bunu hak ettiğini anlarsın.”

Başımı iki yana salladım. Hayır.

Neden bilmiyordum ama *buna* izin veremezdim.

Bir şekilde bu kadınla yavaş ve yumuşak olmanın beni sert olmaktan daha büyük bir felakete sürükleyeceğini biliyordum. Ve bunu bilmeme rağmen, silahımı çıkarıp en yakın yere koydum.

“Taylor.” Sesim mi titriyordu? “*Hadi sevişelim.*”

“I-ıh.”

“Hayır mı?”

Ereksiyonumu kotumun V şeklindeki açıklığında bıraktı. Ardından yavaşça, Tanrım çok yavaşça elbisesini yukarı çekip belinde topladı. Çıplak bacakları. Kalçaları. Bana iyice yakın vajinası... ve kırmızı dantel külotu.

Kaçamak külotunu giymişti.

Kilisedeydik.

“Bunu sadece senin için giyecektim, biliyorsun değil mi?” diye fısıldadı.

Yüzümü başının sağındaki taş duvara yaslayıp inledim. Beni yeniden okşamaya başladığında daha yüksek sesle inlemeye başladım, eli işkenceye benzer bir ritimle hareket ediyordu. Kalları da ona eşlik ediyor, aynı anda gidip geliyordu.

Devam ediyordu. Duruyordu. Devam ediyordu. Duruyordu. Çok yavaştı. Yine de hırıltılı nefesim, girişin oluşturduğu bu taş yankı odasında hoparlörden geliyormuş gibi çıkıyordu.

Bana ne yapıyordu böyle?

“Bana kendimi güvende ve korunaklı hissettiriyorsun,” diye fısıldadı önce çeneme, sonra da dudaklarıma doğru. “Ama aynı zamanda bana kendimi koruyabileceğimi de hissettiriyorsun. Bu harika bir şey, öyle değil mi?” Çenemin her yerine öpücükler kondurdu. “Sen harika bir şeysin, öyle değil mi?”

O anda hissetti.

Beni övdükçe aletimin elinde daha da büyüdüğünü hissetti. Tam avucunun içinde.

Tanrı biliyordu ya ben de hissediyordum.

Bunu daha önce fark etmiştim. Bu kadının hayranlığına ihtiyacım olduğu gerçeğini. Bana güvenmesine. Üstelik benim tabiatıma, ona davranış şeklime rağmen bana bunları sunması onun cömertliğindendi. İçimi görebiliyordu. Beni herkesten daha iyi görüyordu, beni o kadar çok etkiliyordu ki avucunun içindeydin. Var gücümle duvara tutunurken diğer elimle ona dokunmaya başladım. İçimden ona hırlamak, teselliye ya da övgüye ihtiyacım olmadığını söylemek geliyordu ama bu sesi duymazdan geldim. Altdudağımı ısırp söyleyeceklerini bekledim.

Ya da ben başlayabilirdim.

“Harika olan sensin,” dedim birden. Bunun karşılığında ödül beklemiyordum ama hoşuna gitti. O harika dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı, beni daha sert okşayarak tıslamama neden oldu. “Geceleri seni özlüyorum. Sen uyurken.”

Göğsü daha hızlı inip kalmaya başladı. “Özlüyor musun?”

“Evet.”

Bu itiraflar kötü bir fikirdi. Hepsi bir gün götüme girecekti. Ama bu kadına kafamdakileri söylemek öyle güzel bir histi ki. Aklımdaki her şeyi ayaklarının önüne sererdim ve o hepsini daha iyi kılardı. Bu tartışılmaz bir gerçektir. Ona karşı hissettiklerim elle tutulacak kadar sertti. Beton gibiydi. Titanyum gibiydi. Artık kaçak oynamak yoktu.

Taylor parmak uçlarına kalkıp dudaklarını dudaklarıma değdirdi. İçimdeki her şey beklentiyle yanıp tutuşmaya başladı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Bunun yüzde birini bile yaşamamıştım. Sonunda beni öptü. Bir saniye daha beklemek zorunda kalsaydım ölebilirdim. Ama beni bekletmedi. Tatlı, karamel aromalı dudaklarını açıp minik yalayışlarla dilimi ağzının içine çağırdı. Ben de bütün açlığımınla başımı sağa çevirip onu karşıladım ve dillerimiz birbirine dolanırken inledim. Öpüşme, onun her hareketi gibi yavaş, kusursuz bir tuzaktı ve ben de ona izin verdim. Bana sahip olmasına izin verdim. Ruhumu ona devredip altına imzamı attım.

Kendimi nefes nefese geri çekip alnına doğru, “Tatlım,” dedim.

Ne istiyordum?

O biliyordu. O *biliyordu*.

Sağ bacağını kaldırıp kalçama doladı. Boy farkımız yüzünden bunu yapması pek kolay değildi. Sol ayağı hâlâ parmak uçlarında dengede duruyordu. O yüzden otomatik olarak duvardaki elimi kaldırıp onu tuttum. Sol kolumu kalçasının altına koyarak onu destekledim. Sağ elim ıslak tişörtünün üzerinden memelerini okşadı, sertleşmiş meme uçlarını sıktım. Fısıltıyla “Külotumu çıkar,” dedikten sonra beni öpmeye geri döndü. Şimdi sağ elimin çok önemli bir görevi vardı. Elimi memelerinden aşağı, kalçasına doğru kaydurdum ve kadınlığını, bana şu ana dek yaşadığım her yerden daha fazla ev gibi hissettiren *kadınlığını*

bir an önce ortaya çıkarmak için kırmızı dantelli külotunu yırtarcasına kenara çektim.

Beni dudakları ve diliyle iyice kendine çekti, ne kadar ıslanmış olduğunu anlamam için aletimin başını içine doğru sürüyordu. Böylece ne kadar azdığını anlayabilecektim.

“Ah, bebeğim, nasıl da yumuşak.”

Öpüşmemize kısa bir ara verip başıyla onayladı. “Bir de içini hissetsen,” dedi altdudağını ısırarak. “İster misin?”

Yüce Tanrım. Taylor benimle edepsizce konuşuyordu.

Kirpiklerinin altından bana bakıp onu becermek isteyip istemediğimi soruyordu.

Hayır. Hayır, bu sevişmekti.

Yaşadığımız bu muydu? Öyle olmalıydı. Çünkü daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Ona görünmeyen milyonlarca iple bağlı gibiydim. Her nefesine, kalçasının her hareketine ve vücudunun titremesine bağımlıydım.

“Evet,” dedim güçlkle, külotunu biraz daha yana çektim ve ona beni içine alması için yalvarır gibi avucunun içini iyice doldurdum. İçine. *Tam içine.* Bunu kendim de yapabilirdim. Onu duvara yapıştırıp saniyeler içinde çığlıklarının içeride yankılanmasını sağlayabilirdim. Ama bu da hoşuma gitmiyormuş gibi yapamazdım. Harika hissettiriyordu. Bu yavaş bir işkenceydi. Beni düşünmeye, tadını çıkarmaya, kafamın içinde kaybolmak yerine anda var olmaya zorluyordu, zaten o da bunu hak ediyordu. “Lütfen,” diye mırıldandım. “Prezervatif cebimde.”

Gözümün içine bakarak folyo paketi buldu ve hiç zaman kaybetmeden açıp taktı. O kadar yavaş hareket ediyordu ki delirecek gibi hissediyordum. Son bir kez daha beni ıslaklığına sürüp ardından içine doğru bastırdı. Kahretsin, vücudum ona karşı duyduğum sorumluluk ve heyecandan sarsılmaya başladı. Belki de yaşadığım şeyin yoğunluğuna bedenim ayak uydurduğundandı. Belki de göğsümdeki tektonik kaymaya tepki veriyordum. Yüzümü tatlı boynuna gömdüm ve beni içine yavaş yavaş

sokarken boynuna doğru yüksek sesle inledim. Avucu aletimin dibindeydi, ardından kalçalarını yavaşça döndürerek hareket ettirdi ve içine girip çıkarken ıslaklığın çıkardığı ses yağmur sesine karıştı.

Güçlkle nefes alıyorduk ve henüz tamamen içine girmiş bile sayılmazdım. Tanrını, bunu istiyordum, buna *ihtiyacım* vardı. Taşaklarım şişmişti ve sızlıyordu. Ama kendimi büyüsüne çoktan kaptırmıştım. Bu kadın, bu kusursuz kadın beni içine alıyor, dudaklarımı nazikçe öpüyor ve gözlerini gözlerimden ayırmadan iletişim kuruyordu. Ben ne demeye çalıştığımı çözmeye çalışırken sonunda bunu dillendirip beni mahvetti.

“En derinine kadar girdin.” Sesi titrekti, nefes nefeseydi. Hâlâ külotunu kenarda tutmaya çalışan sağ elime uzanıp kendine çekti ve avuç içimi iki memesinin ortasındaki boşluğa koydu. “Ve sadece bacaklarımın arasına değil.”

Neler oluyor, anlamıyordum. Yerimde duramayıp boynuna doğru eğildim, hızlı bir şekilde nefes alıp veriyordum. Onun duygularına dokunduğumu söylüyordu. Onun duygularına dokunuyordum. Bu mucize olduğu kadar korkutucuydu da. “*Taylor*.”

Elim kendi başına hareket ediyordu, onu desteklemek, bana daha da sarılmasını sağlamak için kalçasının altına gitti. İki bacağı da bana dolanmışken artık yavaş gitmek imkânsızdı. Ruhumuz ele geçirilmiş gibi sikişecektik. Ama hayır, hayır, buna izin vermedi. Parmaklarımı dizine götürdü ve başını iki yana salladı, ıslak vajinasıyla beni içine alıp çıkmak yerine kalçasıyla dairesel hareketler yapıyordu. Yavaşça. Çok yavaşça. Beni hafifçe dışarı çıkararak her noktasında gezdirip mahvolmamı sağlıyordu.. Bunların hepsini gözümün içine bakarken yapıyordu.

Kahretsin ki teslim olmuştum.

Onunla sevişiyordum.

Parmaklarımı ıslak saçlarının arasına geçirdim, kaygan vajinasının içindeki her hareketle birlikte sarsılıyordum. Aletimin başına kadar geri çekildi ve sonra aşağı, biraz daha aşağı eğildi.

Siktir. Bu çok güzeldi. Onu sol kolumla dengede tutarken sol ayağının parmak uçlarına indi, sağ bacağı bana sarılıydı. Onu izlemek bile bana yetiyordu. Benim hayatımı avuçlarına alışı, ruhumu ele geçirişini izlemek yetiyordu.

Her ne kadar kontrolü elden bırakmak istemese de gözleri kaymaya, nefesi teklemeye başladı. “Ben...” Tişörtümün önünü tuttu ve duraksadı, neredeyse dizlerim kopacaktı. “Özür dilerim, boyutun harika. Sadece... biraz büyük. Canımı yakacak kadar ama çok değil.”

O an bittim.

Hayır, zaten çoktan bitmiştim.

Bu başka bir şeydi. En ilkel arzularıma dokunuyordu ve yoldan çıkmamak için kendimi zor tutuyordum. Onu duvara yaslayıp poposuna bir şaplak atacak, sonuna gelene kadar hızlanıp patlayacaktım. “Sen de benim için harika boyuttasın, Taylor. Biraz fazla dar ama canını yakacağım ve kendimi suçlu hissedeceğim kadar değil.”

Çılgılık atınca kafası arkaya doğru düştü.

Ellerim kalçalarına indi ve onu yukarı doğru kaldırdım. Hem sert hem de çılgın bir ritimle hareket ederken dişlerimi dudaklarına geçirdim. “Kendi yollarımıza gitsek bile birbirimize ait olacağız.” Kırılğan yeşil gözleri bana bakıyordu, bir anlığına kalbim sızladı. “Değil mi?”

“Evet. *Evet.*”

“Benim için önemlisin.”

“Taylor,” dedim.

Dudakları boynumdaydı. “Sen kocaman, tatlı ve gururlu...” Dudaklarımı onunkilere yapıştırıp cümlesini tamamlamasına izin vermedim. Bunun sebebi onu duymak istemeyişim değildi. İçimde bir yerlerin buna duymaya ihtiyacı olmadığından da değildi, söyleyeceklerini duymak için yanıp tutuşuyordum ama daha fazla ayakta durabilecek güce sahip değildim. Beni ya öldürecek ya da hayata döndürecekti. Bilmiyordum.

"Yeter, bebeğim," dedim onu öperken.

"Bırak, bitireyim."

"Hayır." Göğsüm patlayacak gibiydi, vücudum rahatlamak için yalvarıyordu. Taylor'ı sertçe duvara ittim, diğer bacağını da kaldırıp onu sevdiği gibi, sert bir şekilde becerdim. Onu beni kemik kemik, kelime kelime parçalara bölmekten alıkoymuştum. "Şimdi o güzel amını esir aldım, değil mi?"

Çıkan ses yarı inleme, yarı haykırış gibiydi. Yeşil gözleri kaptandı, başını geriye doğru atarak tırnaklarıyla ense ve sırtımda kanlı izler bıraktı. "Tanrım, Myles. Evet, evet, evet."

Dilimi boynunun en hassas yerinde gezdirdim. "Neden hoşlandığını biliyorum."

"Peki ya neyi sevdiğimi biliyor musun?" dedi ağzımın içine doğru, gözleri hâlâ kapalıydı. "Ya da birini nasıl bu kadar kolayca sevebildiğimi?"

Cesurdu. Benden daha cesurdu. Hareket etmeyi bıraktım. İçine iyice girdikten sonra durdum, ardından nefes alıp verdim. Kalbimin hızından başım dönmeye başlamıştı.

"Seni," diye fısıldadı kulağıma. "Seni kolayca sevebildim."

Bu inanılmaz sözler zihnimin içinde yankılanırken bedenim benden izinsiz öne atıldı. Tek seferde. *Sertçe*. Taylor inlemeye devam ederken içine boşaldım, bedenim öyle bir güçsüzleşti ki dizlerimin üzerine düşmemek için kendimi zor tuttum. Çenem kasıldı, gözlerim odağını kaybetti ve içgüdüsel olarak klitorisini bulup başparmağımla okşamaya başladım. Benimle duvar arasında sıkışmıştı, o titreyip çığlık atana dek daha da hızlı hareket etmeye başladım.

"Myles, Myles, Myles."

Sıcaklığı her yere yayılırken bedenlerimiz birbirine kenetlendi ve derin bir nefes verdim. "Özür dilerim. Özür dilerim. Ne oldu bilmiyorum. Ben..."

Beni susturup öptü. Bacaklarını indirdi ve ben de öpüşmemiz yarım kalmasın diye eğildim. Belki de dilimin ucuna ge-

lenleri onun gözlerine bakarak itiraf edeceğim anı geciktirmek içindi. *Ben de seni kolayca sevdim. Seviyorum. Tanrı yardımcım olsun, Taylor. Nasıl oldu bilmiyorum ve doğru olan ne, onu da bilmiyorum.*

Eğer o itiraf edecek kadar cesursa bu lanet şeyi ben de yapabilirdim.

Benden dürüstlük bekliyordu ve ben de ona karşı dürüst olmak istiyordum. Bana inanıyordu.

Bu noktadan sonra nereye gideriz bilmiyordum ama onun gitmesine izin veremezdim.

“Taylor...”

Kilisenin dışından sesler yükseldi. Taylor nefesini tuttu ve hemen üstümüzü başımızı düzeltmeye başladık. Tek elle prezervatifi çıkarıp fermuarımı çekerek elimdekini çöpe attım. Ardından Taylor’a döndüm. Hem gülüyor hem de yere düşen çantasını almaya çalışıyordu. Birden ben de gülmeye başladım, silahımı aldım ve hayatımda hiç hissetmediğim kadar hafiflemiş hissettim. Beni daha iyi bir adam yapıyordu. Daha iyi bir insan. Beni çok iyi birine dönüştürüyordu.

Tam bir şeyler söylemek için ağzımı açacağım sırada kilisenin kapısı açıldı ve içeri iki rahibe girdi, bizi gördüklerinde bir anlığına duraksadılar. Onların arkasına doğru bakınca yağmurun dindiğini ve kaldırımların yeniden insanlarla dolduğunu gördüm. Burada ne kadar kalmıştık böyle?

“Kız kardeşlerim,” dedim Taylor’ın elini tutarken, o da aynı anda benimkini tutmaya uzandığı için mutluydum. “Yağmurun dinmesini bekliyorduk.”

İçlerinden biri beyaz kaşlarının tekini kaldırdı. “Yağmur dinesi epey oldu.”

“Öyle mi?” dedi Taylor masumca, elini göğsüne götürdü. Aşırı şaşırmış taklidi yaptı. “Kalın şey yüzünden hiçbir şey duymadık.”

“Yapma,” diye mırıldandım bir elimi yüzüme götürüp.

Dönüp baktığımda yüzünün kıpkırmızı kesildiğini gördüm. “Yani demek istediğimi... kapı kalın...”

“Daha da batıyorsun,” dedim ve Taylor’ı elinden çekip rahibelerin yanından uzaklaştırdım. Kaldırıma çıktığımız gibi sokaktaki tehditleri taradım. Pencereleeri, park etmiş arabaları, yanımızdan geçen insanları. Anormal bir şey yoktu. Taylor güvenderdi. Bunun üzerine içimde tuttuğum kahkahayı patlattım, bu birkaç dakika içinde ikinci kahkaha atışımdı. “Az önce iki rahibeye penis şakası yaptın.”

“Öyle demek istemedim.” Yüzünü buruşturup o anı düşündü. “Tanrım.”

“Şu anda konuştukları kişi Tanrı.” İçimi çekip sırtını sıvazladım. “Seni günahın karanlık yolundan döndürsün diye dua ettiklerine eminim.”

Kahkaha atmaya devam ederken omzuma vurdu. “Kes şunu.”

Bu torunlarımıza anlatacak bir hikâye değildi.

Bu sadece bizim aramızdaydı.

Daha ne olduğunu anlamadan düşüncelerimden sıyrıldım, nabzım hızlandı. Saniyeler önce kilisede ona olan duygularımı itiraf edecektim, konuşmam yarım kalmıştı. Şimdi gün ışığında her şey daha korkutucuydu çünkü hiçbir planım yoktu. Gündüleriyle hareket eden bir sersem gibi davranıp duygularımı ortaya dökmeden önce aramızdaki ilişkiyi rayına oturtmam gerekmez miydi? Yirmilerimdeyken ciddi bir ilişkiye hazır değildim. Tanrı şahidimdi. Şimdiyse bu kadından ayrı geçirdiğim bir hayatı, hatta bir saniyeyi bile hayal edemiyordum. Onunla kavga edip, sonra da barışmadan çekip gideceğimi düşünemiyordum. Yapamazdım. Bu işkence olurdu.

Ben... artık farklıydım. Onun için farklı olacaktım. Böyle hissederken başka şansım yoktu.

Caddenin köşesini dönüp arabaya doğru ilerlerken Taylor yüzüne vuran güneş ışığıyla bana bakıp gülümsedi ve ben nasıl

nefes alınacağını bile unuttum. Siktir. Planı sonra yapacaktım. “Baksana, düşündüm de...”

Kabul ediyordum, dünyanın en romantik lafa girişi değildi ama yine de bir şeydi. Zaten ben romantizmin yakınından bile geçecek biri değildim. Bu kısımdan sonrası çok daha zordu.

“Ne konuda?”

Telefonum çaldı. Lanet olsun. Sesini kısmak üzere telefonu cebimden çıkardım ama Barnstable’den arıyorlardı. “*Evergreen Corp*’la ilgili olabilir.”

Hemen durup telefona yaklaştı. “Aç.”

“Peki.” İçimden telefonu alıp kanalizasyona fırlatmak gelse de açtım. “Sumner.”

“Sumner.” Kulağıma alçak bir ses geldi, güçlkle duyuluyordu. “Ben Wright.”

Wright dedim Taylor’a sessizce. Dedektife, “Niye fısıltıyla konuşuyorsun?” diye sordum.

“Çok vaktim yok. O yüzden iyi dinle. *Evergreen Corp*. Buna inanamayacaksın ama belediye başkanına ait. Rhonda Robinson.” Arkadan bir ses yükseldi ve karısıyla konuşuyormuş gibi yapıp eve dönerken pizza almaktan bahsetmeye başladı. Kısa süre sonra yeniden fısıldamaya başladı. “Başkomiser, belediye başkanının yakın arkadaşı. Robinson’ı ifadesini almak için çağıracağımızı düşünüyordum ama öyle olmadı. İçimden bir ses diyor ki...”

“Hasır altı edecekler.”

“Evet.” Bir kapı kapanma sesi duyuldu. “Bunu benden duymadın.”

“Neyi?” Telefonun diğer ucundan Wright’ın rahatlamış nefesi geldi. “Bilgi verdiğin için teşekkürler.”

Telefonu kapattım ve yol tarafına kendim geçip hızlı adımlarla Taylor’ı çekmeye başladım. Altıncı hissim beni uyarıyordu. Tüm algılarım açılmıştı. Bir dedektifin oğlu olarak büyürken aldığım ilk derslerden biri bu olmuştu ve sonunda benim de kar-

şıma çıkmıştı. Eğer bir olayda siyasetle yolsuzluk bir aradaysa birilerinin ölmesi kaçınılmazdı. Eğer Taylor onlardan biri olursa mahvolurdum.

Üstelik kendini bu olayın dışında tutmaya da niyeti yoktu. Arabaya vardığımız gibi onu yolcu koltuğuna bindirdim ve arabanın tamponunu kontrol edip sürücü koltuğuna geçtim. O da bu sırada beni soru yağmuruna tutmaya başladı. Bunları cevaplamak doğal bir şeymiş gibi hissettiriyordu, kendime şaşıırıyordum. Bu kadınla aramda hiçbir sınır kalmamıştı. Tüm sınırları aşmıştım.

“Neler oluyor? Ne dedi telefonda?”

“*Evergreen Corp.* Belediye başkanına aitmiş. Rhonda Robinson’a.”

“Ne?” Gösterge paneline bakarken şaşkınlıkla bir nefes verdi. “Bunu hiç beklemiyordum. Hem kiralık evleri var hem de buna karşı yasa mı çıkarmak istiyor? Ne alaka?” Uzun bir sessizliğin ardından arkasına yaslandı. Kafasında ipuçlarını birleştirdi. “Oscar onu ev sahibi olduğunu herkese söylemekle tehdit ediyordu. Bu, belediye başkanının bütün kampanyasını bozacaktı. O uyarı notları belediye başkanı içindi.”

“Evet.” Arabayı park ettiğimiz yerden çıkarıp anayola doğru sürdüm. “Seni eve götürüyorum, Taylor. Ben gelene kadar evde beklemen gerek. *Lütfen.*”

“Nereye gidiyorsun?”

“Lisa Stanley’nin evine.”

Bir saniye sonra Taylor yine başladı. “Çünkü evler Lisa’ya miras kaldı. Bugün kardeşinin bütün evrakını teslim alacak ve... bu onu Rhonda için bir tehdit haline getiriyor. Onu uyarmalıyız, güvenli bir yere götürmeliyiz.”

“Doğru.”

“Beni eve götürmek için zaman kaybetme. Ben de geleyim.”

Onun kütüphanede, yerde kafasından kanlar akarken yattı-

ğı hali gözümün önüne gelince kafam patlayacakmış gibi oldu.
“Taylor, benden bunu isteme.”

İtiraz etmek için ağzını açmak üzereydi ama telefon çalınca durdu. “Aman Tanrım, Lisa arıyor,” dedi telefonunun ekranını gösterip. Hoparlöre aldı. “Alo?”

Uzun bir süre boyunca boğuk sesler duyuldu.

Hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Ardından da bir kapı çarpma sesi geldi.

“Defol!” diye bağırdı Lisa. Hemen sonra telefon kapandı.

Taylor’la donmuş bir halde birbirimize bakakaldık.

Vücudumu kaplayan buz gibi terle birlikte gazı kökledim.

TAYLOR

Lisa'nın evine doğru giderken Barnstable Polis Merkezi'ni aradım. Özellikle Wright'ı isteyip ona belediye başkanının Lisa'nın evine girdiğini ve katilin yüksek ihtimalle o olduğunu söylediğimde şaşkına döndü. Tanrıya şükürler olsun ki, Lisa'nın arama kaydını ve onun başının dertte olduğuna -hatta belki başına daha kötü bir şeyin geldiğine- olan inancımızı rapor etmekle vakit kaybetmedi. Evin önüne geldiğimiz anda uzaktan siren sesleri duyuluyordu ama eğer karakoldan geliyorlarsa daha beş dakikalık yolları var demekti.

"Bekleyemeyiz. Ben giriyorum," dedi Myles silahını çıkarıp emniyetini kontrol ederek. "Sen arabayı alıp bloğun sonuna kadar git ve evden uzak dur. Beni duydun mu?"

"Duydum."

"Duyduysan söylediğimi yap."

Başımınla onayladım. Fakat başımınla onaylasam da Myles'in tek başına içinde bir katil olan eve girecek olma düşüncesiyle boğazımda bir yumru belirdi. İriyarı ve yıkılmaz bir adamdı. Onun için daha önce hiç endişelenmemiştim. Ama şimdi endişeleniyordum. Arabayı götürüp onu burada ölüme terk etme düşüncesi imkânsız geliyordu.

"Taylor."

Yalan mı söylemeliydim? Hayır, söyleyemezdim. Onun be-

nim için endişelenmeyi bırakıp işine konsantre olabilmesinin tek yolu buydu. Yine de yalan söylemekten nefret ediyordum. O yüzden söylemeyecektim.

“Bloğun sonuna gideceğim.” Eğilip onu öptüm, kanımdaki adrenalinden sesim titriyordu. “Evden uzak duracağım.”

“Güzel.” Beni öptü hem de iki kez, bir şeyler daha söylemek istiyormuş gibiydi. Onun yerine arabadan indi ve parmaklarını kaputa vurdu. “Sürücü koltuğuna geç. *Hadi, Taylor.*”

“Tamam.” Gözlerim doldu, ellerim titriyordu. Bu yüzden ancak Myles eve girip de gözden kaybolduğunda arabayı çalıştırıp uzaklaşacak gücü bulabildim. Lisa’nın evi dikiz aynasında gitgide küçüldü. Kulaklarım zonklamaya başladı ve midem düğüm düğüm oldu. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Bir daha burnumu hiçbir cinayet soruşturmasına sokmak istemiyordum. Bu kadarı bana yetmişti. Myles iyi miydi? Evet. Evet, o ne yaptığını bilirdi. Bildiğimiz kadarıyla, belediye başkanı da gitmişti. Belki de tehdidi yanlış yorumlamıştık. Rhonda Robinson içeride gerçek cinayet silahıyla, onu kullanmaya hazır şekilde duruyor olsa bile, eminim ki sıkacağı kurşun Myles’tan sekecekti. Öyle değil mi?

Bu doğru değildi. O da insandı. Etten kemiktendi.

Onun ve Lisa’nın hayatta kalması yardım gelmesine bağlıydı ve nereden baksan daha beş-altı kilometre yolları vardı. Ben yardım edebilirdim. *Bir şey yapabilirdim.* Korkmakla ilgili annemle babam hep ne derdi? Sağlıklı bir şey miydi? Evet. “*Yapmaya değer her şeyin insanı korkutması normal,*” derlerdi. Şimdi içinde bulunduğum durum buydu.

“Bloğun sonuna kadar gidip evden uzak duracağım,” dedim titreyerek. Dur işareti geldiğim gibi U dönüşü yapıp eve doğru ilerlemeye başladım. “Ama geri dönmeyeceğim demedim.”

Annemle babam şimdi beni görselerdi ne derlerdi? Son bir saat içinde kilisede seks yapmışım ve şimdi de olası bir suç mahalline doğru, ödül avcısı sevgilimi kurtarmayı umut ederek tam gaz ilerliyordum. Bu onların standartlarına göre bile çok

ediciydi. Her şey yeterince zaten yeterince tuhaftı... bir de annemle babamın ne düşüneceklerini odaklanmayacaktım. Cesur olduğumu ya da onlardan bir şeyler aldığımı görüp şaşıracaktı. Şu an yaptıklarımla ilgili sadece *kendimin* ne düşündüğünü önemsiyordum. Bilinçaltım sezgilerimin bana yol göstereceğini söylüyordu.

Uzun zamandır cesurdum.

Sadece ne kadar cesur olduğumu anlamak için *başkalarının* tanımlamalarına kulak asmayı bırakmam gerekmişti.

Arabayı aynı yere park edip boşa aldım ve hemen etrafa göz attım. Evin tüm panjurları kapalıydı. Bloкта park halinde birkaç araba daha vardı ama onlardan biri belediye başkanının mı değil mi bilmiyordum. Myles'tan da bir iz yoktu. Bu son düşünceyle saç diplerime kadar buz kestim. Neredeydi? Hâlâ içeride miydi?

Myles ve Lisa olası bir tehlikeyle karşı karşıyaydı. Yapabileceğim bir şey olmalıydı. Sürücü tarafının camını indirmeden önce birkaç saniye düşünüp yanağımın içini kemirdim. Tam o sırada evden bir bağırış duydum. Kadın sesleri. İki kadın. Biri Lisa'ya aitti. Diğer... her ne kadar basın toplantısındaki profesyonel ses tonunu kullanmasa da sanırım Rhonda Robinson'a aitti.

Paniklemişti ve tizdi. Yalvarıyordu.

"Lütfen. Lütfen. Dinle beni. Kardeşini ben öldürmedim!"

"Dediğim gibi, sana inanıyorum! Sadece çık git buradan! Polis yolda."

"Anlamıyor musun? Polis sorgusuna giremem. Burada herkesin gözü üzerimde. Meraklı emekliler, işgüzar anneler beni bir kaşık suda boğmak için bekliyor ve *inan* bana, bunu yaparlar. Cinayet soruşturmasına dahil olan bir belediye başkanı? Sence kariyerim *devam edebilir mi?*" Birkaç dakika geçti, sesler birbirine karıştı. "Adımı bu işe karıştırmayacağını bilmek istiyorum. Hem, niye yapasın ki?"

Evin sol tarafında bir hareketlilik vardı. Bu, Myles'tı, pence-
renin kenarından içeri bakıyordu, silahını yere doğrultmuştu.

Onu sağ salim görmenin verdiği rahatlığı yaşayamadım çünkü beni park yerinde gördüğü gibi yüzünü simsiyah bir bulut kapladı. Dişlerini sıkıp çenesiyle işaret etti. “Git, Taylor,” dedi sessizce. “Hemen.”

Evden şiddetli bir şangırtı geldi.

Myles geri sıçrayıp sonra tekrar içeri baktı ama gözünün ucuyla beni de izlediğinden emindim. Dikkatini dağıtmıştım. Artık bunu anlamıştım. Ne kadar yardım etmek istesem de şu an yapabileceğim en iyi şey bloğun aşağısına gitmekti. Arabayı vitesine takıp dönüşe geçtim.

Birden evin ön kapısı açıldı. Rhonda koşarak merdivenlerden indi, elinde bir bıçak vardı. *Bıçak* mı? Oscar Stanley’nin öldürülüşünü düşününce bir tabanca bekliyordum ama şimdi bunu düşünecek zaman yoktu. Lisa’nın komşusunun girişini kapatacak şekilde yamuk bir açıyla park edilmiş siyah bir sedana doğru koştu. Belli ki alelacele park etmişti ve şimdi yine acelesi vardı. Polisler gelmeden kaçmak mı istiyordu?

Myles saklandığı yerden çıkıp silahını Rhonda’ya doğruldu.

“Olduğun yerde kal, Rhonda. Yere yat.”

Belediye başkanı büyük bir şaşkınlıkla ona döndü. Dizüstü çöktü ve Myles ona yaklaştı.

“Ellerini başının arkasına koy. Dediğimi yap.”

Onun sesine bir de yüksek siren sesi daha eklenince Rhonda iyice irkildi. Aniden bir elinde bıçak, diğerinde de anahtarlarla arabaya doğru koşmaya başladı.

Gözlerim dikiz aynasında kırmızı beyaz ışıkları bekliyordu. *Polis nerede kalmıştı?*

Sanki bir saattir bekliyormuşuz gibiydi ama aslında üç ya da dört dakika olmuştu. Fazlasıyla uzundu. Rhonda kaçacaktı ve belli ki katil oydu. Adı Oscar Stanley’yle birlikte ev kayıtlarında geçiyordu. Cod Burnu sakinlerine kiracıların burayı mahvettiğini söyleyip bir yandan da bundan kâr elde ediyordu. Amacı Oscar Stanley’yi susturmaktı. Oscar’ın yazdığı tehdit notları be-

lediye başkanınaydı. Her şey açığa çıkmak üzereydi. Gerekçesi ortadaydı.

Bu, penceremden içeri şamandırayı atanın da o olduğu anlamına geliyordu.

Kafamı kitapla yaranın da.

Bir adam öldürmüştü. Birinin kardeşini. Bu, Jude'un başına gelmiş olsaydı ben de adalet yerini bulsun istemez miydim?

Onun öylece kaçmasına izin mi verecektim yoksa bir şey mi yapacaktım?

Kötü bir şey yapmak üzere olabilirdi. Birine zarar verecek olabilirdi.

Sedana atlayıp motoru çalıştırdığı anda bir karar verdim. Göz ucuyla Myles'in bana doğru koştuğunu gördüm. Ne yapacağımı anlamış olacak ki bana seslendi.

Onu korkuttuğum için daha sonra özür dileyebilirdim.

Gaz pedalına bastım ve hızla belediye başkanının arabasının önüne geçip yolunu tıkadım. Can havliyle arkasına baktı ama arkasında da komşunun arabası vardı. Sirenler artık çok yakındı. Muhtemelen beş yüz metre falan kalmıştı. Çok sayıda siren sesi geliyordu. Myles, Rhonda'nın arabasının tavanına bir yumruk attı, ellerini havaya kaldırarak arabadan inmesi söyledi ama Rhonda dinlemedi. Doğrudan bana bakıp önünden çekilmem için bağırdı. İyi ki elindeki bıçaktı, yoksa çaresizlikle bana doğru ateş edebilirdi. Daha önce hiç böylesine bir çaresizliğe bu kadar yakından şahit olmamıştım ve sirenler gelene kadar geçen birkaç dakikada, yaptığı her şeye rağmen onun için üzölmeye başladım.

Her şey üzerine gelince belediye başkanı direnmekten vazgeçti ve derin bir nefes verip başını koltukta geriye doğru attı. Yanaklarından aşağı yaşlar süzölüyordu ve elleriyle yüzünü kapadı. Polis arabaları arkamda belirince Myles onlarla bağıarak konuştu. Neler olduğunu, benim tehdit olmadığımı anlattı. Ama ben kalbimin sesinden bunları güçlükle duyabiliyordum.

Kalbim kulaklarımda ve parmak uçlarımda atıyordu. Nabzımı kontrol altına almak için derin nefesler alıp verdim. Fakat Myles arabanın kapısını açıp beni göğsüne çekip bastırana kadar tepeden tırnağa kadar titremeye devam ettim.

“Sen aklını mı kaçırdın, Taylor?” Bana sımsıkı sarıldı, belediye başkanına kelepçe takılırken o anları görmemem için önüme geçti. Arkada, Lisa sendeleyerek evden çıkıp merdivenlerden inerken şaşkınlıkla elini ağzına götürdü. Yaralanmış gibi görünmüyordu, sadece şoktaydı. “Tanrım,” dedi Myles saçlarıma doğru. “*Aklından* ne geçiyordu?”

Ağzım omzuna dayalı olduğu için sesim boğuk çıktı. “Bana bağırmayı kes.”

“Ne zaman istersem bağırırım. Bana *yalan* söyledin. Sana bloğun aşağısında bekle dedim.”

“Hayır, bana *arabayı alıp* bloğun aşağısına gitmemi söyledin. Ben de gittim.”

Kelime oyunları için hiç doğru bir zaman seçmediğim ortadaydı.

Zoraki bir kahkaha atarak çekildi ama bunun onun her zamanki öfkeli hali olmadığını hemen anladım. Onu sarsmıştım. Hem de çok. Yüzü hayalet gibiydi, tişörtü terden sırılsıklamdı. “Arabada tabancası olabilirdi, Taylor. Ya da üzerinde. Onu öyle ya da böyle yakalardık. Lisa güvendeydi. Hayatını *riske* atmana gerek yoktu.”

Bana söylediklerine itiraz edecek değildim. Haklıydı. Onunla kavga etmeme sebep olan şey yükselen adrenalinim ya da yardım etmeye çalıştım diye azarlanmam olabilirdi, üstelik *başarmıştım* da. Sebebi her ne ise, sakinleşemiyordum. Belki de bu inadım haklı olduğu içindi. Bizim için savaşıyormuşum gibi hissediyordum. Beraber olabilelim diye. “Herkes elini taşın altına koyarken ben bir kenarda oturup bekleyemem. Hayatım boyunca böyle oldu.”

“Konu yine annenle baban.” Burun kemerini iki parmağıyla sıktı. “Tanrım.”

Şimdi ben *sinirlenmeye* başlamıştım. Söylediği şey canımı acıtmıştı. Annemle babamın bahsini açması, onların üzerimdeki yeni yeni aşmaya başladığını etkisinden bahsetmesi canımı yakmıştı. Ona bunları çok güvendiğim için anlatmıştım. “Hayır, aslında konunun artık onlarla ilgisi yok. Benimle ilgisi var. Kendi hayatıma dair kararlar vermek ve...”

“Taylor bazen...” Ellerini beline koydu, üstdudağı kıvrıldı. Tereddüt etti. “Bazen saklanmak daha iyidir.”

“Senin yaptığın gibi,” diye fısıldadım. “Saklanmak. Boston’daki çocuk kaçırma olayında yaşananlardan sonra kaçman gibi.”

“Ne olmuş kaçtıysam?” Kendini bana kapatıyordu. Işıkları söndürüyordu. Tüm çıkışları kapatıyordu. Resmen hızlı çekimde ördüğü duvarı izliyordum. “Ben böyle seviyorum. Bu işi kabul etmeden önce de böyleydi. Bir soruşturma yürütürken olayla hiçbir bağlantım olmasını istemiyorum. İşin içine o şekilde girersem, yaptığım her hata kişisel oluyor. Önem verdiğim birinin zarar görmesi kabul edilebilir bir şey değil ve insanı yaralıyor. Ya da kendi kafasına sıkması. *Bile isteye.*”

“Beni Boston’dakilerle karıştırma.”

Bir yumruğunu diğerine vurdu, parmak eklemleri bembeyazdı. Dudağının kenarı aşağı doğru kıvrılırken, “Karıştırırım, Taylor. Elimde değil. Bana acı vereceksin ve oturup ne zaman acı çekeceğim diye beklemeyeceğim. Lanet olsun ki bunu yapamam,” dedi.

“Myles...”

“Nasıl bir ilişkimiz olacağını sanıyorsun?” Artık yüz ifadesi sertti. Keskindi. İçimden bir ses tabuta son çiviye çakacağını söylüyordu ve buna engel olmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kendimi tehlikeye atmıştım ve bu tarz bir travmayla baş edebilecek durumda değildi. Bu konuda kendine hâkim olamazdı. En büyük korkusunu ona gümüş tepside sunmuştum ve o da kendini kaybetmişti. Elimden hiçbir şey gelmezdi. “Belki

de sen de benimle yollara düşersin, bücür. Beraber kötü adamları avlarız. İşimiz bitince tokalaşırız, sonra sen çocukları benim yanıma okul gezisine getirirsin.”

Hem boğazım hem de gözlerin yanmaya başladı. “Beni uzaklaştırmaya çalıştığını biliyorum. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum.”

“Bloğun aşağısında beklemeliydin,” dedi alnındaki teri silerken. Birkaç adım ilerledikten sonra geri geldi. Ağzını açtı ama sonra hiçbir şey söylemeden kapadı. Ortama sessizlik çöktü.

Çok uzun bir sessizlikti.

“Belediye başkanının ciddi bir tehdit olup olmadığını bilmeden önünü keserek hata yapmış olabilirim. Oldu mu? Belki haytardı. Ancak bloğun aşağısına gidip asker gibi bekleyseydim bile başka bir sefer olacaktı. Eğer bu işi yürütmeye çalışsaydık, kendini başarısız hissedeceğin başka bir zaman mutlaka olacaktı. Gelecekte, sensiz karanlık bir yolun kenarında lastiğim patlayabilir. Ya da belki sonunda cesaretimi toplayıp Jude’la paraşütle atlamaya...”

Eğer acı verici bir sohbetin ortasında olmasaydık yüzündeki ani korku ifadesi bana komik gelebilirdi.

“Ve benim bir yük olduğumu hatırlardın. Yaşamakta çok kararlı olduğun duygusuz hayatın için bir tehdit olduğumu. Ve sonra beni kendinden uzaklaştırırdın. Bunu işler sarpa sarmadan önce yapmak en iyisi, öyle değil mi? Bitirmek yani?”

Ona doğru bir adım daha yaklaştım, çenesi kasıldı ve elleri iki yana düştü. Sanki ona dokunsam paramparça olmaktan korkuyordu. Belki paramparça olacaktı, belki de sert sözleri için özür dileyecek ve öpüşüp birlikte eve dönecektik ama asıl sorunlarımız yine yerinde duracaktı.

Sesimi mümkün olduğunca sakın tutmaya çalışarak, “Suçluluk hissetmek duygusuzluk değil,” diye devam ettim. “Kendini cezalandırma şeklin de. Bazen korkunç şeyler olur ama yüksekte düşmekten korkuyorsun diye de mutluluktan, neşeden

kaçamazsın. Tanıştığımızdan beri ben de bunu öğrendim. Ben sadece..." Konuşmak gittikçe zorlaşıyordu. Ona bu kadar yakın durup kollarına atılmamak, o sıcaklığın en çok ihtiyacım olduğu anda beni sarmaması... "Sen bana hiçbir söz vermedin, Myles. İstesen bile. O yüzden seni bana dair içindeki bütün suçluluk hissinden azat ediyorum. Tamam mı? Yani söylemeye çalıştığım şey şu ki..." Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Sen kaybettin, ödül avcısı."

"Taylor," diye atıldı.

Arkama dönüp hızlıca oradan uzaklaştım. Onu hem duygusal olarak hem de fiziksel olarak arkamda bırakıyordum çünkü başka seçeneğim yoktu. Bana kendisinin okyanustaki bir ada olduğunu ima ettikten sonra ona daha fazla bağlanamazdım. Erişilmez biriydi. Kimseye bağlanmayan yalnız bir adamdı. Benim hayalimse tam tersiydi. Sıcak, birbirine bağlı, her macerada, her trajedide beraber olabileceğim biriydi. Myles yolda olmak istiyordu, bundan şikâyetçi de değildi. O yüzden benim tek yapabileceğim, polise ifademi verip eve gitmek ve kırık kalbimi onarmaya çalışmaktı.

MYLES

Ne kadar zamandır motel odamdaki yatağımın ucuna oturmuş, boşluğa baktığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Çantam topluydu ve yerde duruyordu. Acaba hiç açmış mıydım ki?

Hayır. Peki ya daha önce?

Şimdi Cod Burnu'ndan yüz elli kilometre uzakta olmalıyım. E-posta adresim iş fırsatlarıyla doluydu. Kuzey Carolina'da şartlı tahliye olup kaçmış biri vardı. Michigan'da vur kaç yaparken güvenlik kamerasına yakalanmış bir sürücüydü ve başına on bin dolar ödül konmuştu. Kısa süreli işler işte. Birinden diğerine, kafamı hiç meşgul etmeden devam edebileceğim kolay şeylerdi. Ama önce ayağa kalkıp bu yerden uzaklaşmam gerekiyordu. Kapıdan çıkıp deniz köpüğü yeşili, kâbusa benzeyen odayı arkamda bırakmalıyım. Motoruma atlayıp gitmeliydim.

Fakat neden gidemediğim çok belliydi. Sebebi oydu. Ve tanrım, onu düşünmek o kadar acı vericiydi ki. *Sen kaybettin, ödül avcısı*. Hayatımda bundan daha doğru bir cümle duymamıştım. Saçlarını savurarak arkasını dönüp gittiğinden beri, bende travma sonrası stres bozukluğu olduğunu düşünmeden edemiyordum. Eğer ciddi bir travmayla kendini kapamamışsa, bir erkeğin böyle bir kadını bırakmasına imkân yoktu. Bende travma sonrası stres bozukluğu vardı. Christopher Bunton olayı kafamın içine etmişti ve...

Taylor haklıydı. Kendimi cezalandırıyordum. Aradan üç yıl geçmesine rağmen geçmişim, bu muhteşem kadını öpmemi ve güvende olduğu için şükretmemi engelliyordu. Cesaretinden dolayı onu övmem gerekiyordu ama ben bağıırıyordum. Bunların hiçbirini yapmamıştım. Yaralı bir ayı gibi davranmıştım. Üstelik bunu biliyordum çünkü içimdeki korkuyla hareket etmiştim. Arabasını doğrudan katilin üzerine sürmüştü. Ona araba çarpabilir, vurulabilir ya da bıçaklanabilirdi. Polisle çapraz ateş arasında kalabilirdi. Bunları düşündükçe kanım donuyordu.

Evet, hâlâ yaptığı şeyden dolayı ona kızgındım. Üzgündüm. Muhtemelen, öleceğim güne kadar da kızgın olacaktım.

Ama şimdi kucagımda olmamasının verdiği his bundan daha kötüydü.

Çok daha kötüydü.

Ölecekmişim gibiydi.

Yutkunmaya çalışıyor, yapamıyordum. Boğazım düğümleniyordu.

Taylor benim olduğum yöne bir kez bile bakmadan ifadesini verip çekip gitmişti. O gayet iyiydi ve benimle işi gerçekten bitmişti. Ama yaşadıklarımız hâlâ gözümün önünden gitmiyordu. Her yerdelerdi. Karşımdaki duvarda hatıralar oynuyordu. Taylor dondurma külahını yalıyordu. Yağmurda yanımda koşuyordu. Plajda üzerine ay ışığı vuruyordu. Mağarada bir gölgede bir güneş ışığı altındaydı.

“Siktir.” Ayağa kalkmayı başarıp odanın diğer ucuna gittim. Ayaklarım uyuştu, her an içinde bir volkan patlayacak gibi hissettiğim göğsümü avucumla ovaladım. Bu kadın, kafamın ve tenimin içindeki bu kadın -ayrıca artık kabul etmem gerekiyor ki kalbimde taht kurmuş bu kadın- beni terk etmişti. Pislik gibi davranmıştım. Sadece bugün de değil, onu tanıdığımdan beri çoğu zaman. Bana niye bu kadar zaman katlandı, ondan bile emin değildim.

Katlanmak zorunda kalmayacağı birini bulacaktı.

Hoşlandığı bir adam bulacaktı. Ona prenses gibi davranan birini.

Ona çocuklar verecek birini.

“Lanet olsun.” Kendimi yatağa attım, öne doğru eğilip başımı bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Burnumdan nefes alıp veriyordum. “Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.”

Taylor’ın başka birinden çocukları olacaktı.

Aman Tanrım.

Tenim ne zaman böyle yanmaya başlamıştı?

Daha ne yaptığımı bile anlamadan telefonumu aldım. Taylor’ı arayacaktım. Sesini duymam *gerekliyordu*. Ama eğer telesekreter çıkarsa acıdan düşüp ölebilirdim. Bir de ne diyecektim ki? Daha gündüz yüzüne bile bakmadan çekip gitmeye hazırdım. Taylor’la yaşayacağım ilişki ilk evliliğim gibi olmazdı çünkü ben de... onunlayken *anda* yaşıyordum. Ya ona karşı hissettiklerim? Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Böyle bir şeyin mümkün olduğundan bile bihaberdim. Ama ona vadedebileceğim sakın bir hayat yoktu. Kendimi geri çekip mutluluğu başkasında bulmasına izin mi verecektim? Tanrım, bunu yapamazdım.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı. O da daha fazlasını hak ediyordu. Nereden başlayacaktım?

Ağabeyimin numarasını bulup ara tuşuna bastım ve telefonu kararsız bir şekilde kulağıma götürdüm. “Gerçekten sen mi aradın yoksa yanlışlıkla kığın mı arıyor?”

Kevin’in sesini duymayalı o kadar çok zaman olmuştu ki bir anlığına donakaldım. Hatıralarla dolu bir hava tüneline girmek gibi bir şeydi. “Benim.”

“Öyle mi? Siktir git o zaman.”

“Sen de siktir git.” Arkadan gelen seslerden etrafının kalabalık olduğunu anladım. Hoparlörden bir erkek sesi duyuldu, biri bira istiyordu. “Neredesin?”

“Ben mi? *Ben* mi neredeyim?” Arkadaki kalabalık hep bir ağızdan hayal kırıklığıyla iç çekti. “Sen üç yıldır Tanrı bilir neredeyken bana mı nerede olduğumu soruyorsun?”

“Söylenmek için önünde koca bir hayat var, Kev. Bunu telefonda harcama.”

Ağabeyimin verdiği nefes kulağa sanki buhar çıkarıyormuş gibi gelmişti. Biraz zaman geçti. “Başın falan mı belada senin?”

Gözüm şifoniyezin aynasındaki yansıma takıldı. “Öyle de denebilir, evet.”

“Dökül, Myles. Aklını okuyamam.”

“Biliyor musun?” Kapatmak üzere telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. “Unut gitsin.”

“Hayır!” Boğazını temizledi. “Hayır... kapatma. Dinliyorum. Sox maçının ortasında aradın. Ne bekliyorsun ki?”

İçimi nostalji hissi kapladı. Sosisli sandviç ve bira kokusu. Sahayı görebilmek için ellerimle gözlerimin üzerini kapatışım. İyi bir maçtan sonra Kevin’in sırtıma vuruşu. Ağabeyimle o öğleden sonraları özlemiştim. Taylor ve Jude’u görene dek bunun farkında değildim. “Maçta mısınız?”

Burnunu çekti. “Tabii ki maçtayım. Sen artık buralarda değilsin diye kombinelere vazgeçecek halim yok.”

“Lanet olsun.” Bir ıslık çaldım. “Sanırım sana borçluyum.”

“Sen gel de, ödeşiriz.”

Kalabalık tezahürat yapıyor, sunucu hararetle oyuncuların hamlelerini anlatıyordu. Üç yıldır Boston’a gitmek aklımın ucundan dahi geçmemişti ama şimdi... mümkün geliyordu. Taylor aksiyon sahnesi dublörleri misali, lastiklerini yaka yaka arabasını belediye başkanının arabasının önüne sürdüğünden beri her şey mümkünmüş gibi hissediyordum. O kadın karşıma çıkıp da ona tutunmama izin verdiğinden beri bu dünyada *hiçbir şey* imkânsız gelmiyordu.

Ağabeyimin ya da annemle babamın evine girerken parçalara ayrılmayacaktım. Bir albatros gibi boynumda taşıdığım hatama rağmen beni orada istiyorlardı. Taylor ve Jude vesilesiyle bir haftadır ailemi düşünüyordum. Neyi kaçırdığımı. Bizimkiler şnorkel turunda *nasıl* olurdu diye düşünüyordum. Muhtemelen

ayak numaramla dalga geçerlerdi. Annemle babam ya da ben Kevin'a köpekbالیğı gördük diye şaka yapardık. Büyürken kazandığım bu salakça davranışlar beni beni ben yapan şeylerdi. Mükemmel değillerse bile bize aitlerdi.

Ben mükemmel değildim... ama hâlâ onların bir parçasıyım.

Onun da olabilirdim. Beni kolayca sevebildiğini söylemişti. Bunu beni korumak için söylememiştir.

Belki de artık ailemin beni yanında istediğine inanma zamanı gelmişti.

Yanlarında olmaya... değer olduğuma.

"Massachusetts'teyim. Cod Burnu'nda aslında. Geçerken... uğrayabilirim."

Ağabeyim uzun süre sessiz kaldı. "Cidden mi?"

"Evet. Ziyaret gibi işte. Bunu yapabilirim."

"Son konuştuğumuzda, Boston'a ancak kırmızı kar yağdığında döneceğini söylemiştin. Ne değişti?"

"Ee... bilmiyorum." Göğsüm bir saat gibi kuruldu. "Bir kadınla tanıştım."

"Ah, siktir." Gülümsediğini sesinden anlayabiliyordum. "Bunu beklemiyordum."

"Sen mi, ben mi?"

"Hiç durmadan kadınlar baş belasıdır diyen adam sen değil miydin?"

"Bendim." İçimi çekip gözlerimi ovaladım.

"Sadece emin olmak için sordum." Güldü. "Sorun ne? Gelirken onu da getir."

"Az önce ayrıldığımızı düşünürsek bu çok zor. Yani..." Ayağa kalkıp odada volta atmaya başladım. "Aslında resmen çıkmıyorduk. Birine vefa borcumu ödemek için aldığım bir iş var, o da şüphelilerden biriydi. Uzun lafın kısıası, benim saçmalıklarım-dan bıktı... bilirsin işte. En iyisini yaptı."

"Evet. En iyisini yapmışa benziyor. Sen ise ağlayacak gibisin."

"Hiç de bile."

Gerçekten de her an ağlayacak gibiydim.

“Senin için ağlamak nasıl bir şey bilemem ama o noktadasın.”

Gözlerimi devirip odanın diğer tarafına geçtim. “Bu yüzden akıl almak için seni aradım.”

“Akıl almak için mi? *Kadınlarla* ilgili mi? Hemcinsimle evli olduğumu unuttun galiba?”

“Hayır.” Elimi saçıma götürdüm. “O nasıl bu arada?”

“İyi.” Ses tonunun değişmesinden kocasının yanında olduğunu anladım. “Hâlâ yediğim her şeye gizlice protein tozu atıp duruyor ve nereye giderse gitsin koşu şortu giyiyor.” Durdu. “Senininki nasıl biri?”

Zihnimde ilk günkü hali canlandı. Bikini üstü ve şortuyla, ayakkabısız, güneşten yanmış ve gizliden gizliye sert seks arzulayan haliyle. Cennetten kucağıma düşmüştü, güzel bacaklı bir mucizeydi. “Connecticutlu bir ikinci sınıf öğretmeni. O... şey.” Boğazım düğümlendi. “Güzel demek az kalır. Her şeyi planlar. Herkesle ilgilenir. Herkesin yediğinden ve yeterince kahve içtiğinden emin olmadan rahat etmez. Çok zeki. Çok cesur. Çok ağlar ama öyle bir ağlama ki... bilmiyorum, bana sevimli geliyor, anlıyor musun? İnatçı ve muzır.” Dönüp kafamı duvara vurdum ve ardından yüksek sesle söylemeyi hiç düşünmediğim bir şey ağzımdan çıkıverdi. “Yatakta aklımı başımdan alıyor.”

“Tanrım, eskisinden çok daha açık ve dürüstsün.”

Kulaklarım alev alev yandı. “Özür dilerim.”

“Dileme. Daha sonra bu bilgiyi sana karşı kullanmak için sabırsızlanıyorum.” Kevin kahkaha attı. “Şimdi neredesin peki? O nerede?”

Olduğum yerde dönüp etrafıma bakındım. Etrafımdaki hiçbir şey tanıdık gelmiyordu çünkü zamanımın tamamını ya çalışarak ya da onun yanında geçirmiştım. “Cod Burnu’ndaki motel odamdayım. O da kiralık evinde.”

“O zaman kıcıını kaldır ve onun yanına gidip her ne halt yediysen özür dile.”

“Hatalı olanın ben olduğumu nereden biliyorsun?” Bir şey demedi. “Peki. Bendim. Hepsi benim suçum. Ama oraya gidip öylece özür dileyemem. Özür dilemekle düzelecek bir şey değil. Connecticut’ta öğretmenlik yaptığını söyledim, duymadın mı? Benim bir sonraki işim Kuzey Carolina’da. Sonraki Tanrı bilir nerede. Taylor evlenmek istiyor. Anne olmak istiyor. Bir düzen kurup mutlu olmak istiyor.”

“Ah, ne berbat. Kim mutlu olmak ister ki? İğrenç.”

Sessizce küfrettim. “Beni ciddiye almıyorsun.”

“Evet, alıyorum, pislik herif. Ne dememi bekliyorsun? Serse-ri gibi yine yollara dökül mü? Yoksa öğretmenin yanına taşın ve onun yanında her sabah çıplak uyan mı?”

Ah, tanrım.

Yanımdaki yastıkta onunla uyanma şansım hiç olmamıştı. Kim bilir nasıl sıcak olur ve yanıma sokulurdu. Bir de sabah seksi için azgın olurdu. Üstümde, kalçaları öne arkaya gidip gelirken ve karınlarımız birbirine sürterken çok seksi görünürdü. Terli. Sonrasında her yerini öperdim. Hem de ayak parmaklarına kadar. Sonra o gülerdi, ben de gülüşüyle mahvolurdum.

Hepsi ellerimden kayıp gitmişti.

“Yaralı serseri içindeki her şeyi döktü işte,” dedim sonunda güçlkle. “Ben gittiğimden beri benden böyle mi bahsediyorsun?”

“Hayır. Sana öyle diyen kişi annem.”

“Hadi oradan.”

Yere ne zaman oturmuştum? Buraya nasıl geldiğime dair hiçbir fikrim yoktu.

“Dinle, Myles. Mutluluğuna dört elle sarılmalısın. Bu, insanın karşısına çok sık çıkan bir şey değil. Bazı insanların bir kez bile bunu yaşama şansı olmuyor. Sen ise elinden kaçırıyorsun, oğlum. Onun sensiz daha iyi olacağını mı düşünüyorsun?”

“Evet, belki...”

“Bunu sorduğumu unut.” Düşünüyormuş gibi parmakları telefona vurdu. “Düşün ki senin yaptığın hatayı o yaptı. Bun-

ton olayından bahsediyorum. Günün birinde mutlu olmayı hak etmez miydi? Yoksa iyi olan her şeyden kaçıp kimsenin bunu telafi etmesine izin vermemesini mi tercih ederdin?”

Taylor'ın mutsuz olması fikrine katlanamayarak, “Tabii ki öyle yapmazdım,” dedim hemen.

“Onun da senin için aynı şeyi istemeyeceğinden eminim.”

“Evet.” Başımı geri atınca tavandaki bir çatlağı fark ettim. Kornişe kadar uzanıyordu. Bana Oscar Stanley'nin evindeki gözetleme deliklerini hatırlattı.

Midemden yüksek bir gurultu geldi. Daha dik oturdum, tenimi bir ürperti kapladı.

O tesisat boşluğuna belediye başkanı da sığmazdı.

İki göz arası mesafesine uygun iki delik olmasından ve aşağıya doğru bakmalarından, birinin oraya girerek doğrudan gözetlediği sonucuna varmamış mıydık? Oscar da o tesisat boşluğuna sığamazdı, Rhonda Robinson da. Rhonda'nın, onun ikili oynadığını herkese anlatacak diye Oscar'ı gözetlemesi mantıklıydı ama...

Bunu kendi yapamazdı.

Bir de bu sabah Taylor'ın başına kitapla vurulduğunda mitingi vardı ve Robinson'ın kimseye görünmeden oradan ayrılmış olması mümkün değildi. Ama kim gizlice ayrılabilir biliyordum.

Ufak tefek, fark edilmez. Sadık.

“Asistan. Siktiğimin asistanı.”

“Ne?”

Midemdekiler ağzıma geldi. “Gitmem gerek. Ben...”

Taylor orada bir başınaydı. Savunmasızdı.

Onu korunmasız bırakmıştım.

Telefonu kapattığımı bile hatırlamıyordum. Hemen rehberde Taylor'ı bulmuştum. Cebimden anahtarları çıkarırken telefon kulağımda, var gücümle otoparka doğru koşuyordum. Cevap vermiyordu. Tabii ki vermezdi. Telesekreterdeki tatlı sesini duyunca dizlerimin bağı çözüldü. Tanrım, Ah Tanrım. Onu kay-

bedebilirdim. Sonsuza dek. Hayır. Hayır, nefes alamıyordum. Telesekretere, “Taylor, gözetleme delikleri,” dedim güçlölkle. “Rhonda’nın asistanı olmalı.” O olası bir tehlikeyle karşı karşıyayken doğru düzgün düşünemiyordum. Biz suçlunun sadece *birini* tutuklamıştık ama aslında iki kişilerdi. Biri hâlâ dışarıdaydı ve şiddete meyilliydi. “Güvenli bir yere git. *Hemen*, tatlım. Lütfen. Jude’la birlikte. Sonra beni bekleyin. Geliyorum.”

TAYLOR

Normalde Allstate reklamını ya da el ele tutuşmuş iki yaşlıyı görünce ağlayan biriydim. Buna rağmen şimdi kalbimin her santimetrekaresi acıyordu ve bir damla bile gözyaşı akıtmamam çok tuhaf geliyordu.

Üstümdeki kapüşonlumla yalınayak bir halde, dizlerimi göğsüme çekmiş plajda oturuyordum. Yatak odasının camını değiştirecek adamları eve aldıktan sonra işleri bir türlü bitmeyince buraya gelmiştik. Şu an gökyüzünü pembe ve griye boyayan şahane bir günbatımı vardı, bu güzelliğin tadını çıkarmak istiyordum ama o kadar hissizdim ki. Jude'un yanımda olması iyi geliyordu, konuşmuyorduk ama ara ara sırtımı okşayıp yanımda olduğunu bana hissettiriyordu. Ona Dante'yle ne olduğunu sormak istiyordum çünkü ben döndüğümde gitmişti. Fakat eğer ağzımı açarsam tüm domuz kafalı erkeklere sövecek ve kendimi durduramayacaktım.

"Şimdi canın çok yanıyor. Hiç geçmeyecekmiş gibi geliyor," dedi Jude usulca. "Ama zamanla görmezden gelmek kolaylaşıyor. Bir gün kendini bunun hiç yaşanmamış olduğuna bile inandırabileceksin."

Sanki bu konuda bir tecrübe yaşamış gibi konuşuyordu ama şu an bunu tartacak mecalim yoktu. O yüzden başımla onaylamakla yetindim.

Myles içinde gizli bir yerlerde yumuşacıktı ama kendisine iş-

kence eden bir geçmişi vardı. Sersem bir ödül avcısıydı. Ona âşık olmuştum. *Bir adamı iyileştirmek gerekiyorsa bunu bir öğretmene bırakabilirsiniz.* İnanması güç belki ama kalbimin derinliklerinde bir yerde, beni bırakıp gidemeyeceğine inanmıştım. Kötü bir tahmin olduğunu şimdi anlayabiliyordum. Bond Kızları kuyruğundaki sıranın sonunda bekleyen bir Bond Kızı'ymışım sadece. On beş yıl sonra beni hatırlayıp gözlerini kısarak, “Aa, evet, büyükanne dondurması seven kız,” diyecekti.

Ben de muhtemelen ailemle bir düzen kurmuş olacaktım.

“Düzen kuracağım,” diye mırıldandım. “Ama düzelmeyeceğim.”

Jude kaşını kaldırıp bana baktı. “Ha?”

“Şey.” Dudaklarımı ıslattım, Myles’tan başka birini düşünüp onunla konuşabildiğim için mutluydum. “Biliyorsun, sadece niyeti ciddi olan erkeklerle çıkıyorum. Ama sanırım artık bunu yapmayacağım. Belki de... sadece yaşayıp göreceğim.” Bunu sesli söylemek göğsümdeki ağırlığı biraz hafifletti. “Sırf böyle biri olduğumu söylüyorlar diye, pragmatik olmak ya da riskten kaçınmak zorunda değilim. Kim olacağıma karar verecek kişi benim, anlıyor musun? Hayatımın bazı anlarında garantici olabilirim ama geri kalanında bir katili yakalamak ya da bir ödül avcısıyla kaçamak yaşamak istiyorum. Ben tek bir şeyden çok daha fazlasıyım. Kendi yoluma kendim karar vereceğim. Başka biri değil.”

Jude ben konuşurken başıyla onaylıyordu. “O kadar haklısın ki.”

Bir avuç kum alıp etrafa fırlattım. “İşte yine başladım. Lafi ona getirmek, ondan bahsetmek hiç istemiyorum.”

“Bahsetmek zorunda değiliz.”

“Ama madem konu açıldı, umarım o uzun saçları ekmek kı-zartma makinesine sıkışır.”

“Çok zalimsin.”

“Yani elektrik çarpacak kadar değil,” diye düzelttim hemen. “Sadece rahatsız olsun, utansın.”

“Bakalım neler yapabiliyorum.”

“Belki de bu ateşli kaçamağa iyi tarafından bakmam lazımdır. Beni kendime getirdi. Bana neye ihtiyacım olduğunu...”

nasıl hissetmek istediğimi gösterdi. Artık gelecekteki gerçek, yürüyecek ilişkilerimden daha fazlasını beklemem gerektiğini biliyorum.”

“Her şeye minnetle yaklaşmak en sağlıklısı.”

Yüzüm buruştu. “Minnet biraz abartılı olabilir. Belki içimdeki kin bitince düşünürüm.” Birlikte kahkaha attık ve uzanıp elini sıktım. “Sen iyi misin?”

Okyanusa doğru bir iç çekti. “Hayır ama olacağım.”

Birkaç dakika boyunca konuşmadan oturduk, gökyüzünün pembeden turuncuya, sonra açık maviye, en son da gece mavisine dönüşünü izledik. Gökyüzü tuvalinde yıldızlar göz kırpmaya başladı ve sanki bir fırça onları arkamızdaki tepeye kadar yaydı. Arka bahçelerden plaja kadar kahkahalar yayılıyor, ateşler yanıyor ve barbekü kokusu geliyordu.

Huzursuzdum, bunun Myles yüzünden olduğunu biliyordum. Böyle bittiği için. Her şey yarım kalmış gibi hissediyordum. Onun o koca, huysuz kıcını özlüyordum. Fakat bundan daha fazlası vardı. Ensemde hiç geçmeyen bir ürperti hissediyordum. Aynı gün içinde kafama ansiklopediyle vurulduğu, hayatımın seksini yaşadığım ve bir katilin peşine düştüğüm için böyle hissettiğimi düşünüyordum... ama içimi kemiren endişe daha da büyümüş, sonunda mideme çökmüştü. Tam içimdeki bu endişeleri kardeşime anlatacakken, Atlantik’ten esen sert rüzgâr ensemdeki saçları savurup beni ürpertti.

“Hey, ben gidip evden battaniye ve bira getireceğim. Ne dersin?”

“Harika.” Dirseklerimin üzerine doğru geri yattım ve onun eve doğru gidişini izledim. “Gelirken telefonumu da getirir misin? Mutfakta şarjda bırakmıştım.”

“Olur.”

Birkaç dakika sonra saçıma ya da kıyafetlerime bulaşır diye umursamadan kuma tamamen uzandım. Sıcaklık düşmüş, hava serinlemişti ve tepemdeki devasa gökyüzüne bakıyordum. Onunla kıyasladığımda problemlerim çok küçük geli...

Arkamda metalik bir *klik* sesi duydum.

Bir silahın emniyeti açıldı.

Kaslarım gerildi, ağzım kurudu ama kıpırdamıyordum. Donup kalmıştım.

“İnsanların hayatlarını mahvedip duran biri için fazla sakinsin.”

Bu sesi tanıyordum ama çok da yakından tanı mıyordum. Genç bir adamın sesiydi.

Bu sesi daha önce nerede duymuştum?

Ayak sesleri yaklaştı ve kaburgalarım a bir tekme yedim. Sert değildi ama beni bağırtacak kadar yoğun du. Elimi karnıma götürüp doğruldum ve güçlükle dirseklerimin üzerine kalktım, ayaklarım kumun içinde debelendi.

Adamı görebiliyordum.

Belediye başkanının asistanıydı. Kyle mıydı?

Hayır. Kurt.

Kurt bana bir silah doğrultmuştu ve tabii ki tüm taşlar o anda yerine oturdu. Net şekilde.

Asistan neredeyse bir buçuk metreydi. Akşamüstünden beri her şey o kadar hızlı gelişmişti ki, durup delilleri gözden geçirecek ve onu belediye başkanının suçuyla bağdaştıracak zamanım olmamıştı. Ama elbette Kurt de işin içindeydi. Hep yanı ndaydı, emrine amadeydi. Onun için Oscar'ı gözetleyen, yatak odası duvarının içindeki bölmeye rahatlıkla girebilecek kişi oydu.

“Parçaları mı birleştiriyorsun? Ne yazık ki çok geç kaldınız. Belki de sen ve erkek arkadaşın düşündüğünüz kadar zeki değilsinizdir.”

Myles.

Delirecekti.

Bir şekilde bu beni rahatlatıyordu.

Ya da rahatlatacaktı, tabii ölmezsem.

Bunu öğrenince kendine çok kızacaktı. Biraz daha düşünsek sonuca ulaşabilirdik, öyle değil mi? Rhonda, Kurt'ten bahsetmemişti. Sadece kendi suçunu inkâr etmişti.

Uyan. Düşün.

Rehineler genellikle saldırganı konuşturarak hayatta kalırlardı. Kişiliklerini onaylayarak. Aslında henüz rehine değildim

ama aynı mantık burada da geçerli olmalıydı, değil mi? Bir yandan da Kurt'u konuşturmaya devam edersem ve o sırada Jude dönmüş olursa o da tehlikede olacaktı.

Hayır, bunu yapamazdım.

Nabzımı şakaklarımda kulaklarımı sağır edecek şekilde atıyordu ama derin bir nefes almaya çalıştım.

"O biliyor muydu?"

"Kim?"

"Rhonda. Belediye başkanı. Oscar'ı gözetlediğini?"

"Hayır," dedi sanki aptalmışım gibi. "O sefil herifin bütün gün aralıksız *Bake Off* izlediğini görmeyi istediğimi mi sanıyorsun? Hayır. Ama dolabına gizli kamera koymaktan daha iyi bir fikirdi." Ürperdi. "Oscar Stanley. Ne aptal herifti. Rhonda'nın onun ev kiralamasını kısıtlayacak bir kanun çıkaracağını mı sanıyordu gerçekten? O sadece tekrar seçilebilmek için insanlara duymak istediklerini söylüyor. Bizim işimiz bu. Ne pahasına olursa olsun o koltukta kalacağız. Benim işim de belediye başkanının bu detaylarla canının sıkılmaması. Onun için benden daha iyisi yok. Kendi çöplüğünde bir dönem daha belediye başkanlığı yaptıktan sonra eyalet senatörlüğüne oynayacaktı ve ben de onun ayrılmaz bir parçası olarak yanında olacaktım. Kimse bana önemsiz bir asalakmışım gibi tepeden bakamayacaktı."

"Sen önemsiz biri değilsin."

"Benim zaafılarımı kullanma." Silahı boşlukta savurdu. "Polisler Oscar'ı döven aptal babanın peşine düşecekti. Muhtemelen masum olduğu ortaya çıkacaktı. Ama o süreçte herkes, kimse-nin tanımadığı bu adamın ölümünü unutacaktı. Barnstable Polis Departmanı da Rhonda'nın hatırına bu işi çok kurcalamayacaktı ama sen burnunu soktun. Kışkırttın. Uyarılarımı dikkate almadın, değil mi?"

Hafifçe yana doğru kaydım, onun da karşımda durabilmek için aynısını yapmasını umuyordum, böylece sırtı merdivenlere dönecekti. "Kafama kitapla vuran sendin. Şamandırayı da sen attın."

Parmağı tetiğin üzerinde gezindi. "Seni vurup kurtulmalıydım."

"Yakalanırdın."

"Yakalanacağımı biliyorum. Polis beni çoktan sorguya aldı. Rhonda her şeyi benim üstüme atmıştır, eminim. Onun için yaptıklarına minnettar olacak mı? İkili hayatının basına sızmasına engel olduğum için? Hayır. Eminim ki akşam haberlerine çıkıp dehşetle rol yapacak. Peki ne yaptığımı ve asla yakalanmayacağımı biliyor mu? Bunu söylemez çünkü politika böyle bir şey."

Göz ucuyla Jude'un merdivenlerden indiğini gördüm.

Hayır. Hayır.

Kurt'ü ikna etmeye çalışmanın bir anlamı olmadığı ortadaydı. Kaybedecek bir şeyi yoktu.

Alabildiğim kadar derin bir nefes alıp var gücümle bağırdım. "Jude!" Kaç!"

MYLES

Korkulu rüyam gerçekleşiyordu.

Bir delili gözden kaçırmıştım ve bunun bedelini şimdi âşık olduğum kadın ödeyecekti.

Coriander Yolu'nda motosikletimle o kadar hızlı ilerliyordum ki tekerleklerim neredeyse asfalta değmiyordu. Yüzümden ter akıyor, midem yanıyordu. Park ettiğim sırada evin hiçbir ışığı yanmıyordu. Yalvarırım, yemeğe çıkmış ya da asistanın onları bulamayacağı bir yere gitmiş olsunlar diye geçirdim içimden. Kurt. Kurt Forsythe. Yolda Barnstable karakolunu arayıp soyadını teyit etmiştim. Konuşmayı sadece kesitler halinde anımsıyordum. Komiserin sesini güçlükle duyabilmişim. Önce, Wright bana belediye başkanı söz konusu olduğu için olayın üstünü örtme olasılığından bahsettiğinden yalnız gelmeyi düşünmüştüm ama sonra riskleri tartmıştım. Taylor'ın hayatını hiçbir koşulda riske atamazdım.

Evin kapısı kilitliydi.

Ön pencereden evde hayat belirtisi gözüküyordu.

Sağımda, uzakta bir hareketlilik vardı. Biri merdivenlerden plaja iniyordu. "Lütfen Taylor olsun. Onlar olsun."

Verandadan inip o yöne doğru koştum. Güneş battığı için kim olduğunu seçmek zordu. Ama elli metre kadar gittikten sonra saçını, vücudunu tanıdım. Jude'du. O an bir terslik olduğunu anladım. Büyük bir terslik. Ellerini havaya kaldırmış başını iki yana sallıyordu. Tam o sırada Taylor'ın çığlığını duydum ve dizlerimin bağı çözüldü.

"Jude! Git! Lütfen!"

"Neler oluyor? Kim o?" Jude'un sesi korku doluydu. "Silahını bırak!"

Silah. Taylor. Taylor'a doğrultulmuş bir silah var.

Vücudum buz kesti, kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

Hayır. Tanrım, hayır, yalvarırım. O olmasın.

Odaklan. Odaklanman gerek.

Birinci madde. Plajda silahlı biri varsa Jude da tehlikede demektir.

"Jude," diye seslendim, kendi sesimi tanımakta güçlük çekiyordum.

Kafasını aniden bana doğru çevirdi ve yüzündeki dehşet ifadesinden yapacağım şeye odaklanmakta zorlandım.

"Myles." Hafifçe döndü ve arkasındaki basamağa takıldı. "Aşağıda Taylor'a silah doğrultmuş bir adam var."

Buz kesmiş bedenim hızlıca eridikten sonra yanmaya başladı. Cayır cayır. Göğsüm yanıyordu. Hayır. *Hayır, hayır, hayır.* Birden gözümün önüne Taylor'ın beni *taco* yemeye davet ettiği an geldi ve ağzımdan çıkan sese hâkim olamadım. O, kardeşini güvenli bir yere götürmemi isterdi. "Jude. Buraya gel. Sen buraya gel ve gerisini bana bırak. Polis yolda."

Olanlara inanamıyordum. "Onu orada bırakamam!"

"Bırakmayacağız. Tabii ki bırakmayacağız. Ama eğer senin tehlikede olduğunu düşünürse saçma sapan bir şey yapıp kendine zarar verebilir."

Jude küfredip gözlerini sildi. "Onu vuracak."

Sakin ol. Kontrolünü kaybetme. "Kısa boylu mu? Gözlükleri var mı?"

“Evet. Var.”

“Tamam. Şimdi seninle yer değiştireceğiz, tamam mı? Onunla ben konuşacağım.”

Kafamın içindeki uğultu o kadar yüksekti ki, siren seslerini fark ettiğimde seslerinin ne kadar zamandır kulağa geldiğinin farkında bile değildim. Ama yakınlardı. Çok yakınlardı.

“Jude! *Git!*” diye bağırdı Taylor tekrar. Sesi sahile çarpan dalgaların sesine karışmıştı. “Lütfen!”

Çok zordu. O tehlikedeyken mantıklı düşünmek çok zordu. Sesini bu kadar korkmuş duyunca kalbim göğsümü yırtıp çıkacak gibi oldu. Söz konusu Taylor ve onun güvenliği olunca hayvani içgüdülerim devreye giriyordu. Merdivenden atlayıp onunla aramda ne varsa son hız yakıp yıkmak istiyordum. Ama düşüncesizce hareket etmek insanların ölümüne sebep oluyordu. Şimdi sakinleşmeli ve *düşünmeliydim*.

Ne biliyordum?

Birincisi, yakalanmak Kurt’ün umurunda değildi. Plajda sayısız ev vardı, hepsi denize bakıyordu ve güneş yeni batmıştı. İnsanlar uyanıktı. Sosisli sandviç yapıyorlardı. Kesin olan biteni görüp polisi aramışlardı. Tekrarlamaya gerek yoktu ama Jude onun Taylor’a silah doğrulttuğunu görmüştü. Kurt dengesiz biriydi. Mantıklı davranmayacaktı.

İkincisi, Kurt’ün amacı intikam almaktı. Patronunu tutuklamıştık. İşinden olacaktı. Biri ya da ikisi birden: Rhonda’nın Kurt’ün yaptıklarının ne kadarını bildiğine bağlı olarak Oscar Stanley cinayetinden yargılanacaktı. Ama polis Rhonda Robinson’ı sorgularken oradaydım ve dünyanın en iyi oyuncusu değilse, Kurt’ün *Evergreen Corp* ortaya çıkmasın diye neler yaptığından haberi yoktu. Sadakat için.

Belediye başkanına duyduğu sadakat.

Adanmışlık.

Bunu kullanabilirdim.

Wright’a hızlıca bir mesaj atarken parmaklarım titriyordu ve telefonumu hemen cebime geri koydum. Yüreğim ağzımda olsa da, “Yavaşça geri çekil, Jude,” dedim onu rahatlatmak isteyen bir

ses tonuyla. "Taylor'ı buradan güvenle çıkaracağız. Bunun için her şeyi yaparım, biliyorsun."

Jude birkaç saniye tereddüt etti, ardından basamakların kalasını çıktı ve yandaki çimenlik alana oturup başını ellerinin arasına aldı. Yokuşun aşağısından kırmızı beyaz ışıklar görünmeye başladı. Sonunda. Söylediğim gibi sirenler kapatılmıştı, hızla yokuşu çıkıp gelişigüzel bir şekilde park ettiklerini gördüm. Wright kendi aracından inip bana doğru koştu. Megafonu ve telefonu elime uzattı, telefonda bekleyen biri vardı ve saniyeler ilerliyordu.

Telefon ve megafon elimde, Kurt'ün beni görünce bir delilik yapmamasını ya da tetiği çekmemesini umarak merdivenlere doğru ilerledim. Taylor'ın peşine düşme sebebi soruşturmaya karışmış olmasıydı. Ben de karışmıştım, hem de ondan daha fazla. Bizi birlikte görmüştü. Zor kullanabileceği tek kişiyi seçmişti ama davadaki rolümün bedelini ödetmek için Taylor'a şiddet uygulayacağını hiç sanmıyordum. Kaldı ki, bunun beni nasıl yıkacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu. Kalbim oracıkta durabilirdi.

Bu işi komisere de bırakabilirdim ama onun güvenliğini başka kimseye emanet edemezdim. Etmeyecektim. Hele de belediyeye başkanının yaptıklarını örtbas etmek gibi bir planları varsa, ahlaki açıdan gri alanda kalmayı seçebilirlerdi.

Birkaç adım daha attım ve artık görebiliyordum. Kurt. Taylor. Silah. Taylor'ın elleri havadaydı, titreyen hali içime oturdu. Buradan bile titrediğini anlayabiliyordum. Bu mesafeden o kadar kırılgan görünüyordu ki o orospu çocuğunu gebertecektim. Alev alev kaynayan öfke düşüncelerime karışmaya, onları bulanıklaştırmaya başladı ama sakın kalmak için savaşıyordum. Sakin ve doğru düşünmeliydim. Söz konusu Taylor'dı.

Söz konusu birlikte yaşayacağımız hayattı.

Onu bırakıp *gitmeyi* aklımdan nasıl geçirebilmişim ki?

Şimdi ona sımsıkı sarılabilmek için ruhumu şeytana satarım. Ona sonsuza dek sarılabilmek için.

“Kurt,” diye seslendim mümkün olduğunca sakın bir tonla. “Ben Myles Sumner. Beni tanıyor musun?”

Taylor’a doğru, onu tutup kendine siper etmek istercesine bir adım daha attı ama Taylor geri çekilip ondan uzaklaştı. *Aferin sana.* Benim gördüğümü o da görmüştü. Katil olmasına rağmen silahı tutarken kendinden o kadar da emin değildi. Silahı zar zor tutuyordu. Dirseğini desteklemek için diğer elini kullanıyordu.

“Tabii ki seni tanıyorum,” diye bağırdı merdivenlere doğru. “Burada dönen her şeyden haberdarım. İşim bu. İşimde iyiyimdir.”

Beklediğim buydu. İşine olan adanmışlığı ve Rhonda Robinson’a olan bağlılığıyla övünmesiydi. “Taylor iyi mi?”

“Şimdi iyi ama çok sürmeyecek. Seni bekliyordum. Bunu görmeni istedim.”

Boğazım düğümlendi.

Beni bu şekilde köşeye sıkıştırmıştı. Kavga edecek olsak bana karşı şansı yoktu ama o tetiği çekerse beni o anda öldürebilirdi. “Taylor’a zarar vermek istemiyorsun.” Bunu söylemek için güçle bir nefes aldım, ardından kendimi toparladım. “Sen katil değilsin, Kurt. Sadece işi için her şeyi yapacak birisin.”

“Psikoloji zırvalarına karnım tok.”

“Pekâlâ, dostum. Ama belediye başkanı seninle konuşmak istiyor.”

“Ne?” Şaşkınlıkla silahı indirdi ama sonra yeniden kaldırdı. “Başkan burada olamaz. Gözaltında.”

Şimdi bakışları Taylor’la benim aramda gidip geliyordu. Güzel. Dikkati tamamen bana yönelene kadar onu oyalamalıyım. Bu sayede Taylor kaçabilirdi.

Telefonu kulağıma götürdüm. “Başkan Robinson?” dedim.

“Evet,” diye cevap verdi, ses tonu netti ama yorgun olduğu anlaşılıyordu. “Benim Kurt’ten haberim yoktu. Bilmiyordum...”

“Wright size olanları anlattı, değil mi?” diye araya girdim.

İçini çekti. “Anlattı, evet.”

“Güzel.” Yutkundum, kafamdaki pusun arasından derin nefesler alıp verdim. “Lütfen. Şimdi onunla konuşmanız gerek. Şu an kız arkadaşına silah doğrultuyor. Eğer ona bir şey olursa...”

"Anlıyorum. Kimsenin zarar görmesini istemiyorum. Telefonu ona verin."

Sesindeki kendinden emin ton bana kendimi daha iyi hissettiremezdi. Taylor silahın önünden çekilene dek bundan daha iyi hissedemezdim. Uzun zamandır yalvarmadığım Tanrı'ya dua ettim ve telefonu hoparlöre yaklaştırdım.

Rhonda'nın sesi plaj boyunca yankılandı. "Kurt?"

Asistanın kafası aniden bize doğru döndü. "Başkanım?"

Rhonda onun yanıtını duyamadı. Henüz. Ama duyuyormuş gibi devam etti. "Seni işe aldığım gün bunun verdiğim en doğru kararlardan biri olduğunu biliyordum. Yüzümü hiç kara çıkarmadın. Bir kez bile. Ekibimde senin kadar güvendiğim başka kimse yok. Bu şehir için düşündüklerime kimse senin kadar inanmadı ve bunları hayata geçirmem için böylesine yardım etmedi."

Rhonda'nın kendini duyduğunu düşünerek, "Buna mecburdum!" diye bağırdı. "Stanley yeniden seçilme şansımızı elimizden alacaktı."

Telefonu hoparlörden uzaklaştırıp ağzıma yaklaştırdım. "Kurt, başkanın sana özel olarak söylemek istediği bir şeyler var. Sadece sana. Telefonu sana getirebilir miyim?"

Nefesimi tuttum. *Hadi.*

Yemi yuttu. Dikkati Taylor'dan bana döndü. "Silahlarınızı orada bırakın. Hepiniz. Yoksa onu vururum, yemin ederim."

Hayır.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim, tatlım. Bana inan.

"Tamam." Hoparlörü ve telefonu yere bıraktım, belimden silahımı çıkarıp onu da koydum. Pantolonumun paçalarını kaldırıp başka bir şeyim olmadığını gösterdim. "Silahsızım, tamam mı? Aşağı geliyorum."

Bu herif çok okumuş ve politikada çok başarılı olmuş olablirdi ama beni üç metre yakınına yaklaştırmak için tam bir geri zekâlı olması lazımdı. Sadece, yanına gelmeden bunu fark etmesini diliyordum. Telefonu bir barış hediyesi gibi önümde tutarak yavaşça basamakları indim, kalbim göğüs kafesimden fir-

layacaktı. Kurt normal biri değildi. Yaklaştıkça bu daha da belli oluyordu. Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Arada sırada patronun kim olduğunu hatırlatmak için Taylor'la arasındaki boşluğa doğru silahını savuruyordu ama bu her an değişebilirdi.

Oraya kadar ilerleme izin versin diye bildiğim tüm duaları içimden ediyordum.

“Başkanla konuşmaya hazır mısın, Kurt?”

“Telefonu bana at.”

Artık plajdaydım. Gelgit sebebiyle su yükseldiğinden onlarla aramdaki mesafe yirmi metre kadardı ve yosunlarla çakıl taşlarının üzerinden santim santim onlara doğru ilerliyordum. “Suya fazla yakınsın, dostum. Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.” *Nefes al. Nefes ver. İşte orada. Ne kadar korkmuş göründüğünü düşünme, yoksa kendini kaybedersin.* “Şöyle yapalım mı? Taylor’ı bırak, merdivenlere gitsin. Silahını da onun yerine bana doğrult. Böylece sana yaklaşıp telefonu rahatlıkla verebilirim.”

“Hayır. Mümkün değil. Bilmiyorum.”

“Belediye başkanı bana senin asla masum bir kadına zarar vermeyeceğini söyledi. Haklı, Kurt. Haklı olduğunu biliyorum. Sana söyleyecek başka şeyleri de var. Taylor’ı bırak, gitsin.”

“Myles,” dedi Taylor ağlayarak, başını iki yana salladı.

“Merak etme,” dedim. Ona bakamazdım. Sadece rahatlatmak için olsa bile bakamazdım. Hâlâ ona doğrultulmuş bir silah vardı ve ben hiç iyi değildim. Silah o şekilde durdukça akıl sağlığımı daha da kaybediyordum. “Kurt?”

Silahını bana doğrulttuğunda, duyduğum rahatlamayla neredeyse bayılacaktım. “Git, Taylor.”

Tereddüt etti.

“Git. *Lütfen.*”

Ağlayarak koşmaya başladı. Tanrıya şükür. *Tanrıya şükür.* Ahşap merdivenlerdeki ayak sesleri kaybolana, Jude’un coşku-lu haykırışını ve polislerin aceleci seslerini duyana dek tek bir adım bile atmadım. Güvendeydi. Taylor güvendeydi.

Telefon sağ elimde, sol avucum da görünür bir şekildeydi. Bir adım, iki adım derken botlarım iyice kuma gömüldü.

Elinde güçlükle tuttuğu Glock'unu işaret ederek, "Bu silahın aynısından sahilde bulduk," dedim. "Soruşturmayı geciktirmek için mi attın, yoksa senin peşine düşmeyelim diye mi?"

Telefona baktı. " kisi de."

"Akıllıcaydı."

"Beni oyalama," dedi dişlerinin arasından. "Telefonu ver."

Hafifçe başımla onayladım ve ona doğru bir adım daha attım. Hemen sonra ikinci adımı atıp, "Al, senindir," dedim.

Patronuyla konuşmak ve ondan işiyle ilgili sahte övgüler duymak için o kadar hevesliydi ki, bir an için dikkati dağıldı. Benim ihtiyacım olan tek şey de buydu. Telefonu havaya attım ve o da telefonu takip etti. Sol elimle silahı tutan elinin bileğinden kavrayıp okyanusa doğru çevirdim. Silah patladı. Mermi simsiyah sulara doğru gitti ve kimseye isabet etmedi. Özellikle de Taylor'a.

Bu adamın Taylor'ı öldürmeye çalışmış olduğu fikri beni  ıldırttığından ona beklediğimden daha sert bir yumruk indirdim. Fakat o bile yetmedi. Hiçbir şey yeterli gelmezdi. Yine de bu onu kuma sermeye yetti, telefon da yanı başına düştü. Silahın şarjörünü çıkarıp yere attım. Adrenalinin yerini intikam duygusu almıştı. Her bir zerrem intikam istiyordu. Taylor'ın merdivenlerden bana doğru koştuğunu görünce başımı iki yana salladım, henüz plajın onun için tehlikeden arınmış olduğunu ilan edecek durumda değildim.

Bana doğru koştu, yanıma geldiği gibi boynuma atılınca g ğ slerimiz çarpıştı. Ben hâlâ onu kaybetme korkusundan uyuşmuş bir halde olduğum için sarılmasına karşılık veremedim. Uzun bir süre tek yapabildiğim elma kokusunu içime çekmekti, yüzümü saçlarına gömdüm. Sonra vücudum hareket edebilme-ye başlayınca onu sımsıkı kendime çekip yaşadığına ikna oldum. Hayattaydı ve zarar görmemişti.

"Taylor."

"Biliyorum. Biliyorum."

"Taylor."

Yanağımı ve çenemi öptü. "Biliyorum."

Onu az kalsın kaybedecek olduğum gerçeğini dile getirmek istiyordum ama ben daha konuşmadan bunu anlamış gibi görünüyordu. Bunun beni öldüreceğini anlamış gibi. *Güzel*. Geri kalan şeyleri halledebileceğimize inanıyordum. O hayatta olduğu sürece diğer her şey teferruattı. Etrafım açıklama bekleyen polislerle doluydu. Kurt'ü kaldırırlarken yerde çırpındı. Onu kelepçeleyip hapse tıkma konusunda kimseye güvenemezdim. Bu adam kollarımda tuttuğum mükemmel kadını öldürecek. Onu korumam için bana güvenmiş olan kadını. *Benim* kadını-mı. Bunu şimdi daha net görüyordum. Onu şakağından öperken, "Sen ifadeni ver," dedim. "Bu herif içeri tıklana kadar bana huzur yok, öncesinde de tıbbi yardıma ihtiyacı olacak."

Dudakları titredi. "Senin sayende."

Rüzgârdan uçuşan saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırdım. "Sana silah doğrulttu. Adli tabibe ihtiyacı olmadığına dua etsin."

Bana gülümsedi ama bir tuhaflık vardı.

Niye bu kadar... üzgün görünüyor?

Kollarını boynumdan indirdi ve ellerini şortunun arka ceplerine soktu. "Teşekkür ederim. Yaptığın şey için. Benimle yer değiştirdiğin için... her şey için."

"Teşekkür etmene gerek yok."

Bir saniye sonra başıyla onayladı. "Biliyorum. Sen işini yapıyordun."

Bu da neydi şimdi? "Sen benim için işten çok daha fazlasısın."

Bunu söylememi bekliyormuş gibi başıyla onayladı. Ama beni anladığını sanmıyordum. Bunu doğrudan söylemeliydim. "Taylor, ben..."

"Sumner!" diye seslendi Wright. "Başkomiserin birkaç sorusu..."

"Bir dakika!" diye bağırdım omzumun üzerinden, sonra yine Taylor'a döndüm. "Hey. Beni dinle. Bu olayı çözdüğümüzü düşündüğümde bile gidemedim. Bunu istiyorum. Bizi. Seninle olmaya ihtiyacım var. Beni duyuyor musun? Kaçmaktan yoruldum. Ben artık sana doğru koşmak istiyorum."

Yanı başımdaki Wright, "Vay canına," dedi. "Şiir gibiydi, dostum." Burnunu çekti. "Kahretsin. Eski karımı aramam lazım."

"Defol git," diye bağırdım.

"Affedersin. Affedersin."

Şimdi yine yalnızdık. Taylor olanları kabullenmiş gibi görünüyordu, bu yüzden paniklemeye başlamıştım. "Şu an böyle hissediyorsun Myles çünkü korkunç bir şey atlattık." Kolumu sıktı. "Ama yarın ya da sonraki gün daha önce sıraladığın tüm engelleri hatırlayacaksın ve yine..."

"Hayır. Ben aptalın tekiyim, Taylor. Sana o lafları öfke ve korkuyla söyledim."

Bunun mutlu son olması gerekmiyor muydu? Adam kadını kurtarır, onu öper ve birlikte günbatımına doğru ilerlerlerdi. Kadının, *Yok, teşekkürler, ben böyle iyiyim*, dememesi gerekiyordu.

Bu mümkün değildi.

"Buraya gelmem gerekiyordu. Seninle tanışmam gerekiyordu. Kader beni *buraya* getirdi. Sana. Öyle değil mi?" İşte başlıyorduk. Son kalem de yıkılmıştı. Artık çırılçıplaktım. "Bana Boston'ı ne kadar sevdiğimi hatırlattın çünkü bana evin ne demek olduğunu hatırlattın. Bana ağabeyimi arattın çünkü bana sevgi ne demek onu hatırlattın. Bunu sen yaptın. Seni bırakmam. Orta yolu bulana dek savaşıcağız, Taylor. Konu kapandı. Seni ailemle tanıştırmaya götüreceğim. Ne gerekiyorsa yapacağım, tamam mı?" Yüzünü avuçlarıma aldım. "Bunları yapmama izin verir misin, lütfen?"

Herkes bizi dinliyordu.

Ağzımdan çıkan her lafa dikkat kesilmiş bir memur ve dedektif kalabalığı vardı. Kurt'ün bize baktığından ve telefonun diğer ucundan belediye başkanının bile bizi dinlediğinden emindim. Umurumda bile değildi. Onsuz yaşayamayacağım bu kadın bana hâlâ şüpheyile bakarken açık kalp ameliyatına girsem bile umurumda değildi. "Sen kafanda bitirmişsin. Bunu görebiliyorum." Bunu dile getirmek çok canımı yaktı. "Beni silmişsin. Bunu anlıyorum. Fakat lütfen karşı hâlâ bir şeyler hissettiğini söyle ve eski yerimi kazanmak için ne gerekiyorsa yapayım."

“Tabii ki sana karşı bir şeyler hissediyorum,” dedi fısıltıyla. Seyircilerimiz aynı anda derin bir nefes aldı.

Benimkiyle kıyaslanmazdı bile. Ben okyanus dibinden yüze-ye çıkmış gibiydim.

“Tanrıya şükür,” dedim titrek bir sesle. Onu öpmek için eğildim ama gözleri hâlâ gölgeliydi. Sözlerden daha fazlasına ihtiyacı vardı. Onunla tanıştığım andan itibaren kimseye ya da hiçbir şeye bağlanmayacağımı söyleyip durmuştum. Onu ikna edecek tek şey eylemlerimdi.

Anlaşılmıştı.

Sonsuza kadar buradaydım ve o da benden daha fazla şüphe duymayacaktı.

TAYLOR

“Ne yapıyor?” diye sordum kiralık evimizin camından dışarı bakarken.

Toplanmıştık ve gitmeye hazırdık. Valizlerimiz kapının yanındaydı.

Eşyalarımızı arabamın bagajına yüklemek üzere çıktığımızda Myles’i yolun karşısında, motosikletinin üzerinde bize doğru bakarken gördüm. Yoksa... beklerken mi demeliydim? Kaskı kucağındaydı, kollarını kuvvetli göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Koltuğun arkasına silindir bir çanta yerleştirilmişti.

Ne yapıyordu?

Veda etmek için mi bekliyordu?

Dün gece verdiği sözleri tutacağına inanmama imkân yoktu. Onlar adrenalin ve korkunun etkisiyle söylenmiş şeylerdi. O sözleri beni korumaya çalıştığı için söylemişti çünkü tehlikedeydim. Şimdi yeni bir gün doğmuştu ve onun aynı ödül avcısı zihniyetine geri döndüğünden emindim. Hayatında çabuk, hiç bağ kurmayı gerektirmeyen şeyleri istiyordu. Bağlanmazsa yara da almazdı.

“Çıkıp onunla konuşsan mı?” diye önerdi Jude.

Çıkabilirdim. Çıkmalıyım.

Sadece, bana veda etmesine hazır değildim. Çünkü ne kadar aksini düşünsem de dün gece bana söylediği tutku dolu sözler...

içime minicik umut tohumları serpmiş olabilirdi. Tehlikeli, aptalca bir umut. *Boş vermeliydim.*

“Gidelim. Böylece trafiğe kalmamış oluruz.”

Valizimi aldım, kapıya gidip bir an duraksadım ve sonra itip açtım. Jude yanımdan geçince de kapıyı arkasından kapatıp kilitledim, ardından anahtarı Lisa’nın alması için verandadaki büyük, seramik denizyıldızının altına bıraktım. Arabaya doğru ilerlerken yolun karşısında duran motorcuya bakarak kaşlarımı çattım. Valizimi bagaja koysun diye Jude’a verirken, “Günaydın,” dedim. “Trafiğe kalmamak için şimdi çıkıyoruz. *Connecticut’a* dönüyoruz.”

Söylediğime karşılık olarak sadece başıyla selam verdi. *Sadece başıyla selam verdi.* Başka bir şey dememişti.

Sonra kaskını taktı ve motosikletini çalıştırdı.

Hah. Ne yani, hoşça kal bile demeyecek miydi? Belki de özür dilememek ya da birbirimize yalan söylememek için kolay yolu seçiyordu. Pekâlâ. Ben de öyle yapabilirdim. Kalbim, şarap olsun diye bırakılan üzüm misali çürüse de umurumda değildi.

Trafik radyosunun sesini açtım ve gözüm dikiz aynasında, evin önünden ayrıldım. Sonraki üç sapakta da Myles peşimideydi. Bu muhtemelen tesadüftü. Sonuçta ikimiz de şehirlerarası yola çıkacaktık.

Şehirlerarası yola çıktığımızda Myles hâlâ benim arkamdan geliyordu. Aynı yöne doğru.

Aramıza diğer arabaların girebileceği kadar mesafe bile bırakmıyordu.

Ben şerit değiştiren o da değiştiriyordu.

“Beni *takip* mi ediyor?”

Kardeşim bir kahkaha patlattı. “Anlaman çok uzun sürdü.”

“Hartford’a kadar mı? Bu mümkün değil.”

“Kapına kadar, Taylor. Böyle olacağını *biliyorsun.*” Jude keyifli bir şekilde dönüp arka camdan Myles’a baktı. “Kabul et, aşırı romantik.”

“Hayır,” dedim tersleyerek. “Romantik değil.”

“Dün gece plajda senin için kendini tehlikeye attı ve şimdi de eve kadar peşinden geliyor.” Jude sesini alçaltıp Discovery Channel’da belgesel anlatıyormuş gibi Avustralya aksanıyla konuşmaya başladı. “Bu bir tür kendine has ödül avcısı ritüeline benziyor, Taylor. Potansiyel eşine mümkün olduğunca uzun süre kötü davran ve sonra da en beklemediği anda onu kendine eş yap.”

Tanrım. Altdudağım titredi. Dün gece içime ektiği umut tohumları büyüyordu.... Bu çok tehlikeliydi. Hem çok tehlikeli hem de çok aptalcaydı. “Öyle bir şey yok. Sadece eve dönüş yolunda bir seri katilin eline düşmediğimden emin olmak istiyor.”

“Bıçaklanmadığından değil, birinin karısı olmadığından emin olmak istiyor.”

Direksiyondaki ellerimi ovuşturdum. “Fikrini fazla hızlı değiştirdi. Gelip benimle kalırsa er ya da geç pişman olacak.”

“Sen onu benden daha iyi tanıyorsun ama bana pek de maymun iştahlı biri gibi gelmiyor.”

“Hayır, öyle biri değil.” Altdudağımı ısırdım, gözlerim sürekli aynadan izlediğim dev adama odaklıydı. “Yine de ailesiyle çözmediği bir sürü sorunu var.”

“Herkesin ailesiyle çözülmemiş sorunları var,” dedi bir an bile tereddüt etmeden. “Ağabeyini aradı dememiş miydin?”

“Evet. Çünkü ben ona... çünkü...”

“Çünkü ona sevginin ne demek olduğunu hatırlattın.”

“Bunlar adrenalinden dolayı söylediği şeyler.”

Jude’un bana karşı çıkmak istediği çok belliydi ama ona rağmen sonraki birkaç dakikayı sessizlik içinde geçirdik. Tabii peşimizdeki motosikletin homurtusunu saymazsak. “Bak, seni anlıyorum, T,” dedi kardeşim sonunda. “Ne yapmak istersen senin arkandayım. Kenara çekmek ve ona defolup gitmesini söylemek istiyorsan onu yapalım.”

Yutkundum. “Bunu yapmak istiyorum. Onun iyiliği için. Benim için yersiz bir sorumluluk hissediyor ve ben de onu azat edeceğim.”

“Tamamdır. Hadi, yapalım.” Gözlerini kısıp sonraki tabelaya baktı. “Kahve içebileceğim bir yerlerde dur.”

Üç sapak sonra altın rengi McDonald’s tabelasını görünce çıkışa saptım. Myles’in peşimden gelip gelmediğine bakarken boğazım düğüm düğümdü ve kalbim hızlanmıştı. Bizim arkamızdan aynı sapaktan çıktıktan sonra duyduğum rahatlamayı gizleyemezdim.

Pekâlâ. Bunu başarabilirdim. Güçlü olabilirdim, yara bandını çekip çıkararak hem kendim hem de Myles için en iyisini yapabiliirdim. Bu adama *daha* fazla bağlanamazdım çünkü bir ya da iki ay içinde eski alışkanlıklarına dönmek üzere motoruna atlayıp günbatımına doğru yol alacaktı. Bu beni öldürürdü. Myles’ı sadece beş gündür tanıyordum ve onu bir daha görmeyecek olma düşüncesine katlanamıyordum. Haftalar sonra ne olacaktı? Peki ya aylar?

Hayır. Bunu yaşayıp görmeyecektim.

McDonald’s’ın park yerine çektikten sonra Jude dönüp bana baktı. “Konuşurken yanında olmamı ister misin?”

“Hayır. Yalnız yapabilirim.” Derin bir nefes aldım. “Bana da bir buzlu kahve al, lütfen. İhtiyacım olacak.”

“Muhtemelen az bile gelir.”

Kardeşıme ne demeye çalıştığını bile soramadan Myles gelip yanımdaki boş yere park etti ve motoru durdurdu...

Ardından kaskını çıkarıp terli saçlarını savurdu, gidona uzanırken kol kasları gerildi. Tişörtünün alt kısmını kaldırarak alnındaki teri silerken karın kasları gözüktü. Attığı her adımla birlikte kasları hareket ediyordu, üzerleri ince bir ter tabakasıyla kaplıydı. *Yapma bunu.*

Myles’ı net bir şekilde göremeyince nefesimden camın buğulandığını fark ettim.

Vücudumu silkeleyip hızlıca jöleye dönmüş bacaklarla arabadan indim. Ellerimi belimin iki yanına koyup sırtımı dikleştirdim, okula dönüş gecesinde velileri selamlamaya hazırlanıyormuş gibi bir halim vardı.

Kalçama kocaman bir el dokundu, böylece sırtımı esnetmem yarıda kaldı. Elbisemin üzerinden kalçamı sıkıyordu.

“Gel buraya,” dedi Myles alçak sesle beni kendine çekerken. “Kıyafetini çok beğendim.”

“Ah.” Kalçamın yan kısmı bacaklarıyla buluştuğunda vücudumu hızla bir sıcaklık kapladı, karnımdan parmak uçlarıma kadar tutuşuyordum. “Ben... ee. Teşekkürler ama...”

“Bunlar tatil kıyafeti değil, öyle değil mi? Günlük kıyafetlerin.”

“Evet.”

Boynuma doğru öyle bir eğildi ki terinin tuzlu tadı dudaklarıma değdi. Buna karşılık meme uçlarım sertleşti. Hemen o anda. Acı çekmeye başlamıştım. “Bu küçük inciler yakaya mı dikili?” diye sordu hırıltılı tonuyla. Neredeyse o kaslı bacaklarına tutunup onun üzerine tırmanacaktım ve McDonald’s’ın otoparkında bir skandala imza atacaktım.

“Şey... evet. Sanırım öyle.”

“Hımm.” Elbisemin kumaşını kavradı ve memelerim ona birkaç santim yaklaşıp dek beni kendine çekti. “Yıl boyunca seni böyle derli toplu elbiselerle mi göreceğim?”

Soruyu anlamamıştım.

Çünkü kirli sakalındaki her bir noktayı saymakla meşguldüm. Kulakları bile çok çekiciydi. Niye daha önce *kulaklarını* hiç fark etmemiştim? Geniş omuzlarından bana doğru bir sıcaklık yayılıyordu. Parmaklarımı göğsünde veya uzun saçlarında dolaştırmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce ellerimi yumruk haline getirmek zorunda kalmıştım.

“Ne düşündüğün yüzünden hiç anlaşılmıyor, Taylor,” dedi tersçe.

“Güzel,” diye karşılık verdim hızlıca. Ama sonra ne demek istediğini gerçekten anlamaya başladım. “Yani... ne demek istedin?”

Elbisemden tutup beni biraz daha kendine yaklaştırdı, kulağıma doğru eğildi. “Çok güzelsin, tatlım. İnanılmaz güzelsin.”

“Peki.” Titriyordum, akmak için bekleyen yaşlarımı göz kapaklarımdan ardında zor tutuyordum. “Ama böyle peşimden gelemezsin, Myles.”

“Taylor?” Dudaklarımı yakalayıp uzunca öptü. “Ben hep senin peşinden geleceğim.”

“Öyle mi?” Myles’in kusursuz ve eşsiz dudaklarına bakıp onları tekrar nasıl harekete geçiririm diye düşündüm. Tabii ki hiçbir şekilde bağlanma olmayacaktı. Tüm bu yaşananlar çok komikti. “Bunu Connecticut’ta konuşuruz ve sonra da sen gidersin.”

“Nerede istersen orada konuşuruz ama gitmeyeceğim.”

Bu kadar laftan anlamaz biri olmasına rağmen nasıl oluyor da hâlâ onun kucağına atlamak istiyordum? “Hayatın boyunca hep bu kadar inatçı mıydın?”

“Evet. Sadece asıl yapmam gerekenler konusunda değil.”

“O ne demek?” dedim mırıldayarak, kalbim pır pır atıyordu. *Böyle atmayı kes. Lütfen.*

“Şu demek, hayatımda başıma gelen en güzel şeyi kendimden uzaklaştırmak için bu kadar inatçı davranmamalıyım.” Sesinden hem samimiyet hem de pişmanlık yankılanıyordu. “Onu elimde tutmak için inatçı davranmalıyım.”

“Be-ben elde tutulacak bir mülk değilim.”

“Ben öyleyim. Sana ait bir mülküm.” Gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. “Her şeyimle.”

Beni göğsüne çekince utançla inleyerek, “Hu,” dedim. Kendimi küçük düşürecek bir ses daha çıkarmamak için dudağımı ısırdım. “Hepsi için sana minnettarım. Sen... şimdi bir şeyler söylüyorsun. Güzel şeyler.” *Tanrım.* Tutarlı konuşmalıyım, ben bir öğretmendim. “Ben sadece bu ilişkiye fazla hızlı girdiğinden ve bir süre sonra bundan pişman olacağından endişeleniyordum.”

Myles’in ani gülümsemesine takılıp kaldım. “İlişki dedin.”

“O kısma odaklanma.”

“Direkt oraya odaklandım, Taylor.” Gülümsemesinin yerini ciddi bir ifade aldı. “Son beş günde çoğu insanın bir yılda yaşayacağından fazla şey yaşadık. Birbirimizin güçlü yanlarını, zaafılarını, korkularını ve hayallerini gördük. Hem de çok hızlı bir

şekilde. Senin her zerren beni çekiyor. Seni sen yapan her şey, Taylor. Tanrının bir hediyesi bu. Belli ki ben de seni çekiyorum yoksa şu an McDonald's'ın otoparkında kucağıma atlayacak halde olmazdın. Şuradaki güzel aileye el sallama, tatlım.”

Yüzümü buruşturup döndüğümde, çocuk menüsü almış ve arabalarına doğru ilerleyen bir aileyle göz göze geldim. Anne küçük çocuğunun gözlerini kapattıktan sonra bana bakıp başını iki yana salladı. “Her şeyin bir yeri ve zamanı var, çocuklar,” dedi.

“Özür dilerim!” dedim Myles’tan uzaklaşıp, o kıkırdarken ben de elbisemi düzelttim. “Yani diyorum ki...” Bir şey mi *diyordum* ben?

Onun bu keyifli halini görünce dudaklarım yine titremeye başladı. “Ben de geliyorum, Taylor. Senin evine.” Elini saçına götürdü. “Belki şimdi bir ilişki fikri sana çılgınca geliyor olabilir. Belki de inanmak için beni orada görmem gerekiyordur. *Biz*, oluyoruz.”

“Seni mutfağımda görünce... buna inanmamın daha zor olacağından eminim.”

“Bu da bir başlangıç.”

“Belki sadece beni yatağa atmak istiyorsun.”

Myles neşeyle kahkaha attı. “Seni yatağa atmayı o kadar istiyorum ki bu sabah fermuarımı zor kapattım.”

“Vay canına.” Jude yanıma geldi ve bana vermeden önce buzlu kahvemi çalkaladı. “Kendimi artık bu ilişkinin bir parçası gibi hissetmeye başladım. Ben artık iznimi istiyorum.”

Yüzüm yanarak sürücü tarafının kapısına uzandım. “O zaman Connecticut’ta görüşürüz.”

“Aynen öyle,” dedi Myles kaskını takarken.

Jude kahvesini salladı. “Lütfen önce beni bırak.”

Başlamıştı bile.

Myles’in oturduğum sitenin misafir otoparkındaki park yerlerinden birine motosikletini çektiğini görünce her şey gerçek-

miş gibi hissetmeye başlamıştım. O buradaydı. Benim hayal gücümün ürünü değildi. Tabii ki Myles gittiği her yerde etrafındaki her şeyi cüce gibi gösteriyordu. Otoparktaki tüm insanları. Arabalar bile onunla kıyaslayınca küçük kalıyordu. Ama onun gözü benden başka bir şey görmüyordu. Geniş omuzlarına astığı çantasıyla otoparkta benim bulunduğum yöne doğru yürüdü, vücudunun her hattı kararlılıkla sertleşti, bense pes ettiğimi hissediyordum. Daha içeri bile girmemiştik.

“O zaman...” Bagajdan valizimi çıkarmak için uzandım ama benim yerime o halletti. Hem de tek parmağıyla. Bunu beni etkilemek için mi yapıyordu? Çünkü işe yarıyordu. “Teşekkür ederim. O zaman...” dedim elimde arabanın anahtarını sallayıp ilerideki misafir otoparkını işaret ederek. “Normalde oraya park etmen gerek.”

“Normalde.”

“Hı-hı.” Onun önüne geçtim, kapıyı açtım ve merdivenlerden bir kat yukarı çıktık. Kalçama bakışı yüzünden anahtarlarımı iki kez düşürdüm. Gerçi bunun sebebi biraz da ödül avcısının kırk altı numara, çelik burunlu botlarıyla benim bohem şıklıktaki yaşam alanıma girdiği an çok alakasız olduğumuzu hatırlamasını geciktirmek içindi. Yani gidişini. O göçebe, kimseyle bağ kurmayan hayatına dönüşünü.

“Açmak için yardım ister misin, Taylor?”

“Hayır, hallettim.”

“Ellerin titriyor.”

“Üşüyorum.”

Kibarlık edip aylardan temmuz ve havanın da kırk derece olduğunu söylemedi. Sonunda kapıyı açtım ve peşimden eve girip kapıyı kapattım. Hiçbir lambayı açmama gerek olmayacak kadar gün ışığı vardı, o yüzden sadece klimayı çalıştırdım. “Taylor.”

“Efendim?”

“Bana bak.” Söylediğini yaptım. Kendi çantasıyla birlikte benim valizimi de yere bırakırken onu izledim. Yavaşça. “Artık senin evindeyim.”

Aptal yüreğim boğazıma doğru tırmandı. Tek yapabildiğim başımla onaylamaktı.

Botlarını çıkardı. Bana doğru gelip elimi tutarak beni mutfağa doğru götürdü. “Buzdolabının yanındayım.” Parmaklarıyla beyaz eşyaya vurduktan sonra gülümsedi. “Burada çok zaman geçireceğim.” Kahkaha attım. Eğilip dikkatle yüzüme baktı ve beni sertçe öptü. “Sana yemek yapacağım.”

“Burada olduğunda mı?”

“O ne demek?” diye sordu sabırla, yüzüme bakıyordu.

Soru sormamı *istiyormuş* gibi bir hali vardı.

“Yani... yollarda olacaksın ya,” dedim dudaklarımı yalayıp. “İşini yapacaksın. Bazen haftalar sürüyor dememiş miydin? O yüzden nadiren burada *olacağın* için ancak o zamanlar yapabilirsin.”

“*Hımm*,” dedi boğazından gelen bir sesle. “Şimdi anladım. Ödül avcılığı işi bitti.”

Bir anlığına onu yanlış duyduğumu sandım. “Anlamadım, ne dedin?”

“Ödül avcılığıyla işim bitti,” dedi saçımı okşarken. “Senden haftalarca ayrı kalamam, Taylor. Mümkün değil. Burada olmak istiyorum. Seninle.”

“Ama...”

“Ama ne? Bunu hiç düşünmeden mi geldiğimi sanıyorsun?” Elini başımın arkasından geçirip saç uçlarımla oynamaya başladı. “Ağabeyimle açmayı düşündüğümüz özel dedektiflik firmasını hatırlıyor musun? Gece bunun detaylarını konuştuk. O, Boston kısmına bakacak. Ben de buraya yakın bir ofis bulup burada çalışacağım. Böylece daha geniş bir alanda aktif olabileceğiz. Çalışmak isteyen birkaç emekli dedektifle konuştu bile.”

Bedenim tir tir titremeye başladı ve tüylerim diken diken oldu. Güçlükle nefes alıyordum. “Sen... gerçekten de...”

“Buraya taşınıyorum.” Başıyla onayladı. “Umarım yeterince açıktır.”

“Daha evin tamamını görmedin,” dedim.

“Onlara da bakarız.” İki elini kalçama doğru indirdi ve sıktı. “Bana evin geri kalanını göster,” dedi sonra.

“Hımm. Neresini?”

Gülümsedi. “Banyoya ne dersin?”

“Tamam.” Myles’la buzdolabının arasından sıyrılıp titreyen bacaklarla koridordan banyoya geçerek ışığı yaktım. Ona içeri geçmesini işaret ettim ama o beni de beraberinde çekti. Hemen sonra yüzüm lavabonun aynasına bakacak şekilde önüne getirdi.

“Banyodayım,” dedi saçlarımın arasından, parmak uçları çıplak kollarımda dolaştı. “Burada sabahları beraber diş fırçalandığımızı düşünabiliyor musun?”

Bu düşünceyle başımı yana eğdim. *Evet*, diye çılgık atmamak için zor duruyordum.

Sanki her an onun kollarına atlayıp asla bırakmayacakmış gibiydim.

Hemen cevap vermeyince biraz geri çekilip tişörtünü çıkardı. “Şimdi nasıl? Çıplak uyuduğumu düşünürsek böyle daha uygun oldu.”

Beynim eriyip akıyordu. “Böyle mi uyuyorsun?”

“Sen de öyle uyuyacaksın, Taylor.” Arkama doğru eğildi, kasıkları popoma değdi ve sertliği, elbisemin üzerinden kalçamı iki yana ayırdı. İkimiz de inledik, ikimiz de lavabonun kenarına sıkıca tutunduk. “Eğer yatağı paylaşacaksak, yani paylaştığımızda, üzerinde sakal çiziklerinden başka bir şey olmayacak.” Beni yavaşça parmak uçlarıma kadar kaldırdı, sıcak nefesi boynumda geziniyordu. “Beni bu evde hayal edebilmeye başladın mı, hayatım? Artık gerçek gibi geliyor mu?”

“Başladım, evet.”

Aynadan yüzündeki rahatlamayı görebiliyordum. Sanki park yerinden beri tuttuğu nefesi vermiş gibiydi. “Tanrıya şükür. Bu da bir şey.” Beni kendine doğru çevirdi. “Her şeyin çok hızlı ilerlediğini biliyorum, Taylor. O yüzden aklını kaçırmaman için yakınlarda bir ev bulacağım. Çok mu fazla geldi? Akşam olunca beni gönderirsin. Ama beni istediğin müddetçe burada olacağım. Sonra da senin süslü kırlentlerinle benim erkek evi

eşyalarımı birleştirip aynı evde yaşarız. Kendi evimizde. Sen hazır olduğunda.”

Onun başka bir ev tutmasına izin veremezdim ama ona bunu söyleyecek fırsatı bulamamıştım. Çünkü dudakları dudaklarımdayken banyodan çıktık ve her adımını benimkilere uydurarak koridordan geçirip yatak odama götürdü. Myles üstte olacak şekilde kendimizi yatağa atmadan önce beni öpmeyi bırakarak başını kaldırıp odaya baktı. Derin bir iç çekti. Sonra da burnunu boynuma götürdü. “Elma.”

Ben de burnumu onun boynuna götürüp sürttüm. “Ter.”

Söylediğim şeye gülünce ürperdim. “Bunun icabına baksam iyi olur.”

“Hayır,” dedim elbisemi başımın üzerinden çıkarırken. “Hoşuma gidiyor.”

Sutyenimin önündeki kopçayı çözdü ve inleyerek başını geriye doğru attı. Bir yandan da memelerimi okşamaya başlamıştı. “Hoşuna gidecek tabii. Sürekli terlememin sebebi sensin.”

“Kim, ben mi?”

“Evet, sen,” dedi hırıltıyla. Ardından meme uçlarımı okşamayı bıraktı. “Odandayım, Taylor. Beni görebiliyor musun?”

“Evet,” dedim titreyen vücudumla. Bir hafta önce hayatımda bile olmaması nasıl mümkün olabilirdi? Kendimi bunun gerçek olduğu düşüncesine bırakınca sonraki nefesim boğazıma takılıp kaldı. “Görebiliyorum.”

Gözleri bir süreliğine kapandı, göğsü belirgin bir şekilde inip kalkıyordu. “Güzel.”

Bir anda beni yatağa yatırdı ve sert, ağır vücudu benimkinin üzerine çöktü. Ateşli bir şekilde öpüşürken elini uzatıp külotumu önce bacaklarıma, sonra dizlerime kadar indirdi. Ben de ayak parmaklarımla külotun lastiğini kavradıktan sonra tamamen çıkarıp attım. Fermuarını açmak için acele ederken ellerimiz çarpıştı, onun için adeta yanıp tutuşuyordum. Ona çok ihtiyacım vardı. Onsuz geçirdiğim tüm zamanlara üzülüyordum.

“İslandın mı, bebeğim?” diye sordu sert öpücüklerinin arasından. Sert aleti sonunda avucumdaydı.

Aletini elime alıp yarısına kadar içime soktum.

“Evet,” dedim nefesim kesilmişti. Ardından Myles adımı söyleyip inleyerek tamamını içime soktuğunda odada yankılanacak kadar yüksek sesle adını haykırdım. Yatak başlığı duvara vurdu. “Myles.”

Üzerimde gidip gelmesi için deliriyordum. Bana hükmetmesi için. Yarattığı bu gerginliği rahatlatması için. Ama o çenemi kaldırıp gözlerimin içine baktı, çırlıçıplak aşktı bu. Bana göstermekten çekinmiyordu. Kendini tutmuyordu. “Şu an senin vücudunla bir bütünüm, Taylor.” Kalçalarını önce geri çekti, sonra daha derine girdi. “Beni orada hissediyor musun?” diye sordu dizlerimi yukarı, yastıklara doğru bastırırken.

“Evet,” dedim nefes nefese.

Savunmasız olduğu ve beni inandırmak adına bu kadar çok şeyden vazgeçtiği için alnını kendime doğru çekip en büyük adımı attım. “Bu, kalbimdeki sen,” dedim, sesim titriyordu. Onu usulca öptüm. Bir kez, iki kez. “Kendini orada hissediyor musun?”

“Evet,” dedi boğuk bir sesle. Gözleri beni şaşırtarak nemlendi. “Orada kalmak istiyorum. Tamam mı?”

“Çıkamazsın. Buna izin vermem.”

Vücuduma belirgin bir şekilde ağırlığını vererek devam etti. İkimiz de aynı ritimle gidip geliyorduk, inlemelerimiz tavana ulaşıyordu. Zevk her yerimi sarmadan hemen önce boynuma doğru, “Sen de sonsuza dek benim içimdesin, Taylor,” dedi. “Seni gördüğüm ilk saniyeden şu hayattaki son saniyeme dek. Benimle kal. Bırak, bunu kanıtlayayım.”

MYLES

İki yıl sonra

Nefes al. Nefes ver.

Diyaframını aç.

Kız arkadaşımı evimizin zemininde yoga yaparken saatlerce izlemiştim ve ondan birkaç rahatlama tekniği de kapmışım. O zaman neden hiçbiri sakinleşmeme yaramıyordu? Çok gergindim ve midem kaburgama yapışmış gibi hissediyordum.

Koridorda gidip geldim, ardından boynumdaki kravatı gevşettim. Belki de kravat takmamalıyım. Zaten bu lanet şeyi hiç takmıyordum. Bir şey olduğunu anlayacaktı. Yürürken gözüm duvardaki kolaja takıldı. Ne zaman Boston'da bulunan birinci kattaki evimizin kapısından girsem durup buna bakıyordum. Son iki yılda birlikte yaptığımız her şeye.

Sağ üst köşede, Jude'un Cape Cod'da haberimiz olmadan çektiği, *burrito* yerken aşktan sarhoş olmuş bir halde birbirimize baktığımız fotoğrafımız vardı. Biraz aşağıda, ailemle beraber Celtics maçındaydık ve Taylor bir bira içtikten sonra hakeme neredeyse bağırarak kıvama gelmişti. Bir bira. Bu en sevdiğim fotoğraf olabilirdi. Belki de en sevdiğim, Boston'a taşınmaya hazır olduğunda, Connecticut'ta arabasının bagajına eşyaları yüklerken çektiğimdi. Taylor arabanın kaputunda şampanya patlatmaya çalışıyordu ama şişe patlamıyordu ve o anın neşesini fotoğraflamışım.

Tanrım, kız arkadaşımı seviyordum.

Şanslıydım ve bunu biliyordum. Her saniyem cennette geçiyormuş gibiydi.

Taylor'sız bir hayat düşünmek bile beni korkutuyordu. Belki de bu yüzden hep bu kolajın önünde duruyordum. Kendime bu ilişkinin ne kadar gerçek olduğunu hatırlatmak için. Boston'daki özel dedektiflik şirketinin bana tam zamanlı ihtiyacı olduğunda, o da buradaki öğretmenlik işlerine başvurup benimle taşınmıştı. Bugünü, bir de onun kafasına silah doğrultulduğu günü saymazsak, Boston'a taşındığımız gün hayatımın en heyecanlı günüydü. Ya hayır deseydi? Ya hayatımın sonuna dek onun erkeği olarak kalacağımı Taylor'a ispat edememiş olsaydım?

O öğleden sonrayı hâlâ hatırlıyordum. Dizüstü bilgisayarımdan ona bizim için almayı düşündüğüm evi göstermiştim, Jude'un da istediği zaman gelip rahatça kalabileceği bir odası olacaktı. Ayrıca onu kabul edeceklerini umarak birkaç ilkokulun broşürünü göstermiştim. Taşınmaya hayır demiş olsaydı Connecticut'ta onunla kalmaya devam ederdim ama iyi ki kabul etmişti. Aileme bayılmıştı. Ailem de ona bayılmıştı ve birbirlerine daha yakın olmak istemişlerdi. *"Bence Jude'un da biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var,"* demişti Taylor. *"Sen yanımda oldukça ben her maceraya varım."*

Sanki onun yanından başka bir yerde olmayı istermişim gibi.

Bu kadının bana yaşattığı şeye mutluluk deyip geçmek yetmezdi. Minnettardım. Hayranlık içerisindeydim. Sonunda geçmişin gölgelemediği bir gelecek hayal edebiliyordum. Bir günü bile ondan ayrı geçiremezdim. Bu da beni cebimdeki kutuya kadar getirmişti. İçinde nişan yüzüğü vardı. İki yıl önce aynı eve taşındığımızda çok aceleliydim. Taylor'a hayalini kurduğu her şeyi yaşatmak istiyordum. Hem de hemen. Yüzük. Çocuklar. İronik bir şekilde bizi yavaşlatan Taylor olmuştu. *"Birlikte zaman geçirmek isteyeceğim biriyle tanıştım. Acele etmeyelim."*

Google'dan "prenses kesim ne demek" diye aratırken söylemişti bunu.

Tanrıya şükürler olsun ki acele etmemiştim çünkü yastık kesim olanları daha çok sevdiğini öğrenmiştim. Bu kadına olan aşkımdan tüm elmas yüzük kesim modellerini ezbere biliyordum. Peki o bana evet diyecek miydi?

Evet diyecekti, öyle değil mi?

Kapıda anahtar sesini duyduğum an dizlerimin bağı çözül-
dü. Diğer tarafta bekleyenleri susturmak için salonun duvarına
bir yumruk attım. Hemen sessizliği sağladılar, sadece içeri giren
Taylor'ın ayak sesleri duyuluyordu.

Tanrım. Şu haline bir bak. Kelimelerle anlatılmayacak kadar
güzeldi.

Bugün bu açık pembe elbiseyi giymek zorunda mıydı?

O şeyi giydiğinde asla doğru düzgün düşünemiyordum.

"Evde miydin?" dedi paltosunu askıya asarken. "Bütün gün
toplantıların olduğunu sanıyordum. Onun için mi takım elbise
giydin?"

Holde ilerlerken durup elbisesindeki yeşil lekeleri gösterdi.

"Sanat dersi çıkırından çıktı. Sana sarılmayayım da takım el-
bisen kirlenmesin."

"Önemli değil," dedim. Ağabeyimin gözünü devirdiğini his-
sedebiliyordum.

"Hayır! Yoksa kuru temizlemeye göndermek zorunda kalır-
sın. Ayrıca..." Bana o kadar uzun süre sımsıcak baktı ki bir anda
kanım bedenimin aşağısına pompalanmaya başladı. "Bunu bir
süre daha giy bence. Beni sorgularmış gibi yaptığın zamanı ha-
tırlıyor musun? Takım elbise hepsini daha inandırıcı..."

"Taylor," diyerek sözünü kestim, duvarın diğer tarafından bir
oflama sesi duyduğuma emindim. "Neden gidip üzerini değiştir-
tirmiyorsun, sonra da..."

"Benim daha iyi bir fikrim var." Ben şaşkınlık ve dehşet için-
de henüz bir şey yapamadan elbisesinin fermuarını açıp bilekle-

rine doğru indirdi. “Problem çözüldü.” Baştan çıkarıcı bakışlarla elbisenin içinden çıktı ve parmak uçlarını memelerinde gezdirdi. *Tanrı aşkına*. Dilim ağzımın içinde işlevini yitirmişti. “Şimdi sana istediğin kadar sarılabilirim...”

Kollarını açmış bana doğru yürürken ona sarılmamak ihtimal dahilinde bile değildi. Bu, iliklerime kadar işlenmiş bir dürtüydü. *Taylor geliyor. Kollarını aç. Mümkün olduğunca sıkı sarıl ve onu orada tut.*

Fakat salonda evlilik teklifime tanık olmak için bekleyen yedi kişi gibi bir gerçek vardı. Kahretsin. Teklifi en sevdiğimiz parktan dönerken yapmak istemiştım ama ağabeyim, arkadaşları ve ailesi varken daha çok hoşuna gideceğini söylemişti. *Fotoğraf çekilmesini isteyecek*. Şimdi o sutyen ve külotlaydı, bense yarı sertleşmiş haldeydim. Bir daha Kevin’i dinleyecek olursam...

“Dinle, tatlım. Bir şey var.”

“Biliyorum.” Gülerek karnını aletime doğru sürttü. “Hissediyorum.”

“Pekâlâ, *iki* şey var.”

Kravatımı eline dolayıp beni öpmeye başladı ve ben de karşılık verdim çünkü ona direnecek gücüm yoktu. Dudakları bu kadar yumuşakken, bu kadar flörtöz ve kusursuzken mümkün değildi. Onu kırk beş dakikalığına yukarı çıkarsam ve sonra teklif etsem olur muydu?

Hayır, bunu aklımdan bile geçirmemeliydim.

İrademin bütün dizginlerini elime alıp dudaklarımı geri çektim. Bana şaşkınlıkla bakarken ceketimi çıkarıp onun omuzlarına koydum.

Tam o sırada ağabeyim ağzına bir karides atarak salondan çıktı. “Hadi. Artık şov başlasın!”

Taylor çığlık atıp göğsüme doğru atıldı.

Ağabeyim yerdeki elbiseyi görüp kahkaha attı. “Balayı tekliften *sonra* oluyor, gençler.”

Taylor şaşkınlıkla, “Neler oluyor?” dedi, arkama saklanmıştı.

Onu mümkün olduğunca kapatsam da duvardaki aynalar için elimden gelen hiçbir şey yoktu. Ya da bacaklarının ne kadar muhteşem ve dikkat çekici olduğu gerçeğine karşı. “Ama... yalnızsın sanmıştım...”

Annem ve babam da eşikte belirdi. Ardından Jude. Kevin’in kocası. Bay ve Bayan Bassey’nin partiye katılması zaman alsa bile gelmişlerdi. Salonda yedi kişiyle birlikte sürpriz kutlama yapacaktık. Tabii o lanet pembe elbise olmasaydı.

Taylor’ın babası gözlüklerinin ardından bize bakarak, “Bu evet dedi mi demek oluyor?” diye sordu.

“Daha çok bir hayıra benziyor,” dedi Bayan Bassey, çok sevdikleri sanat eserlerini tartışıyorlarmış gibi bir edayla.

Babam sırtıma vurdu. “Tebrikler, evlat.”

Bu olamazdı. Evlilik teklifinin kötüye gittiğine dair birçok kâbus görmüştüm ama en kötüsünde bile bu kadarını hayal etmemiştim.

Omzumun üzerinden dişlerimi sıkarak, “Henüz teklif etmedim,” dedim. “Lütfen herkes biraz sessiz olup bana müsaade edebilir mi?”

İşler iyice karışmadan, Taylor bana hayır demeden ve kendimi arabaların önüne atmadan önce eğilip üzerindeki ceketi, onu boynundan bacaklarına kadar kapatacak şekilde düzelttim. Sonra yüzük kutusunu çıkardım, nabzım tüm odada yankılanıyordu.

Göz pınarlarında akmaya hazır yaşlarla bana bakarken ağız dolusu bir kahkaha attı.

Evet diyecekti.

O tek neşeli sesle, o da ben de her şeyin güzel olacağını biliyorduk.

Sonsuza dek birbirimize aittik.

Yine de son iki yılda ona olan aşkımı yeterince ifade edememe ihtimalime karşı bu teklifi duyması gerekiyordu. Sürprizi bozmuş olabilirdim ama durmayacaktım.

“Taylor Bassey. Bir gecede hayatımın en önemli insanı oldun. Seni bulmadan önce kalbim atmıyordu, şimdi ise durmuyor. Çünkü sen varsın. Çünkü bir şekilde benimsin. Bana eskiden kim olduğumu hatırlatmakla kalmadın, aynı zamanda beni daha iyi bir adam olabileceğime de inandırdın. Ben ancak sen yanımdaysan iyi olabilirim. Karım olmanı istiyorum.” Sesim çatladı ve boğazımı temizlemek için duraksadım. “Benim karım olur musun?”

“Evet,” dedi bir saniye dahi tereddüt etmeden. Beklemeye dayanamayacağımı biliyormuş gibiydi. “Elbette, karın olurum. Seni seviyorum.”

“Tanrım, ben de seni seviyorum, Taylor.” Hissettiğim mutluluk, rahatlama ve diğer her şey aynı anda coşkuyla içime akarken onu kollarıma aldım.

Ve tabii ki üstündeki ceket düştü. İşte kolaja ekleyecek bir fotoğrafımız daha olmuştu.

Önümüzdeki altmış yılda da eklemeye devam edecektik. Ta ki bütün duvarı kaplayıp salona taşana dek.

Tam bir mutluluk şöleniydi.

SON

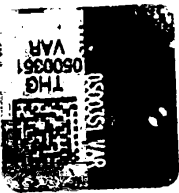

Sessiz ve güneşli Cod Burnu'nda biricik erkek kardeşimle geçireceğim bu tatilin bizi rahatlatması gerekiyordu. Ancak kiraladığımız evde bulduğumuz ceset, güneşlenme planlarımızı altüst etmişti. Üstelik katili bulmak için motosikletiyle ortaya çıkan kaba saba bir ödül avcısını, ona yardım edebileceğime asla inandıramıyordum. Hem de saatlerce dinlediğim gerçek suç *podcast*'lerine rağmen. İkinci sınıf öğrencileriyle boğuşarak geçirdiğim yorucu öğretmenlik kariyerimden bahsetmiyordum bile.

Buraya sadece katili bulmaya gelmiştim, amatör bir dedektife bebek bakıcılığı yapmaya değil. Yine de... Etrafımda olmasına gittikçe alışmaya başlamıştım. İnatçıydı, dikkat dağıtıyordu, tehlikeden bir an olsun uzak duramıyordu. Fakat bir taraftan da cesur ve güzeldi. Bana üç yıl önce geride bıraktığım evimi hatırlatıyordu. İçimde uyandırdığı acı verici açlık ve koruma içgüdüğü huzurumu tehdit ediyordu. Aramızdaki tehlikeli çekime daha fazla kapılmadan bu cinayeti çözmeli ve yoluma devam etmeliydim. Ama ben, gittiğim yolun başından beri ona çıktığını fark etmeden önce kader onu benden alacak mıydı?

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

